Belül Güçlü

Muzlu Pastam

müptela

Muzlu Pastam

Muzlu Pastam
Betül Güçlü

Yayın Koordinatörü: Tuğçe Nida Sevin
Yayın Yönetmeni: Can Kara
Editör: Ö. Türkoğlu
Kapak ve Grafik Tasarımı: Ashban Kopuz
Kapak Görseli: Fotolia

1. Baskı, Mart 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-9021-70-8

© Müptela Yayınları, 2016
© Betül Güçlü, 2016

Sertifika No: 11407
Yayınevi Logosu: Şükrü Karakoç
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Müptela™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 - www.iknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Betül Güçlü

Muzlu Pastam

Yumurtaları kırdığım derin kâseye şeker ekleyip elimdeki çırpma teline var gücümle asıldım. Yumurtalar şekerle özleşip açık sarı rengini almalı, ardından neredeyse bembeyaz olana kadar kuvvetle çırpılmalıydı ki pandispanyanın kıvamı tutsun. Bunu yapmak için büyük mikserler vardı elbette, aksi halde bir pastanede bu yöntemle çok zorlanırdınız; çünkü tek seferde on ölçü keki çırpmak insan gücüyle olacak iş değildi. Ama benim de uzun zamandır on ölçü pandispanya çırpmam gerekmiyordu zaten. Yazın gelişiyle işler iyice kötüye gitmiş, elimdeki birkaç işin de iptal olmasıyla hepten çıkmaza girmiştim. Evdekilerden durumu sakladığım için konuşabildiğim tek kişi Zeynep'ti; ama onun da gitmesi gereken bir okulu vardı ve son sınavlarından geçebilmek için ders kitaplarıyla boğuşuyordu.

Ben üniversiteye katlanamamıştım. Babamın yapmamı istediği meslekten nefret etmiş, okula gittiğim her gün mutsuzluğumu göstermekten çekinmemiştim. Babam

okulumu bitirip meslek sahibi olmamı istemişti, yani anne babaların hava atabileceği garantili mesleklerden... Daha sonra istediğim işi yapabileceğimi söylüyordu, ama sonunda bana kıyamayıp bir pastane açmayı teklif etmişti. O gün nasıl sevindiğimi hatırlıyorum. Her şey çok güzel olacaktı. Harika pastalar yapıyordum, işin altından kalkabilirdim.

Yanılmışım.

İyi bir pastacı olmak yetmiyordu, iyi bir pazarlamacı olmak, esnaflığı bilmek, bulunduğun semtte tanıtımını yapabilmek gerekiyordu. Bir de zamanlama en önemlisiydi. Yaz mevsimi benim işimin ölü zamanlarıydı. Yazları buralarda kimse kalmıyordu, okullar kapanıyor, insanlar tatile gidiyor ve sipariş üzerine çalışan bir pastacı da ortada kalıyordu.

Bileğimin sızladığını hissettiğimde dikkatimi çırptığım yumurtalara verdim. İyi görünüyordu, ama yeterince değil. Şu an hayatımda hiçbir şey yeterince iyi değildi. "Elini kırmak istiyorsan daha iyi yollar biliyorum." dedi arkamdan bir ses. "O mikserleri boşuna almadın biliyorsun değil mi?" Çırpma telini bırakıp sol elimle sağ bileğimi ovuşturdum. Acıyordu, ama bunu umursayacak halde değildim. Alper'e dönüp yarım yamalak bir gülümsemeyle, "Selam" dedim. "Geldiğini fark etmedim."

"Öyle dalmışsın ki keki öldürmeye çalışıyorsun sandım." dedi Alper. Komik olmadığını bilmesi için dik dik suratına baktım. Bugün nezaket göstereceğe havada değildim. Alper ciddileşerek gözlerimin içine baktı. "Sorun ne?" diyen şefkatli sesini duyduğumda o tanıdık suçluluk duygusunu hissettim. İyi bir adamdı. Yakışıklıydı, başarılıydı, bana karşı her zaman nazik ve ilgiliydi ama ne yaparsam yapayım hislerine karşılık veremiyordum ve bu vicdarımı tam zamanlı meseleye zorluyordu.

"Düğün siparişini iptal ettiler." dedim karşısındaki sandalyeye oturup. Dudaklarımdan sinir bozucu bir kıkırtı çıktı. "Gelin damadı terk etmiş. Düğüne dört gün kala!" elimi alnıma koyup iç çektim. Sinirlerim bozulmuştu. "Büyük bir organizasyondu. Aldığım kaparonun iki misli harcama yaptım ve şimdi her şey elimde patladı. Bu, işleri yoluna koymak için bir şanstı ama daha da beter etmekten başka bir şeye yaramadı." dedim. Ağlamak üzereydim. Burnumu çekerek, "Babamı hayal kırıklığına uğratacağım." dediğimde Alper yanıma geldi. Elini sırtıma koyarak "Bu kadar umutsuz olma." dedi. "Ben yarındayım, bir yolunu bulacağız." dediğinde daha fazla dayanamadım. Ellerimi yüzüme kapatıp ağlarken Alper'in yatıştırıcı sözleri iyi hissettirmiyordu. Aksine daha çok ağlamak istiyordum. Bana verdiği sudan birkaç yudum alıp bardağı masaya bıraktım. Elimin tersiyle gözlerimi kurulayıp birkaç derin nefesin ardından başımı dikleştirdim. Bu kadar çaresiz görünmekten hoşlanmamıştım. Alper'e bakarak, "Üzgünüm." dedim. "Sinirlerim boşaldı."

"Benim yarımda istediğin kadar ağlayabilirsin Destan." dedi Alper hafifçe gülümseyerek. "Söz kimseye söylemem."

"Teşekkür ederim."

Arkasına yaslanıp siyah saçlarını karıştırdı. Kaşları yıllardır aşina olduğum şekilde çatılırken bir şeyler düşündüğüne emindim. Sessizlik uzayıp gittiğinde "Ne düşünüyorsun?" dedim dayanamayarak.

"Düşünüyordum da..." deyip dikkatle yüzüme baktı. "Neden bir kurs vermiyorsun? Dekoratif pasta yapmayı öğrenmek için tonlarca para döken insanlar var."

Yüzümü asıp, "O insanlar nedense hiç bana denk gelmiyor." dedim. Daha önce denemiştim, ama şansım

hiç yaver gitmemişti. Ben de pek üstüne düşmemiştim, orası ayrı.

Alper genişçe sırıtarak öne doğru eğildi. "En fazla kaç öğrenci alabilirsin?" diye sorduğunda küçük pastaneme baktım. "Bilmiyorum... Üç?" diyerek sesli düşünürken, "Beş olsun." dedi Alper. Sana beş tane öğrenci bulacağım. Tüm yaz kurs verebilirsen eğer, zararını karşılar hatta kâra bile geçersin." dedi hevesle.

"Üç aylık bir kurs için özel izinler gerekiyor Alper."

"O zaman sen de bir haftalık kurslar ver. Önemli olan bir yerden başlamak değil mi?" Haklıydı. Şeker hamuru bu dönemde revaçtaydı ve öğrenmek isteyeni çoktu. Şansım yaver giderse Alper'in dediği gibi bu işten sıyırabilirdim. Denemekten neden korkacaktım ki?

"Öğrencileri nerden bulacağız?" dediğimde göz kırparak arkasına yaslandı. Ona güvenmemi istiyordu. Kaybedecek neyim vardı?

Eylül'ün sızlanmalarını dinlemek her seferinde nasıl daha acı verici olabiliyor, anlam veremiyordu Bulut. Bir yerden sonra bünye alışmalıydı değil mi? Yıllardır, bu kızın tiz sesiyle kulağının dibinde sürekli konuşmasını dinlemiş, böyle bir belayı hayatı boyunca çekeceği gerçeğini kabullenmeye çalışmıştı ama olacak gibi değildi. Eğer kuzeni bu deli kıza bu kadar âşık olmasa genç adam kilometrelerce uzağa kaçıp bir daha onu göremeyeceği bir yere yerleşirdi. Alnını Eylül'ün omzuna yaslamış sabırla susacağı anı beklerken düşündükleri bunlardı. Çenebaz arkadaşı yine sevgilisine sinirlenmiş sürekli söylenirken, Bulut'un elindeki pipetle boğazını kesmeye çalıştığını fark edemiyordu tabii. Eylül ayağını yere vurarak gözü kapıda konuşup duruyordu. Ali Bulut'un sıkıldığının farkındaydı ama onun da canı sıkkındı. Her şey, sevgilisi olacak o ayı yüzündendi! Yıllardır birliktelerdi ve Eylül onun önemli günlere bir kez olsun vaktinde geldiğini hatırlamıyordu.

"Kalas işte, kalas! Üç yıl oldu Bulut, bir insan üç yılda bir kez olsun vaktinde gelemez mi? Sekiz bin defa söyledim, gecikme dedim. Beyimiz kız gibi geç kalıyor her yere! Sorumsuz çünkü. Belki de artık değer vermiyor bana, hiç önemsemiyor söylediklerimi. Yoksa böyle yapmaz. Haksız mıyım Bulut?"

Genç adam iç çekerek başını kaldırdı. Haklısın demek işe yaramıyordu, Eylül haklı olduğunu duyunca aynı cümleleri daha trajik bir havayla ve Giray'ı iyice gömerek tekrarlıyordu. Bu yüzden bu kez kuzenini savunmayı denedi. "Sadece on beş dakika oldu Eylül. Adam çalışıyor, o kadar yolu gelecek senin için, bir de söylenecek misin?" dediğinde genç kız gözlerini kısarak batırdı arkadaşına. "Tabii ki söyleneceğim! Bugün okulun son günü, yanımda olması gerekiyordu!"

"İlkokul çocuğu musun Eylül? Karne hediyesi yok diye trip de at istersen? Hadi son senen olsa anlayacağım, daha bir yıl var mezun olmana. Yeter bel" diyerek tepkisini ortaya koyduğunda Eylül kollarını göğsünde birleştirip çocuk gibi omuz silkti.

"Karne hediyesi önemlidir."

Bulut geldiğinden beri kim bilir kaçıncı kez neden burada olduğunu, Giray yerine bu çeneyi neden kendisinin çektiğini sorgularken elinde koca bir buket çiçekle yaklaşan kuzenini görünce genişçe sırıttı. Giray'a çiçek aldırabilecek tek şey, Eylül'ün çenesinin gazabıydı. Genç kız bunu çok iyi biliyor ve sevgilisinin üzerinde kullanmaktan asla çekinmiyordu.

Eylül'ün çatık kaşları Giray'ın yaklaşan silueti̇yle gevşemeye, o dirençe geçmiş, ancak genç kız onları sabit tutmak için savaşmıştı. Giray'a kızgındı... Ya da değildi. Adam o uzun boyu, iri bedeniyle elindeki çiçeklere bomba taşıyormuş gibi bakarken kızgın kalması nasıl mümkün olabilirdi ki? Böyle şeyleri hiç beceremese de Eylül için kendisinden taviz vererek elinde çiçekle kampusun ortasında yürümesi, içini sı-

cacık yaptı genç kızın. Sevgilisi ayının önde gideniydi belki ama pofuduk oyuncak bir ayıydı ve Eylül böyle zamanlarda onun yanaklarını sıkıp, benim hödüğüm çiçek mi almış, diye bağırarak sevmek istiyordu Giray'ı. Üstelik ilk zamanlar yapıyordu ama Giray bir yerden sonra çıldırmış, bunu Eylül'e çok net bir şekilde yasaklamıştı.

Yanlarına gelip çiçeği Eylül'ün burnuna sokana kadar her şey harikaydı ama oyuncak da olsa ayı ayıydı işte. Eylül sevgilisinin elini iterek, "Inek mi otlatıyorsun Giray?" dedi tersleyen bakışlarıyla. Ali Bulut'un kahkahası, Giray'ın şaşkın bakışlarına karışırken elindeki çiçeğe bakarak toparlandı. Çekici bir gülümsemeyle konuşurken ağzından çıkanlara dikkat etmemişti ne yazık ki. "Inek olamayacak kadar güzelsin hayatım."

"İnsan olamayacak kadar öküzsün Giray." Eylül tarafından bir kez daha terslenince çiçeği masaya bırakarak oturdu adam. "Sana âşık olduğum gün kafama sıkmalıydım Eylül, daha az acı verirdi." diyerek sitem ettiğinde Eylül ona kıyamayarak çiçekleri kucaklayıp yanağına bir öpücük kondurdu.

"O zaman benim gibi harika bir kızla birlikte olamazdın hayatım, bence tekrar düşün." dediğinde Giray arsız bir sırıtış eşliğinde mırıldandı.

"Ben seni sevdim de öldüm gülüm." Ve kafasına inen çiçek buketini umursamayıp kahkahalarının arasından Eylül'ü kendine çekip sıkıca sarıldı.

Bulut bu ortamda kendisine düşenin, âşık çiftin yanındaki ezik çocuk rolü olacağını anlayınca parmağını kıvırarak masaya vurdu. Eylül ve Giray'ın bakışları ona döndüğünde, "Benim görevim burada bitiyor herhalde, çilemi çektim gidiyorum." dedi. Aslında otuz yıla bedel olan otuz dakikasının intikamını alırdı ama zavallı kuzeni zaten ömür boyu Eylül'le birlikte olacaktı. Bu yüzden ona acıyıp ve bu seferlik kendi haline bırakmaya karar verdi.

"Alt!" dedi Eylül sevgilisinin kollarının arasından çıkıp. Bulut'a ilk ismiyle hitap ettiğine göre yine bir şeye kızmıştı. *Manyak.*

"Nereye gidiyorsun? Bugünü birlikte geçireceğiz."

"Sizin cilveleşmenizi izlerken tek tabancayı oynamaya niyetim yok." diyerek Eylül'ün yanaklarını sıktı. Bundan hiç hoşlanmadığını bildiğinden pis pis sırıtarak yapmıştı bunu. Genç kız burnundan soluyarak cevaplayacağı sırada masalarına gelen gençle çenesini kapayıp ona döndü.

Masadaki adamlar, "Selam, oturabilir miyim?" diyen genci çatık kaşlarla incelemeye alırken Eylül onların bu tavrına gözlerini devirerek, "Gelsene Alper." dedi. "Arkadaşım Bulut ve sevgilim Giray'la tanış." dediğinde kısa bir selamlaşma faslı yaşadılar. Eylül pek de yakından tanımadığı bu adamın masalarına ne işleri olduğunu soracaktı ki Alper konuya girdi.

"Defne'yle konuşuyordum, pastacı bir arkadaşım olduğunu duyunca kurs verirse eğer ona söylememi istemişti ama ailesinin yanına gidiyormuş. Aranızda böyle bir konuşma geçmiş sanırım, sen de kursa gitmek istiyormuşsun." deyip duraksadı. Ona dik dik bakan adamlardan rahatsız olmuştu bu yüzden kısa kesmek için, "Demek istediğim, pasta kursuna gelmek ister misin?" diye sorup arkasına yaslandı. Bulut konuyla hiç ilgilenmemişti. Giray ise; bir adamın, sevgilisini ne diye pasta kursuna çağırdığını anlamaya çalışırken sinirle ayağını sallıyordu ve Eylül... Birkaç saniyelik duraksamanın ardından tüz bir çığlıkla ellerini çenesinin altında birleştirdi.

"Şeker hamuru mu? Kurabiye, kapkek süsleme, pastalar falan?"

"Evet." dedi Alper gülerek. Geleceğini düşünerek neşelenmişti. Destan'a para yardımı yapamıyordu, çünkü asla kabul etmeyeceğini biliyordu. O yüzden birkaç kişi bulup

kendisi de kursuna yazılacak, Destan'ın borçlarını kapatması için elinden ne geliyorsa yapacaktı.

"Çok isterim. Ne zaman olacak?"

"Hafta başında başlıyoruz, çok eğlenceli olacağını garanti ederim." diyerek genç kızı heveslendirmeye çalışırken Giray sert sesiyle araya girdi. "Ne eğlencesi lan!"

Giray Soydan kıskanç bir adamdı. Her ne kadar abartılı bir kıskançlığı olmadığını, bunun koruma içgüdüsü olduğunu söyleyip dursa da şu an masalarındaki iyi niyetli adam için kanlı fanteziler kurduğuna göre kıskançlıkta çağ atlamışı ama bunu kabullenmeye niyeti yoktu.

"Pasta yapmak eğlencelidir." dedi Alper omuz silkerek. Suratına bir yumruk atsa Eylül bunu bir ömür başına kakar mıydı? Kesinlikle.

"Giray!" diyerek onu uyaran sevgilisine döndü. Bugün kavga etmek istemiyordu. Uzun zamandır çok yoğun çalışıyordu ve Eylül'ü özlemişti. Günlerini harcamak istemiyordu ama avuçları da kaşınıyordu. Bu kız niye o güzel gülümsemesini herkese sunuyordu ki? Bir tek ona gülseydi ya! "Teşekkürler Alper, numara bırakırsan sana dönerim." diyen genç kıza gülümseyerek numarasını verdi Alper. Ardından onlara iyi günler dileyip yanlarından ayrıldığında Giray, Eylül'ün telefonunu alıp az önce kaydettiği numarayı kendi rehberine geçirdi. Yanında ona ters bakışlar atan kadını görmezden gelerek telefonu tekrar önüne bırakbığında Eylül'ün homurdanmalarına şebek bir sırıtışla karşılık vermeyi ihmal etmemişti.

Eylül, "Birlikte gidelim mi?" derken adama en sevimli bakışlarını atıyor, onu ikna etmek için üç numaralı ses tonunu kullanıyordu. Evet, Giray'ı sürekli bir şeylere ikna etmesi gerektiği için zamanla kendine; bakışlar, mimikler, ses tonları oluşturmuş ve bunları numaralandırmıştı.

"Eylül, güzelim..." diyerek kıza dönüp ellerini tuttu Giray. "Ben pasta kursuna gidersem ne olur?" diye sorduğunda genç kız bir süre düşünüp dudaklarını ısırdı.

"Hmm, pastane yanar?"

"İnan bana bu kadarıyla kalmaz." dedi Giray ciddiyetle. "Ama bir adamla öyle bir ortamda yalnız bulunmanı da istemiyorum. Hiç güvenmedim o herife." Eylül itiraz edecekken onu susturarak tekrar söze girdi, "O yüzden, Bulut da seninle gelecek."

Telefonuyla oynayan adamın bakışları hızla kalkıp genç çiftin üzerinde dolaştıktan sonra ayağa kalkıp onlardan uzaklaştı. Giderken, "Asla böyle bir şey yapmayacağım. Asla!" diye bağırıyordu, ancak Giray bunu umursamadı. Sevgilisini tanımadığı bir adamla öyle samimi bir ortamda yalnız bırakmaktan hoşlanmamıştı. Üstelik belki diğer kursiyerler de erkekti. Eylül'ü tanımadığı adamların ortasına atacak hali yoktu, bu yüzden kuzeni her zaman olduğu gibi imdadına yetişecekti. Ona karşı kullanabileceği kozları düşündüğünde sırıttı. İstediği kadar itiraz etsin, oraya Eylül'le birlikte gideceklerdi.

Küçük bahçemizden içeriye girdiğimde omuzlarımı dikleştirerek yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım. Ailemin sorunlarını bilmesini istemiyordum. Babam bilse bana yardım etmek için her şeyi yapardı ama kimseyi dinlemeden öyle kararlı girişmiştim ki bu işe; onlara, ben demiştim, dedirtmek istemiyordum bu yüzden sıkıntılarımdan kendim sıyrılacaktım. Tabii birazcık arkadaş yardımı da alarak... Alper dükkândan çıktıktan birkaç saat sonra arayıp üç öğrenci bulduğunu, yarına kadar beşe tamamlayacağını söylemişti. Aslında bu biraz sinir bozucuydu. Her müşterime, isteyenlere kurs verebileceğimi söyleyerek kartvizit verip de hiçbir geri dönüş alamayınca, Alper'in bir saatte bana kursiyer bulması pek de adil görünmüyordu, ancak sonuçta adam benim için uğraşıyordu. Saçma adalet triplerine girecek değildim.

Yan komşumuz Gülnur teyze bahçede annemin yanına oturmuş kulakları çınlatan tiz kahkahasıyla gülerken yanlarına gidip yanaklarını öptüm. Gülnur teyze hiç

eksilmeyen neşesiyle yüzüme bakıp mızır bir sırıtmayla, "Eee Destan'ım, bugün de pastaneye yakışıklı bir oğlan gelmedi mi?" dediğinde oflayarak ona baktım.

"Gelmedi Gülnur teyze. Gelirse sana alacağım söz." dediğimde bir kahkaha daha koptu dudaklarından.

"Olur valla, sen evlenene kadar ben ikinci kocayı da eskitirim." dediğinde inanamaz bakışlarımla dik dik yüzüne bakıp anneme döndüm. "Deli mi, arsız mı anlamıyorum." dediğimde annem gülüşünü bastırmaya çalışarken bir yandan da kaş göz hareketleriyle beni ayıplayıp eve gönderdi. İtiraz edecek değildim. Gülnur teyze, genç kızlarla erkek muhabbeti yapmaya bayılırdı ama ben yaşlı kadınlarla bunu yapmayı sevmiyordum. Gülnur teyzeyle Zeynep iyi anlaşırdı. İkisini bir odaya kapatıp günlerce orada bırakın, dedikodularıyla mutlu mesut yaşarlardı.

Odama gitmeden önce kardeşimin odasına uğrayıp kapıyı tıklamadan içeriye girdim. Umut elindeki çizgi romanı aceleyle kapatıp ödev yapıyormuş gibi görünmeye çalışırken panikten kimin geldiğine bakmamıştı bile.

"Benim," dedim gülerek. Yanına gidip yumuşak kahverengi saçlarını karıştırırken Umut bana kızgın bir bakış attı.

"Odama girerken kapıyı çalmanız gerektiğini kaç kez söylemeliyim? Ben artık çocuk değilim abla, özel alanlarım olmalı." dediğinde sırıtarak burnunu sıktım.

"Daha on bir yaşındasın. Ve otuz yaşına da gelsen küçük kardeşlerin ablalarından gizlenebileceği özel alanları olamaz ufaklık. Şimdi bunları alıyorum." deyip çizgi romanını aldım. "Ödevlerin bittiğinde gelip benden alırsın." Başına bir öpücük kondurup odadan çıkarken homurtularına karşılık dil çıkarıp kapıyı kapattım. Muhte-

melen bana sinir olmuştu, belki haklıydı da ama o küçük kardeşti. Sataşıp sinir edemeyeceksem ne diye vardı ki?

Odama girip çantamı dolabımın kenarına bıraktıktan sonra yavaşça ceketimi ve çoraplarımı çıkarıp düzüstü bilgisayarımı alarak yatağıma oturdum. Sırtımı yatak başlığına dayayıp ayaklarımı uzatarak rahat bir pozisyon aldıktan sonra instagrama girip kişisel hesabıma bakındım biraz. Ardından pastane için açtığım hesaba girip pasta ve kurabiye resimlerine şelen *"Bu ne kadar?"*, *"Tarifini verebilir misiniz?"*, *"Pastalarını kenarlarını nasıl o kadar keskin yapabiliyorsunuz?"* tarzı sorulara üstü kapalı cevaplar verdim. Fiyatları yazmıyordum, çünkü birebir konuşmalarda fiyat üzerinde uzlaşılabiliyordu. Sitede gördükleri fiyatları yüksek bulup arında seçeneklerden elediklerini fark ettiğimden beri bu konuda dikkatliydim. Tarifleri vermiyordum. Bu, göze çok benciler ve küstahça geliyor olabilirdi ama ben nereden ekmek yiyeceğim? Ve yöntemlerimi elbette açıklamıyordum, çünkü onlar beni özel yapan şeylerdi. Ama illa öğrenmek istiyorlarsa kurs önerilerimi kabul edip bir ücret karşılığında bazı sırlarımı öğrenebilirlerdi. Ve ben de pastanemi ayakta tutmak için çırpınmak zorunda kalmazdım. Bütün dünya buna inansaydı, hayat bayram olsaydı falan işte.

Kendime acıma kotamı doldurduğumu fark edince bilgisayarımı kapattım. Kalçamı kaydırıp yatar pozisyona geçerek, tavanla hummalı bir bakışma seansına başlamışken odamın kapısı gürültüyle açıldı ve arkadaşımın coşkulu sesi sayesinde tavanla aramızda filizlenen o romantik an tuzla buz oldu. Evet, tavanla aramdaki romantik an dedim. Hayır, kafayı yemiyorum...

"Bitti! Sınavlarım bitti! Üstelik hepsinden geçeceğime neredeyse eminim. Hadi bunu kutlayalım. Bara gidelim, diskolara akalım. Gece kulüplerinde dağıtalım!"

Başımı sakince Zeynep'e doğru çevirip boş boş yüzüne baktım. "Hayatında hiç bara ya da içip dağıtabileceğin bir yere gittin mi?" diye sorduğumda Zeynep'in havadaki yumruğu yere indi.

"Imm, hayır."

"Gitmek istiyor musun?"

"Ay ben korkarım be sarhoş heriflerden."

"O zaman neyin kafasındasın?" dediğimde Zeynep yüzünü buruşturdu. "Bırakmıyorsun ki hayallerimde azıcık serseri olayım."

"Sen zaten serserisin." dedim sırıtarak. Ardından doğrulup arkadaşıma sarıldım. "Hoş geldin. Ve tebrik ederim."

"Teşekkürler canım. Özgür olmak ne kadar güzel biliyor musun Destan? Kuşlar cıvıldıyor böcekler gözüme bir hoş görünüyor böyle... O kadar çok ders çalıştım ki son günlerde saçlarım inek diline batırılmış gibiydi." dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

"Öyle bir tabir olduğunu sanmıyorum."

"Eh, artık var. Alper okulunu bitirdi, ben bitirme yolunda bir seneyi daha alnımın akıyla kapattım. Ve..." deyip parmağını burnumun ucuna kadar getirdi. "Şimdi seninle ilgilenebiliriz. Destan'ın Düşleri Kalkındırma Projesi adı altında harika faaliyetler yapacak ve pastanemizi kurtaracağız, güzellik. Zeynep her şeyi ayarladı. Plan uyugulanacak. Tek yapmamız gereken planın ne olduğunu bulmak."

Gülerek elimdeki yastığı kafasına attım. Hayat enerjiniz çekilmiş gibi hissediyorsanız böyle bir arkadaşa ihtiyacınız vardır. Her zaman çılgın, mutlu ve pozitif düşüncelere sahip biri... Tanıştırayım; Zeynep!

"Sarısın o kısmı Alper halledivor. Bana, kurs verebileceğim öğrenciler bulacağını söyledi. Tüm yaz kurs ve-

rebilirsem hiç olmazsa aldığım krem şantilerin borcunu ödeyebilirim belki." dediğimde Zeynep elini havada şöyle bir sallayarak omuz silkti.

"Alt tarafı krem şanti Destan, ne kadar olabilir ki?" diye sorduğunda gözlerinin içine bakıp tane tane "Bin elli lira." dedim. Sindirmesi için ona birkaç saniye vererek arkadaşlık görevimi de yerine getirdim elbette.

"Sen bir milyon... Milyar... Sen... Sen bu parayı ne yaptın Destan?" dedi Zeynep dehşete düşmüş bir halde. Kıkırdayarak arkama yaslandım. "Mandıra şantisi, taze sütten yapılan bir günlük şantidir. Ağızda bıraktığı leziz tat ve sağlık açısından diğerlerinden üstün olan bu şanti, güzel olduğu kadar insafsızdır da... Aylarca kutu kutu alır ve ödemeyi geciktirirsen fiyat birikir, birikir ve bir tokat gibi yüzüne çarpar."

Zeynep dikkatle beni dinlerken yüzünde, *sen salaksın*, diye bağıran bir ifade oluştu. "Bakkalda satılan şantiler neyine yetmiyordu? Sen Sabancı'nın torunu musun? Derdin ne kızım senin?" diyerek kızarken, gülmemi engelleyemiyordum.

"Sen bir pastanenin gideri ayda kaç milyar biliyor musun?" dedim kıkırtılarımın arasından. Ağlanacak halime ne diye gülüyorsam? "Bir ödemeyi azıcık geciktirsen ne olduğunu anlayamadan çığ gibi büyüyor. Bu yaz birkaç düğün maketi siparişi alabilsem her şeyi yoluna koyabilirdim." dedim omuzlarımı düşürerek. Şansımız yaver giderse pastacılıkta çok büyük paralar kazanabilirdiniz. Ama benim şans konusunda iyi olmadığım tescillenmişti.

"Tamam ya, asma yüzünü hemen. Bir çaresine bakacağız. Hem ben de gelirim kursa." deyip bana sarılınca iç çektim.

"Hayır gelemezsin. Sen önce çamaşır makinenin taksitini öde." dediğimde Zeynep geri çekilip yüzünü

buruşturdu. "Her yerde önüme çıkıyor bu makine. Aldığım güne lanet olsun da diyemiyorum ki çok güzel bir şey."

"Alt tarafı çamaşır makinesi Zeynep, uçak değil. Hayatının kazığını yedin sen o makine yüzünden."

"Ya abartmasanıza, annem bir yandan sen bir yandan laf sokup duruyorsunuz. Çeyizimin gözdesi o. Hem pembe bir çamaşır makinesini aşağılayamazsınız. Nasıl da bebeğim o benim ya. Kaan'a da aynı renk buzdolabı aldıracağım ileride. Evimizin gülü olacak onlar."

"Adı üstünde, beyaz eşya." diye mırıldandığımda Zeynep ağzını büzerek mır mır taklidimi yaptı.

"Kaan nasıl?" diyerek konuyu değiştirdiğimde Zeynep artık klasikleşmiş bir tepki olarak kendini yatağa atıp saçma aşk sözcükleriyle birkaç saniyeliğine kendinden geçti. "Onun okulunun bitmesine daha var. Bu yüzden bir süre başına kalacağım gibi. Çünkü uğraşacak bir şeyim olmadığında Kaan'a sarıyorum, sonra o meşgul olup benimle ilgilenmezse depresyona giriyorum falan... Büyük sıkıntı." deyip dilini şaklattıktan sonra ayağa kalktı.

"Ya aşağıda kısır var niye burada oturuyoruz?"

"Çünkü aşağıda Gülnur teyze de var." dediğimde Zeynep göz kırpıp odadan çıktı. Söylemiştim. Onlar resmen kanka...

Karnımdan gelen seslerle kös kös oturmaktan vazgeçip bahçede annemlere katılmak için odamdan çıktım. Yürürken telefonumu kontrol etmek için cebimden çıkardığımda Alper'in mesajını gördüm.

Ekip tamam, pazartesi başlamaya hazır ol.

Günlerdir aldığım ilk güzel haberin şerefine kendime ödül olarak koca bir tabak kısır yeme hakkı verdim ve neşeli adımlarla bahçeye çıktım.

Cumartesi sabahı Zeynep ve Alper'le küçük pastanemde kahvaltı yapıyorduk. Alper bize kursiyer bulmak için tüm cazibesini kullandığını, hatta bir kıza kur yapmak zorunda kaldığını anlatırken öyle dehşete düşmüş görünüyordu ki kahkahalarımı tutamıyordum.

"Ya, çok teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin." dediğimde beni umursamadığını göstermek için elindeki tosttan bir lokma alıp uzun uzun çiğnedi. Ki bu çok sinir bozuyordu.

"Sana önemli olmadığını söyledim Destan. Teşekkür etmeyi kes. Biz arkadaşız." diyerek beni azarladığında haklı olduğunu biliyordum. Ben de onun için aynısını yapardım. Yine de kendimi mahcup hissetmeye engel olamıyordum.

"Destan beni kursuna almıyor." dedi Zeynep Alper'e dönerek. "Böyle arkadaş mı olur?"

Alper, "Sen de buldun bunuyorsun." derken, Zeynep başını sallayarak bana kötü kötü baktı.

"Zeynep, söz veriyorum sana özel bir kurs vereceğim hem de beleş! Ama burası beş kişiyi bile zor kaldıracak seni nasıl dâhil edeyim?"

"Paramla rezil oluyorum resmen." diyen arkadaşıma sırıtarak elimdeki peçeteyi attım.

"Ne parası be? Benden betersin sen." dediğimde Alper'le ayrı ayrı "Pembenin kazığı." deyip güldük.

"Çeyizimi düzerken seni çağırmayacağım Destan." deyip çatalını Alper'in koluna batırdı. "Ve o pembe kazığı da sana taşıtacağım. Sırf bunun için asansörü olmayan bir binanın beşinci katına yerleşebilirim." dediğinde Alper yavaşça Zeynep'ten uzaklaşıp çatalın iz yaptığı elini

ovuşturdu. "Psikopat" diye fısıldarken elimi alnıma atıp abartılı bir iç çektim.

"Çocuk gibisiniz." dediğimde Alper burnunu kırıştırırken Zeynep dil çıkardı. Evet. Kesinlikle çocuktular.

"Aloşe yamoyar?" diye sordu Zeynep. Tezgâhtan aşırdığı tartoletleri bütünüyle ağzına attığından ne söylediğini anlayamamıştık.

"Ağzın doluyken konuşma be!" diyerek ona tiksinen bakışlar atan Alper'e ağzını açıp göstererce yüzümü buruşturarak "Zeynep!" dedim. "Kaan sana nasıl dayanıyor?"

Lokmasını su yardımıyla yutup dilini şapırdatarak "Çünkü bana âşık," dediğinde "Gönlün neye konacağı belli olmuyor cidden." dedim. O bana atacak bir şeyler ararken, Alper araya girince saçma bir kavgaya giriştiler. Zeynep çok güzel bir kızdı. Siyah kıvırcık saçları ona haylaz bir çocuk ifadesi katsa da biçimli vücuduna baktırınızda mankenlere taş çıkaracak bir kız görüyordunuz. Bu, biraz sinir bozucuydu tabii. En yakın arkadaşınızın boyunuz kadar bacağının olması insanı depresyona sokabiliyordu. Azıcık. Neyse ki Zeynep'e olan sevgim komplekse girip saçmalamama engel oluyordu.

"Sizin benimle derdiniz ne bugün?" dedi Zeynep somurtarak. "Alışveriş yapmıyor muyuz diyorum? Kurs hazırlığı falan?"

"Seni sevdiğimizden." deyip arkadaşıma öpücük attığımda omzunu oynatarak, hıh, dedi. Ona aldırmadan devam ettim. "Alışverişe gerek yok. Elimde patlayan düğün hazırlığı sağ olsun her şeyden'boka var." Beni batıracak kadar bol hem de.

Kendime not: Bir daha böyle büyük bir organizasyonda, parayı peşin al.

Biraz daha takılıp gevezelik ettikten sonra Alper'le Zeynep pastaneden ayrıldı ben de vereceğim ilk eğitim için bir çizelge oluşturup yapacağımız şeyleri hazırladım. Umarım bu kurs sayesinde uzun zamandır kovaladığım şu şans denilen şeyi yakalayabilirdim.

Giray'ın, "Tamam, şimdi ayağını debriyajdan hafifçe kaldırıp gaza bas." demesinden iki saniye sonra "Hafifçe dedim!" diye gürlemesi bir olmuştu. Eylül onuncu kez arabayı istop ettirmemiş gibi sinirle Giray'a dönüp, "Bağırma bana!" dediğinde derin bir nefes aldı genç adam. Yüzü sinirden kıpkırmızı olmuş, birazdan Eylül'ü arabadan atıp kaçacakmış gibi bir hali vardı.

"Eylül, lütfen hayatım vazgeç bu işten. Sen araba kullanamayacaksın. Dört kez ehliyet sınavından kalmak, ikna olmak için yeterli değil mi?" diye sorduğunda sevgilisinin yüzü düşmüş, gözleri dolmuştu. Giray bunun numara olduğunu çok iyi biliyordu. Birbirlerini o kadar iyi tanıyorlardı ki her bakışın, her mimiğin arkasındaki duyguyu kimse anlamasa da onlar bilirdi. Bu yüzden, böyle numaralara kanmayı uzun zaman önce bırakmışlardı. Yine de Giray onun bu halini çok tatlı buluyor, Eylül böyle baktığında kıyamıyordu sevgilisine. İnanmış gibi yapıyor, gönlü olsun diye sinirlenmemiş gibi davranmaya çalışıyordu. Tabii makul bir istek olduğu sürece.

"Tamam" dedi iç çekerek. "Sonra yine çalışırız, bugünlük yeter bu kadar." dediğinde Eylül'ün ruh hali anında değişmiş kocaman bir sırıtmayla kemerini çözüp Giray'ın yanağını öperek arabadan inmişti. Yer değiştirdiklerinde, Giray saklayamadığı homurtularla çalıştırdı arabayı ama Eylül'ün üstüne alınmaya hiç niyeti yoktu. Camı açıp başını hafifçe dışarı uzatarak yüzüne vuran rüzgârın tadını çıkardı. Bu sıcakta çok iyi gelmişti ama anlaşılan Giray böyle düşünmüyordu. Kolunu uzatıp Eylül'ün kafasını içeri çektiktен sonra, "Bir saniye adam gibi dur be kadın!" diye sitem etti. "Hızla bir araba gelecek, bir şey olacak kafan kopacak diye korkuyorum!" dediğinde kıkırdadı Eylül.

"Çocuk muyum ben Giray? "

"Çocuktan farkın yok ki. Durmuyorsun bir yerde. Sakarsın da zaten, içim çekiliyor sana bir şey olacak diye!" Bu sözler çok romantik olabilirdi, Giray bağırarak söylemeseydi eğer.

"Kırk yılda bir güzel laf ediyorsun, onu da döver gibi söylüyorsun ya Giray, ne diyeyim ben sana!"

"Bir şey demene gerek yok, çemkirme yeter."

"Kim çemkiriyor acaba şu an!" diye tıslayıp kollarını göğsünde birleştiren kadına yandan bir bakış atıp sırıttı. Sinirlenince bu kadar güzel olması Giray'ın suçu değildi. Zaten küçük olan gözleri sinirlenince iyice kısılıp kayboluyor, gerilen dudakları ve inatla kaldırdığı tatlı burnu Giray'ın tekrar tekrar âşık olmasına neden oluyordu. Garip adamdı; insanlar melek gibi bakan, gülümseyen yüzlere aşık olurken o, Eylül'ün bu bakışına aşık olmuş, onunla tartışmadığı zamanlarda kendini eksik hisseder olmuştu. En güzeli de onu sinirlendirdikten sonrakı gönül alma süreciydi. Eylül dirense de sevgilisine dayanamıyor, naz yapmaya çalışsa da sonunda kendini hep Giray'ın kollarında gülümsemesini saklamaya çalışırken buluyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Giray, konuyu değiştirmek için. Eylül omuz silkerek onu cevapsız bırakthğında gülümsedi genç adam. "Peki, yapmak istediğin bir şey yoksa eve gidersiz biz de." devince Eylül'ün hızla başını çevirişini göz ucuyla görmüştü.

"Ne merakısın benden kurtulmayal Hafta içi doğru düzgün görüşemiyoruz zaten, hafta sonları da erkenden kaçma peşindesin." deyip kırgın bir bakış attı sevgilisine.

"Ne alakası var hatun?" deyişiyle Eylül'ün kolunu çimdikleyişi bir oldu. "Hatun deme! Vallahi dayanamıyorum Giray, tüylerim ürperiyor."

"He, sen şehirliydin değil mi kız? Düzelttiyorum, ne alakası var bayan?" dediğinde Eylül çiğliği Giray'ın kahkahasına karıştı.

"Allah aşkına sus! Bulut'u da alıp pastaneye gidelim. Nerede, ne öğreneceğiz bir bakalım, öyle aracıyla olur mu?" dediğinde Giray hala gülüyordu. Bir yandan kuzenine acısa da bir yandan da bu süreçte çok eğleneceğine emin olduğundan keyifleniyordu. Bulut düzgün bir adamdı, hakkında koz olarak kullanabileceği çok şey yapmamıştı ama sonuçta birlikte yirmi altı yıl geçirmişlerdi ve bu süre zarfında ona karşı kullanacağı bir şeyler elbette olmuştu. Tıpkı Bulut'un zamanında Giray'a yaptığı gibi o da şimdi hainlik yapmış, enişteşinin asla bilmemesi gereken birkaç gençlik anısıyla Bulut'u tehdit etmişti. Ama kötü bir şey için değildi sonuçta. Tek isteği, çok sevgili kuzeninin mutfak becerilerini geliştirmesiydi.

Bulut'u alıp pastaneye geçtiklerinde keyiften dört köşeydi Giray. Kuzeninin huysuz yüzüne baktıkça zalimce gülesi geliyordu.

Ali Bulut, karşısındaki pastaneye baktı huysuz gözlerle. Vitrine dizilmiş renk renk kurabiyeler, tartoletler vardı. Pudra

pembesi bir tabelanın üstünde *Deston'ın Düşleri* yazıyordu. Ağır adımlarla Eylül'ü takip edip içeriye girdiğinde boş bir pastane karşıladı onları.

Sadece iki masanın olduğu küçük, sevimli bir yerdi burası. Cheesecake ile dolu ıştah açan dolabın üzerinde şeker hamurundan yapılmış çeşitli süslemeler, karakterler vardı. Bulut neredeyse bire bir görünen Hulk figürüne bakarken şekerle yapılmış olduğuna inanamadı. Yüzünde küçük bir gülümseme oluşurken, böyle şeyler yapmasının imkânsız olduğunu düşünüyordu. Pasta dolabının arkasında beyaz, üzeri pembe çizgili dolaplar vardı. Kulplarındaki küçük pembe kapkekler pastaneye şirin bir hava katıyordu. Eylül'ün, sağ köşede kalan fuşya renkli duvardan mutfağa doğru açılan pencerenin önüne gidip içerideki birine seslendiğini duyunca, pencerenin önündeki renkli saksılara baktı hayranlıkla. Fırında pişen kurabiyelerin enfes kokusunu içine çekerken gülümsedi. İnsana huzur veren bir yerdi burası. Küçük maketleri incelemeye devam ederken birinin "Hoş geldiniz" dediğini duydu. Arkasına dönüp sesin sahibine baktığındaysa dünyasının tepetaklak olduğunu hissetti.

Bir insan bunu nasıl açıklayabilirdi, emin değildi. Bir an önce bambaşka şeyler düşünürken bir saniye sonra karşısında bir kadın belirmiş ve Ali Bulut'u alt üst etmişti. Kadının gülümseyen yüzünü gördüğünde kalbinde bir ağrı hissetti. Bunun iyi mi, kötü mü olduğunu anlayamayacak kadar dağılmıştı. Etrafındaki sesler boğuklaşmışsı sanki. Bir tek Eylül'le konuşan güzel kadının sesini ayırt edebiliyordu. Buz mavisi pantolonunun üstünde mor, düz renk bir tişört vardı. Fazlasıyla sadeydi aslında ama anlayamadığı bir şekilde çarpıcı görünüyordu gözüne. Sarı saçlarını ensesinde atkuyruğu şeklinde toplamış, yüzüne dökülen birkaç tutamı kulaklarının arkasına itmeye çabalıyordu o an. Bembeyaz yanaklarının üzerine yayılmış birkaç çil seçti ama emin olamadı Bulut.

Kadının bir nefeslik mesafesinde durmak tüm yüzünü incelemek gibi saçma istekler duyuyor ve buna anlam veremiyordu.

İri gözlerine baktı hayranlıkla, mavi olduğuna emindi; ancak içindeki beneklerin rengini seçemiyordu buradan. Kendininkilerin aksine, onun koyu mavi gözleri menekşe çiçeklerini animsatmıştı Ali Bulut'a. *Kurabiye kokularının içinde menekşe gözlü bir kız.*

"Peri gibi." diye düşünürken bunu seslediğini ona değen bakışlarla fark etti. Ancak bunu dert edemeyecek kadar etkilenmişti o an. Karşısında gülümseyen yüze teşvik veremeyecek kadar da donmuştu. Yanına yaklaşan kadını fark ettiğinde yutkunarak toparlanmaya çalıştı.

"Hoş geldiniz, ben Destan." diyordu karşısındaki peri kızı. Elini Bulut'a doğru uzatıyor içten bir gülümseme sunuyordu genç adama.

Bir sis perdesinin ardından uzattı elini Bulut. Kızın sıcak elini kavradığında hızlanan kalp atışlarının sesini duymasından korktu. Kupkuru olmuş ağzını aralayıp, "Ali Bulut." demeyi başardığında sesi kulaklarına yabancı gelmişti.

"Memnun oldum. Demek erkek kursiyerim olacak." dedi Destan gülümseyerek. "Bunu beklemiyordum, eğlenceli olacak." deyip Bulut'un hala sımsıkı kavradığı elini çekti usulca. Oysa Bulut o an zaman dursun, kızın elinin sıcaklığı, gülüşünün güzelliği, ölene kadar sürsün istemişti.

Verecek bir cevap bulamadı. Titrek bir nefesle gülümsediğinde Eylül Destan'la bir şeyler konuşmaya başladı. Bulut gözlerini Destan'dan ayıramaz kasktı dikilirken Giray'ın elini omzunda hissetmesiyle sıyrıldı o garip transtan. Kuzeniye şaşkın gözlerle baktığında, Giray'ın yüzünde eğlenen bir ifade vardı.

"Abi ne biçim bakıyorsun?" diye fısıldadı. "Kız senden korkacak."

"Bakmıyorum." diye cılız bir itirazda bulundu Bulut ama Giray'ın kahkahalarla parıldayan gözleri, inanmadığını bağırıyordu. Sonunda Eylül kalkıp Destan'la vedalaştığında Bulut bir kez daha tokalaşmayı, elinin sıcaklığını hissedebilmeyi hayal etmişti; ancak kurabiyelerin piştiğini haber veren fırın alarmı öttüğünde Destan aceleyle mutfağa koşmak zorunda kalmış, "Kusura bakmayın, pazartesi görüşürüz." diyerek gözden kaybolmuştu. Bulut öylece bakarken, Giray gülerek onu pastaneden çıkardı. Bir şeyler söyleyerek dalga geçiyordu ama Bulut'un tek düşünebildiği az önce gördüğü peri kızıydı.

Arabaya bindiklerinde Eylül heyecanla pastaneyi ne kadar beğendiğini, Destan'ın da çok tatlı bir kız olduğunu anlatırken, Giray'ın gözü Bulut'un üzerindeydi. Kuzeni başını cama doğru çevirmiş dalgın gözlerle yolu izliyordu.

"Bulut da sevdi Destan'ı, çok iyi anlaşacaklar bence." dediğinde Eylül, Giray'ın imalarla dolu bakışlarını yakalamış, durumu kavrayınca kocaman açılan ağzıyla Bulut'u dürtükleyerek konuşmaya başlamıştı.

"Ne demek o? Hoşlandın mi kızdan? Var ya, bence çok tatlıydı ben desteklerim bu ilişkiyi ama önce bir bakmak lazım tabi huyu suyu nasıl? Ya zillinin tekiyse? Kimseye güvenmeyeceksin bu devirde böyle hanım hanım kızların altından neler çıkıyor. Ama benim altıncı hissim kuvvetlidir bak, olur bu kızla. Olur olur, evet onaylıyorum ben. Sen beni diniliyor musun ya? Ali Bulut!"

Bulut, Eylül'ün omzunu oyan parmağına aldırmamaya çalışsa da beynini yiyen sesini görmezden gelmenin bir yolu yoktu. Yine de tepki vermedi. Konuşmak istemiyordu. Az önceki o garip anın tekrarını beyninde defalarca oynatmak, ne olduğunu anlamak istiyordu.

Birinden böyle etkilenmek mümkün müydü? Aşk masallarına hiçbir zaman inanmamıştı ama eğer Eros gerçekten

varsa az önce pastanedeki peri kızıyla göz göze geldiği ilk anda, okunu böğrüne saplamış demekti.

Onu tekrar göreceğini bilmek heyecandan kıpırdanmasına neden oldu. Kalp atışları hızlanmış hiç yaşamadığı duygular sarmıştı dört bir yanını. İçinde bir şeyler kıpırdıyordu sanki. *Kuş, kelebek* diye düşünüp kendi kendine güldü. *Hadi ama bunlar fazla kızsal. Olacaksa şahin, kartal falan olsun.*

Hissettiklerine şaşırsa da inkâr edemeyeceği bir gerçek vardı, Ali Bulut Özcan az önce fena halde çarpılmıştı.

Pazartesi günü erkenden işimin başındaydım. Heyecandan üç kez tozları almış, oyalanmak için çeşitli figürler yapmıştım. Birine bir şeyler öğretme fikri insanın egosunu okşuyordu. Kibirli biri olduğumdan değil ama kim olsa biraz böbürlenirdi değil mi? Bir gözüm saatte olduğundan vakit geçmiyordu bir türlü. Ben öğretmen değildim, bu da girdiğim ilk dersim değildi. Bu kadar kasılmam yersizdi, ancak anlaşılan içimde bir yerlerde hevesli bir öğretmen yatıyordu.

Sonunda kurs saati geldiğinde pastaneye ilk gelenler Eylül ve Ali Bulut oldu. Üzerimdeki şef önlüğünü düzeltip ayağa kalktım. "Hoş geldiniz" dediğimde Eylül neşeli bir halde bana sarılınca sabahtan beri düşlediğim otoriter, ciddi öğretmen modelini ilk andan tuzla buz etmişti. Bir an bozulsam da sonra boş verdim. Benden ciddi ve otoriter biri olmazdı zaten. Kendimi Eylül'ün samimi kollarından kurtardığımda Ali Bulut'a döndüm. Mavi gözleri dimdik yüzüme bakıyordu, başka zaman olsa

rahatsız olacağım bu bakış Ali Bulut'un yumuşak yüzü, altın sarısı saçları ve mavinin en güzel tonundaki gözleriyle birleştiğinde rahatsız edici değil, aksine oldukça çekici geliyordu insana. Bakışlarından kaçamadığımı fark edince, "Merhaba" dedim gözlerimi kaçırarak. Onun da gözlerini kaçırdığını, başını aşağı eğip ensesini kaşıdığını gördüm göz ucuyla. Tekrar bana baktığında hafifçe gülümsüyordu. Sağ yanağındaki gamzesini gördüğümde gülümsedim. Gamzeli insanları severdim. Gülüşleri öyle güzel olurdu ki ne zaman gülseler o tatlı çukurları kısılanır, yanaklarını sıkmak isterken bulurdum kendimi. Ama şu an bunu yapmayacaktım elbette.

Eylül'ün, bir bana bir de Ali Bulut'a bakıp durduğunu fark edince "Otursanız ya." dedim telaşla. Utanmamı gerektirecek bir şey yoktu ama kendimi yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi hissetmiştim.

Onlar otururken, Alper bir kızla birlikte geldi. "Selam!" diye bağırarak yaptığı coşkulu girişin ardından Eylül'e gülümseyip bana baktı. "Nisan'la tanış." dediğinde karşımdaki utangaç kıza, hoş geldin deyip gülümseyerek oturmasını söyledim. Alper'e dik dik bakarken beni görmezden geliyordu. "Sen arkadaşını mı getirdin?" diye sordum. "Çok ince bir davranış, artık gidebilirsin." dediğimde Alper omuz silkti. "Ben de kursa katılacağım." demesiyle kaşlarımı çatmam bir olmuş, itiraz edecekken Alper'in bizi dinleyen kursiyerlerimi göstererek beni susturmasıyla iyice sinir olmama neden olmuştu. İki kişi getireceğini söylemişti, ama ikincinin kendisi olduğundan bahsetmemişti. Bugün netleşeceğini ve beklemem gerektiğini söyleyip numarasını da vermemişti. Resmen kumpas kurmuştu, hain.

Son kursiyerin de içeriye girmesiyle Alper'e çatık kaşlarımla kötü kötü bakıp gelen kadına döndüm. "Merha-

ba, ben Destan." dediğimde, "Elif. Geç kalmadın değil mi?" dedi. Hepimizden büyük olduğu kesindi, ancak yaş konularında tahminlerim berbat olduğundan çenemi kapadım. Alper'in bu kadını rastgele bulmuş olması, sansın bu sefer az da olsa benden yana olduğunu gösteriyor olabilir miydi?

Karşımda oturmuş beş öğrenciye bakarken Alper'e rağmen keyifli hissediyordum. Heyecanlı ve umutluydum.

Hafta sonu hepsini aramış Alper'in verdiği bilgilere ek olarak, fiyat ve kurs çizelgesi hakkında detay vermiştim. Ali Bulut hariç, çünkü Eylül ona aktaracağını aramama gerek olmadığını söylemişti. Kurs ücretlerinin yarısı çoktan hesabıma yatmış, günün sonunda borçlarının bir kısmını kapatacağım için sevinirken bulmuştum kendimi.

"Evet, başlayalım mı?" dediğimde kızlardan heyecanlı fısıltılar yükseldi. "Hadi, atölyeye geçelim." deyip onları pastanemin küçük mutfağına aldım. Altı kişi büyük mermer masanın etrafına yerleştiğinde ben de dolaptan üzerinde "Destan'ın Düşleri" yazan önlükleri çıkarıp öğrencilerime dağıttım. Bunları pastaneyi ilk açtığımda yaptırmıştım. Ne kadar çok olduğuna bakarsak batmak üzere olduğuma şaşmamalıydı aslında.

"Önce ellerimizi yıkayalım, çünkü eldiven kullanmayacağız. Eldivenle hamuru hissedemez dolayısıyla kıvamını tutturamazsınız." dediğimde küçük atölyemde ellerini yıkamak için sıraya girdiler. Bu halleri bana annelerinin peşinde sıraya giren kazları anımsatınca kıkırdadım. Kimsenin duymadığını düşünsem de Ali Bulut'un gözleri bana dönmüş yumuşak bakışları, yüzümü kısa bir an inceleyip benden ayrılmıştı. Kıpırdanmama engel olamadım. Garip bir hali vardı bu adamın.

Yerlerine döndüklerinde önceden hazırladığım malzemeler önlerindeydi. Ancak hepsine yetecek kadar tartı ve mikser olmadığından onları önceden gruba ayırmıştım.

"Malzemeleri kullanırken iki grup halinde çalışacağız. Alper, Nisan ve Elif birlikte. Eylül, Ali Bulut ve ben de birlikte çalışacağız." dediğimde karşılıklı iki grup oluşturduk. Eylül'ün Ali Bulut'a bakıp hınzır bir gülümsemeyle koluna dokunduğunu gördüğümde sebebini merak etsem de beni ilgilendirmediğini düşündüm. "Bugün kurabiye yapacağız, şimdi 300 gram un eleyin lütfen." deyip kendi grubumun yanına gittim. Ali Bulut kâsesini almış, tartının üstüne koyduğu boş kâseye pek de kibar olmayan bir şekilde boşaltmıştı. Havaya kalkan toz bulutunu elimle uzaklaştırmaya çalışırken güldüm. "Sarırım mutfakta daha nazik olurmalı." dediğimde utangaç bir gülümsemeyle "Özgünüm." dedi. *Tatlıydı yahu bu adam.*

Kâseyi bıraktığında koyduğu unun gramını göstermedim. "Fazla oldu."

"Sadece üç gram..."

"Pastacının dürüstlüğü malzemesinin gramajında saklıdır, evlat." deyip hafifçe sırtına vurduğumda dudaklarını sımsıkı birbirine bastırsa da gülüşünü tutamadı. Sağ tarafında olduğum için gamzesini de yakından görmüştüm böylece. Ne hoş!

Diğerleri garip garip bizim sırtan yüzlerimize bakarken hafifçe öksürüp iki adım uzaklaştım. "Ali Bulut, lütfen dersi kaynatma." dedim muzır bir sesle. Karşılığında bana göz kırptığında utandım ama bunu belli etmeyecektim. Biraz da ciddileşsem fena olmazdı aslında. Bir yerde öğretmenlik sonuçta.

"Şimdi tereyağını bıçakla minicik parçalara ayırıp una katacağız. Buna kıyalarak yapılan hamur deniyor.

Raf ömrünün uzun olmasını sağlar ve daha uzun süre taze kalır." Kurabiyeleri elle yoğuracağımız için herkes kendi hamurunu yapabilecekti. Nasıl yapılacağını gösterdiğimde kimse zorlanmadı. Zorlanılacak bir şey de değildi zaten. "Şimdi pudra şekerini ve yumurtaları ekleyip yoğuracağız." deyip önüme döktüğüm unun ortasını havuz gibi açtım. Pudra şekerini kenarlara ekleyip oraya yumurtayı koyduktan sonra öğrencilerime de aynısını yapmalarını söyledim. Öğrencilerim demek de ne güzel şeydi ya. İnsana gereksiz bir haz veriyordu.

Eylül ve Nisan kabuk kaçırmamak için yumurtayı okşayarak kırmaya çalışırken Elif ve Alper rahattı. Alper'in yemek yapabildiğini biliyordum zaten, Elif de tek taş yüzüğüne bakılırsa evliydi ve tavırlarından anladığım kadarıyla mutfakla iç içe olmalıydı. Nisan'la konuşma fırsatımız olmamıştı. Alper'in yanında sessizce pastaneye girmiş, aramıza katılmıştı. Sıkı atkuyruğundan kurtulan birkaç tutam saçı yüzüne dökülmüş yumurtalarıyla ilgilenirken Alper'in gülerek saçlarını yüzünden çektiğini ve ona yardımcı olduğunu gördüğümde kaşlarım kalktı. Nisan'ın kızaran yanakları, Alper'e attığı kaçamak bakışlar mutfağa hiç de ilgili görünmeyen bu kızın neden burada olduğunu açıklıyordu bana göre. Alper'le aramızdaki zaman zaman garipleşen ilişkiyi düşününce sıkıntıyla nefesimi üfledim. Lisede bana on kez çıkma teklifi etmesine rağmen bir şekilde iyi arkadaş olmayı başarabilmiştik. Yine de bu konu aramızda her zaman aşılamayan bir mesafeyi hissettirirdi bana. Bu yüzden Nisan hakkında onunla konuşamazdım. Bu biraz garip olurdu. Özellikle Alper onun hiç farkında değilken.

Bir çıtırtı duyduğumda yanımdaki adama döndüm. Yumurtayı kırmak için tezgâhı kullanmış olmalıydı çünkü hem tezgâh hem de eli yumurta sarısına bulanmış,

kabuklar elinin her yerine yapışmıştı. "Sanırım bu biraz sert oldu." dedim kıkırtımı bastırma gereği duymadan. Yanına gidip yumurtaları birbirine hafifçe vurarak kırdıktan sonra "Hayatında hiç yumurta kırmadın mı yani?" diye sordum. "Bu kadarını tahmin etmezdim."

Parmakları ensesini kaşırken o da gülüyordu. "Tabii ki daha önce yumurta kırdım. Sadece bugün..." deyip sustuğunda bana attığı bakıştan utanarak devamını soramadım. Aslında o bakışlarda özel bir şey olduğundan emin değildim ama utanmıştım işte.

Üçüncü aşamaya geçtiğimizde hamuru yoğurmaya başladılar. Yine zorlananlar sadece Nisan, Eylül ve Ali Bulut'tu. Alper bir yumurta kabuğunu bana doğru attığında ona kızgın bir bakış attım. İş başka arkadaşlık başka Alper, lütfen ciddi olalım...

Yine de ona doğru çaktırmadan bir şey atma dürtüme engel olamamıştım. İkimiz çocuk gibi birbirimize salak kaş göz ifadeleri yapıp işlerimize döndük. Diğerleri hamurlarıyla ilgilendiklerinden bizi görmemişti. Ya da ben öyle sanıyordum. Ali Bulut'la göz göze geldiğimizde yanaklarım kızardı. Beni dil çıkarırken görmüştü.

Elveda otoriter öğretmen modeli.

Eylül'ün hamuru mıncıkladığını gördüğümde yanına gittim. "Öyle değil, parmaklarını birleştirip hafifçe döndürerek bastır. Mıncıklarsan ayarı bozulur."

"Mıncıklayınca garip sesler çıkarıyor." zaten diyerek güldü Eylül. Ardından söylediğimi yaparak hamurunu yoğurmaya devam etti.

Hamurları bitirdikten sonra açmaları için merdanelerini verdim. Elif ve Alper harikaydı. Elif ev harumı olduğunu bu yüzden mutfakta yeni şeyler yapmayı sevdiğini söylemişti hamurunu açarken. Hamur işlerinde gördü-

güm kadarıyla çok iyiydi ve buraya butik pastacılığı öğrenmek için gelmişti.

Nisan, Alper'in hamuru açışına hayran bakışlar atmaktan kendi hamurunu açmaya vakit bulamazken Eylül kahkahalara boğulmuş, Ali Bulut'un bir tarafı dört parmak bir tarafı incecik olan hamuruyla dalga geçiyordu.

"Onu nasıl başardın Bulut? Sen gerçekten yeteneksizsin."

"Ne bileyim? Merdaneyi bir geçiriyorum kâğıt gibi oluyor, bir geçiriyorum altına yapışıyor ne biçim şey bu!" diye sızlanan adamın yanına gidip, "Orantısız güç kullanıyorsun da ondan." dedim. "Hafifçe ve her yere aynı ayarda bastırmalısın. Altına da un dökmelisin."

Sonunda kurabiyeleri yuvarlak kalıplarla kesip fırına attığımızda ellerimi birbirine vurup "İşin eğlenceli kısmına geldik." dedim. "Süsleme!"

Basit birkaç süsleme modellemesi yapacaktık, ancak şeker hamuruyla ilk kez tanışanlar için pek de basit olmuyordu anlaşılan. Nasıl becerdiklerini anlamasam da her yeri boya yapıp heyecandan ısınmış elleriyle hamurlara bir türlü şekil veremediler. Şeker hamuru sıcağı sevmezdi. Zaten yaz aylarında olduğumuzdan yumuşamış olan hamurlar heyecandan terlemiş ellerde iyice eriyordu. Bu aşamada Alper de cuvallamıştı. Sadece Elif, kararlı ve başarılı adımlarla ilerleyerek kurabiyelerini süslüyordu.

Kurabiyeler bitince herkesinkini yan yana koyduk. Nisan Alper ve Eylül kurabiyelerine toz kondurmamaya kararlıyken Ali Bulut, "Hadi ama!" dedi. "Hepimiz aynı şeyi yaptık, neden seninki yemeye kıyamayacağın türden de benimki Yüzüklerin Efendisi'ndeki trollere benziyor?" dediğinde hepimiz güldük. Gerçekten çok şekilsizlerdi, ama böylesi işime geliyordu. Hepsi Elif gibi yeteneksiz olsa ben on gün boyunca kime ne öğretecektim?

"Bugünlük bu kadar yeter, toparlanabilirsiniz." dediğimde Alper kendini ön taraftaki sandalyelerden birine attı. Nisan, önlüğünü çıkarıp arkasından giderken Ali Bulut yanıma geldi. "Biz yemeğe gidiyoruz, gelmek ister misin?" diye sorduğunda beklentiyle parıldayan gözlerinin beni etkilemesine izin vermedim.

"Çok isterdim, ama işlerim var." dediğimde yüzü düşmüş, gamzesi kaybolmuştu. Hep gülseydi ya bu adam. Böyle bakınca yavru köpek gibi görünüyordu ve ben onun saçlarını karıştırmak istiyordum. Ve fakat elbette mesafemi koruyacaktım. Çünkü otoriter pasta şefleri böyle davranırdı ve ben kesinlikle disiplinli bir pasta şefiydim.

"Bulut! Sen beni dinliyor musun? Hadi kurabiye yapalım diyorum. Kalksana be!" Eylül'ün cırlamalarını görmezden gelmek onun için bir hayat tarzı olmuştu artık. Bağışıklık kazanmış, bu konuda mastır yapmış ya da kafayı yiyip, psikopat birine dönüşmüştü. Şu an koca bir testereyle Eylül'ün dilini kestiğini hayal ettiğine göre üçüncü seçenek olasıydı.

"Lan senin evin yok mu?" diyerek kolunun altındaki yastığı Eylül'e fırlattı. Bu deli kız onun hem komşusu, hem yengesi, hem de çok yakın arkadaşıydı. Ne yazık ki! Sevilmese çekilir dert değildi bu zaten.

"He var evim, ne olmuş? İnci teyze bizde gidip ona oğlunun âşık olduğunu söylememi ister misin? İlk görüşte bir kıza vurulduğunu öğrendiği an o kızın peşine düşer, gelini olmaya layık görürse de sizi anında evlendirir. Hatta bunu öyle sinsice yapar ki Destan'ın ruhu bile duymaz. Yalnız cidden iyi fikir ha, kız sana yüz vermezse İnci teyzeyi plana dâhil edelim."

"Eylül, canımın içi, bak bugünlerde sessizliğe ve yalnızlığa ihtiyacım var. Lütfen beni rahat bırak." diyerek Eylül'e çaresiz bakışlar attı. Endişelenirse vazgeçeceğini düşünmek hataydı elbette.

"Ne biçim bakıyorsun ya öyle yaralı tavşan gibi. Yoksa aşkından veremi falan mı oldun Bulut? Olur mu olur ha, günlerdir sesin de çıkmıyor benimle bile didişmiyorsun." deyip sahte bir endişeyle gözlerini arkadaşına dikti Eylül. "Bir kız için ölmeye değmez kendine gel annem, kendini yıpratma böyle." dedikten sonra ciddileşip sesine kızgın bir ton katarak devam etti. "Gerekirse kızı kaçırır ikinizi bir eve kilitleriz, sen hastalığını ona bulaştırırsın geberip gidersiniz bir odada. Sonra Romeo ve Juliet gibi hikâyeniz nesilden nesile aktarılır. 'Bir mal vardı, çıkma teklifi etmeyi aklı edemediği için iki hayatı da soldurdu' diye."

"Gerçekten salaksın!" dedi Ali Bulut, Eylül'e dümdüz bakarken. Arkadaşı omuz silkip kolundan tutarak bir kez daha kurabiye yapmak için çekiştirmeye başladı onu.

"Ya hadi! Giray'a kurabiye yapacağım yardım et işte. Biz yoldaşız."

"Ne yoldaşı ya? Senin sevgilin, senin kurabiyen. Bana ne kızım? Git, yap, yedir."

"He salak he. Görmedin mi bugünkü fiyaskoyu. Tek başıma cesaret edemiyorum."

"Giray sana nasıl katlanıyor, anlamıyorum." dedi Ali Bulut bezgince. Hayır cevabını yüz kere aldığınızda ısrar etmekten vazgeçmeliydiniz. Biri Eylül'e bunu öğretseydi ya.

"Ne varmış bana katlanamayacak? Kedi gibi kızım ben." dedi Eylül saçlarını havalandırıp Ali Bulut'a burun kıvırırken.

"Biraz büyük bir kedi. Adeta bir kaplan."

"Hadi oradan be! Benden iyisi damda elma, şekerim." diyen arkadaşına küçümseyen gözlerle bakmaya çalıştı, Ali Bulut ancak dudaklarını zorlayan gülümseme yüzünden

yüzü garip bir ifade almıştı.

"Damda elma değil o, Şam'da kayısı."

"Anladın işte." diye mırıldandığında daha fazla dayanamayıp kahkaha attı Ali Bulut. "Of Eylül, adamı kanser edersin sen."

"Ya ben sevgilimi özledim. Çağırsana buraya. Ve farkındaysan takmadım seni."

"Özlediysen git gör."

"Ya Emine teyzeden utanıyorum biliyorsun. Çok sert bir yapısı var."

"Kızım evleneceksiniz siz kaç yıl oldu daha ne utanması? Hem teyzeme laf yok. Bakti tabi kız manyağın teki, baştan önlemini alıyor kadın."

"Hiçbir fırsatı kaçırma Ali! Gidiyorum ben." Ayaklarını vura vura evden çıkan kızın ardından gülerek odasına girdi Bulut. Deliydi işte. Niye geldi niye gidiyor belli olmayan baş belasının tekiydi Eylül. Ama seviyordu işte bu deli kızı.

Yatağına uzanıp gözlerini tavana diktiğinde aklından çıkaramadığı görüntü geldi yine gözlerinin önüne. Destan'ın gülümseyen yüzü, menekşe rengi gözleri, üzerine sinen o tatlı kurabiye kokusu... Öyle canlıydı ki görüntü kalbi hızlanıyordu. Iki kez gördüğü bir kadının onu bu hale getirmiş olmasını aklı almıyordu. İçindeki anlamsız özlemi aklı almıyordu... En önemlisi de hiç tanımadığı bir kadına, başka bir adama gülümsedi diye öfkelenmeyi, kıskanmayı aklı almıyordu. O adam sevgilisiydi belki, belki ciddi bir ilişkileri vardı ve evleneceklerdi. Ona neydi ki?

Ama olmuyordu işte. İnandıramıyordu kendini. Boş veremiyordu. Destan'ın başkasına ait olma düşüncesi kalbini sıkıştırıyordu genç adamın. Nefes alamıyor hemen şu an kalkıp Destan'ın kapısına dayanmak istiyordu... Ama ne için? Seni seviyorum deseydi... Seviyor muydu ki? Bu kadar çabuk

sevebilir miydi bir insan? Bu kadar kolay bağlanabilir miydi? Tanımıyordu bile Destan'ı. Bir insanı tanımadan nasıl severdiniz? Nasıl âşık olur, nasıl ona bir şeyler vaat ederdiniz? Kendi hislerinizden emin olmadan nasıl giderdiniz bir kadının kapısına?

Dün gece Destan'ı düşünmekten uyuyamayan bedeni yorgun düşmüş, sürekli düşünmekten ve içindeki çelişkilerden dolayı sinirle söylenmekten başka bir şey yapmıyordu. Oysaki sakin bir adamdı Ali Bulut. Ne hale gelmişti böyle? Sıkıntıyla yumdu gözlerini. Rüyalarında o güzel gözlü kızı göreceğini bilerek, uykuya dalmak için sabırsızlanarak kestirdi yatağında.

Gece yarısına doğru Giray'la balkonda oturuyorlardı. Onun dalgın halleri Giray'ın da dikkatini çekiyordu ve iyi bir tahmini vardı.

"Resmen çarpıldın değil mi?" diye sorduğunda güldü Bulut.

"Tır çarptı abi, toparlanamıyorum."

"İnsan öyle çıtı pıtı kıza tır der mi lan? Ben bir kere Eylül'le kamyon çarpmışa çevirdin beni demiştim." dediğinde Ali Bulut ne geleceğini bilerek kahkaha attı. "Ona şişko dediğimi sanıp diyete başladı. Geberecekti açlıktan."

"Destan'ın öyle biri olduğunu sanmıyorum."

"Olamaz zaten. Benim hatunum özel üretim. Sadece benim için yapılmış." dediğinde yüzünü buruşturdu Ali Bulut.

"Romantik misin şimdi sen?"

"Beğenemedin mi güzelim?" diyen adama güldü. Giray'ın ona olur olmaz yerlerde güzelim demesine sinir olurdu eskiden. Giray kuzenin sessiz, kibar yapısıyla dalga geçmek için

ona güzelim diyordu herkesin sinir bozucu olduğu o ergenlik zamanlarında. Sonra bu, aralarında bir espri olarak kalmış, birbirlerine güzelim diye hitap etmeye başlamışlardı.

"Sence o adam sevgilisi olabilir mi?" diyerek tüm gün aklından çıkmayan soruyu dile getirdi.

"Hangi adam?"

"Eylül'ün sınıfındaki... Bize pasta kursunu haber veren... Destan'la önceden tanışıyorlar belli. Samimiler de... Sevgilileri midir?" diye sorarken öyle olmaması için dualar ediyordu. Destan'ın başkasına âşık olmasını kaldıramazdı, inkâr etse de içten içe biliyordu bunu.

"Olabilir abi, güzel kız." dediğinde kuzeninin yüzünün aldığı şekil güldürmüştü Giray'ı. "Bu kadar dertlenme, Eylül iki saniyede öğrenir. Sonrasına bakarız."

Bakardı tabii ama hayatında ilk kez bu denli yoğun bir duygu hissetmişken sonrasına bakmak kolay olmazdı. Destan'ın kalbinin birine ait olmadığını bilebilse çok daha cesur olabilir, kızın etrafında ona tamam diyene kadar dolaşabilirdi. Ama önce daha önce bilmediği, tatmadığı duyguları sindirmesi gerekiyordu. Sonrası... Sonrası aşk olurdu belki.

❧ ❧

Pastanenin tabelasına birkaç saniye öylece baktıktan sonra içeriye girdi. Dün gece bir şekilde Destan ve Alper'in olayını öğrenmeye karar vermişti bu yüzden erkenden damlamıştı. Gözleri etrafta dolanırken aradığı güzelliği arka tarafta kalan masada oturmuş, defterine bir şeyler karalarken buldu. Kaşlarını hafifçe çatmış kaleminin ucunu dişlerinin arasında çevirirken sıkıntılı görünüyordu Destan. Onu saatlerce izlemek istese de bunun garip olacağını bildiğinden, hafifçe öksürerek geldiğini fark etmeyen kızın ilgisini çekti.

Genç kız irkilerek kalemini düşürdüğünde Ali Bulut ayaklarına kadar yuvarlanan kalemi yerden alıp gülümsedi. "Korkuttum mu?" diye sorduğunda "Hayır" dedi Destan utanarak. "Dalmışım sadece, otursana." deyip karşısındaki sandalyeyi gösterdi. İkiletmeden karşısına yerleşip güzel gözlerine baktı perisinin.

Düşüncesine hafifçe gülse de yadırgamadı ya da inkâr etmedi. Destan periler kadar güzelse Ali Bulut ne yapsaydı? Bu kız onun perisi olmak için yaratılmıştı hem, aksini kabul etmeye niyeti yoktu.

"Buralardaydım, işim erken bitince geldim. Sorun olur mu?" diye sorup sevimlice sırıttığında gülümsedi Destan.

"İyi etmişsin, benim de işim yoktu zaten, sıkılıyordum. Nasılsın?"

"İyiyim, ama sen sıkıntılı görünüyorsun." deyip gözleriyle kızın önündeki defteri gösterdi. "Bir sorun mu var?" diye sorduğu an mahcup bir bakış yerleşti yüzüne. Kız "sana ne" dese ne diyebilecekti ki?

"Boş ver." dedi Destan omuz silkerek. Eh, *sana ne* den daha kibar bir baştan savmaydı en azından. Çenesini eline yaslayıp önündeki defterе hüzünlü bakışlarla bakarken karşısındaki adamın tek düşünebildiği, o sıkıntılı bakışları kızın gözlerinden silmek ve yeniden gülümsediğini görmekti.

"Dün Eylül kurabiye yapmak istedi." dedi gülerek. Destan gülümseyip devam etmesini beklerken, Ali Bulut yerinde dikleşip gereksiz bir neşeye bürünmüştü. "Ben de dedim ki, annem mutfağına bunu yaptığımızı öğrenirse, bize öyle şeyler yapar ki doğmamış olmayı dileriz."

"Neden?" Destan'ın tatlı kıkırtısı kulaklarına dolduğunda içi huzurla doldu adamın.

"Bizi gördün." dedi dehşetle. "Sence Eylül ve ben şu aşamada mutfağı yakmadan tek başımıza bir kurabiye çıkarabilir miyiz?"

"Abartıyorsun." Destan içten gülüşlerinin onu ne kadar etkilediğinin fark ediyor muydu merak etti genç adam.

"Hiç de abartmıyorum. Bir de Giray'a yapacakmış hanımefendi. Kuzen katili olmaya hiç niyetim yok."

"Siz çok yakınsınız değil mi?" diye soran kızın gözlerine bakabilmek için dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğildi.

"Evet. Giray'la birlikte büyüdük zaten. Kuzenden çok kardeştir benim için. Eylül de üniversitede katıldı aramıza. Sürekli didişiriz ama çok bağlıyız birbirimize. Eylül'den şikâyet edip duruyorum ama o olmasa hayatımda büyük bir boşluk olurdu sanırım."

"Anlıyorum." dedi Destan. "Böyle güzel bir dostluğunuzun olması çok hoş." dediğinde sohbetin gidişatından memnunlu Ali Bulut. Özellikle uğraşsa bu sorunun bu kadar yerinde olmasını sağlayamazdı. Biraz çekinse de "Ya sen?" diye sordu. "Yani... Alper ve sen? Bizim gibi arkadaş mısınız?" derken içten içe dokuz doğuruyordu, ama bunu Destan'a çaktırmamayı başarmıştı.

"Evet, Alper benim liseden arkadaşım. O, Zeynep ve ben birbirimizin yardımına her zaman koşar, birimizin desteğe ihtiyacı olduğunda yanında olmak için düşünmeyiz bile." Destan konuşurken Ali Bulut öyle hafiflemişti ki rahat bir nefes vererek sırtını sandalleye yasladığının farkında değildi. Genç kıza boğarcasına sarılmakla ayağa kalkıp masaları devirerek saçma sapan seviyç gösterileri yapmak arasında bir yerlerde kalmış, garip isteklerini dizginlemeye çalışıyordu.

Alper ve Destan sevgili değildi. Adamın bakışları hala onu rahatsız etse de önemli olan Destan'ın sözleriydi. Arkadaşız demişti genç kız, ona ne diye yalan söyleyecekti ki? Bir an, Alper yoksa başkaları var, diye düşündü. Hemen ardından kendine kızdı. Her zaman en kötüsünü düşünme huyundan nefret ediyordu. Destan onun yaklaşımından rahatsız

oluyorsa bunu belirtirdi zaten. Ali Bulut, ilgisini saklamıyordu. Destan da bu ilgiyi istemiyor gibi görünmüyordu. O halde genç kızın ilgisini çekmek için tüm numaralarını sergilemesinde bir sakınca yoktu.

Tam otuz iki dakikadır, karısına ilk yıl dönümleri için pasta yaptırmak isteyen bir adamı dinliyordu. Adamın ne istediğini anlamıştım. Hayır, salağa benzeyen bir tipim de yoktu ki ne diye otuz beşinci kez tekrar etme gereği duyuyordu bu herif?

Bir de yüzsüzce iki kişilik pasta istiyordu! İki kişilik bir pastanın neresine Eyfel Kulesi dikip âşık bir çift yerleştirebilirdim ki? Para sorun değilmiş, ama iki kişilik olursa daha özel olurmuş. Güç bela on beş kişilik pastada karar kıldığımda bir de üstüne pazarlığa tutuşmuştu adam benimle. Hani para sorun değildi? Böyle insanlarla uğraşmaktan nefret ediyordum. Bu işin piyasası buydu, birçok yere göre uygun fiyat veriyordum üstelik. Beğenmiyorsan çek git diyecek lüksüm olabilseydi bırakın otuz iki dakikayı üç dakika bile uğraşmazdım bu adamla.

Neyse ki Bulut vardı. Ciddi bir üslupla adamla pazarlık etmiş, pastanemin ve malzemelerimin kalitesinden bahsederek figür çalışmalarımı gösterip ne kadar

yetenekli olduğumu, karısının pastaya bayılacağını söyleyerek adamı ikna etmişti. Taner Bey'in zayıf noktasına sürekli vurarak karısının böyle bir pastayı hayatı boyunca unutmayacağını, resmini tüm paylaşım sitelerine atıp kocasının ne harika bir adam olduğunu falan söylerken o kadar ciddiydi ki saçmaladığı neredeyse anlaşılmıyordu. Taner Bey de anlamamış olacak ki ikna olmuş, parayı peşin ödeyerek masadan kalkmıştı.

Adam pastaneden çıktığı an başımı masaya sertçe vurup, "Sonunda" dedim. Fazla sert vurmuştum sanırım, çünkü alnım sızlıyordu, umursamadım. "Böyle insanlardan nefret ediyorum. Hayatı herkes için zorlaştırıyorlar. Karısı ona nasıl katlanıyor acaba? Aşk da bir yere kadar değil mi ama?" deyip başımı kaldırdığımda Ali Bulut bana yaklaşmış çatık kaşlarıyla yüzüme bakıyordu. "Ne?" dedim tedirgin olarak. İşaret parmağını alnıma getirip hafifçe okşarken "Canın yandı mı?" diye sordu. Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu benim de kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Neden bahsediyorsun?" diye sorduğumda, "Seninle konuşmuyorum." dedi. "Kafanla konuşuyorum. Böyle güzel bir kafayı masalara çarparak incitmemelisin."

Bir an ciddi mi diye öylece yüzüne baktım. Parmağını çekip arkasına yaslanan adamın şebek gülümsemesiyle göz kırpması, anlamama yardımcı olmamıştı. Daha önce kimseden "kafan güzel," diye bir iltifat almamıştım. Zaten böyle söyleyince de iltifat gibi durmuyordu.

"Kafamın güzel olduğunu mu söylüyorsun?" dedim kahkaha atarak. Ali Bulut'un güzel gözleri kısılır, ne söylediğini düşünürken yamuk bir sırıtışla güldü.

"Böyle söyleyince hoş olmadı," diyen adamın tatlı yüzüne bakarken kahkaham solarak küçük bir tebessüm bıraktı yüzümde.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Aramızdaki bakışma uzayıp giderken şu an ne yaptığımızı sorgulamadım. Tatlı bir adamdı. Onun için başka bir yorumda bulunacak kadar tanımıyordum henüz, ancak bana böyle bakarken farklı hisler sarıyordu benliğimi. Sanki hep hayatımdaymış gibi tanıdıktı gözleri. Hep var olmuş, hep bir nefes uzaklığımdaymış gibi güven veren bakışları vardı. Böyle bir şey nasıl mümkün oluyordu? İnsan hiç tanımadığı birine bakarken nasıl huzurlu ve güvende hissederdi kendini? Bu hiç bana göre değildi, o zaman neden kopamıyordum bu gözlerden?

Allah'ım sen aklımı koru, diyerek gözlerimi çekmek için zorladım kendimi. Bunca sıkıntının arasında oturmuş elin adamının bakışlarına bin bir anlam yüklüyordum. *Pastanene kilit vurduklarında da Ali Bulut'un gözlerine mi bakacaksın?* diyerek azarladım kendimi. Ayrıca az önce düşündüklerim için de bir ara kendimi bıçaklayacaktım.

Neyse ki Alper ve Nisan tam o anda içeri girmiş ve imdadıma yetişmişti. Alper'in konuşarak içeriye dalmasıyla birden yerimden kalkıp telaşla kıpırdandım. Kendimi garip hissediyordum. Yanlış bir şey yaptığım da yoktu, neden utanıyordum ki?

"Nisancığım otobüsten indikten sonra dümdüz sahile iniyorsun ve pastane karşına çıkıyor. Anlamayacak ne var? Hayır, zeki bir kız olduğunu bilmesem..." Alper konuşurken Nisan kırmızı yanaklarıyla onu dinliyordu. "Tamam!" dedi Alper'in susmaya niyeti olmadığını anladığında. "Salak değilim! Anladım. Zaten aynı yerden bindiğimiz için birlikte gelmemizin sorun olmayacağını düşünmüştüm, özür dilerim!" diyerek masaya oturan kıza şaşkın gözlerle baktı Alper. Nisan'dan böyle bir çıkış beklemediği açıktı.

"Sadece yolu tarif ediyordum, niye kızdın ki?" diye sorduğunda Nisan ona kötü kötü baktı. Şu an Alper'in ensesine bir tane yapıştırsam ne güzel olurdu. Daha fazla saçmalayıp kızı kızdırmasın diye koluna girdim. "Benim kibar ve nazik arkadaşım bugün nasıllar?" İma dolu sesimi duyunca Alper'in kaşları çatıldı. "Laf mı çarpıyorsun sen bana?"

"Laf çarpmamı gerektirecek bir şey mi yaptın?"

"Hayır" demesiyle Nisan'ın hıhlaması da bir olmuştu.

"Bir şey mi diyorsun?" diyen arkadaşımın omzuna vurup "Alper!" diye tısladım. "Kızla uğraşma."

"Uğraşmıyorum." deyip çocuk gibi omuz silktiğinde gülmeden edemedim. Ben gülünce o da güldü ve biz masadaki iki çift göz tarafından öldürücü bakışlara maruz kaldık. Birbirimize tedirgin bakışlar atarken Eylül ve Elif'in de gelmesiyle konu arada kaynayıp gitti. Kısa bir sohbetin ardından mutfağa geçip dersimize başladık. Bugün kapkek yapacaktık.

Gruplara ayrılıp mikserlerin başına geçen öğrencilerime ilk önce krema için şeker, tereyağı ve vanilyayı birlikte çırpmalarını söyledim. Malzemeleri tarttıktan sonra çırptılar.

"Tadına bakabilirsiniz, kaymaklı bisküvinin arasındaki kremaya benziyor." dediğimde Ali Bulut diğerleri gibi kaşık arama zahmetine girmemiş, işaret parmağını kazana daldırıp bir güzel ağzına götürmüştü. Gözlerimiz buluştuğunda kaşlarını kaldırdım. Gözleri, ağzında duran parmağıyla benim aramda birkaç kez gidip geldikten sonra o da aynısını yaptı. O kadar şapşal görünüyordu ki kahkaha atmamak için dudaklarımı ısırmam gerekmişti.

"Kurabiyelerin arasına koyup ev usulü kaymaklı bisküvi yapılır bundan değil mi?" deyip kremaya daldırdığı parmağını göz hizasına getirdi. "Görüyor musun

Destan? Kaptım ben bu işi, tarif bile üretiyorum." *Ne güzel Destan diyorsun sen öyle*, dememek için elimi ağzıma götürdüm. Saçmalama Destan! Gülüşümü saklamaya çalışır gibi göstererek, "Evet, harikasın," dedim. Hemen ardından kıkırdamasaydım daha iyi olurdu tabii. İçimde kıpırdanıp duran şeyleri farkındaydım ve bu beni endişelendiriyordu. Ne diye aşık gibi saklaşıyordum böyle? Benim şu an ne âşık ne de salak olacak lüksüm yoktu. Pastanemi kurtarmak için aklıma ihtiyacım vardı. *Ali Bulut, aklını başımdan almaya çalışma, seni hain.*

Arkama döndüp Nisan, Elif ve Alper'in ne yaptığına bakarken Alper kulağıma eğildi. "İyice kikirdek oldun." diyerek bana takıldığında kendimi suçlu hissettim. Sesi normaldi ama gözlerinde bir kırgınlık var mı diye yüzünü mikroskobik incelemeye almak istiyordum. Ancak yine yersiz utanma krizlerindeyim sanırım. Alper'in yüzüne bakamamamın başka nedeni olamazdı.

Kremayı bitirip kek karışımını da tamamladığımızda öğrencilerime tek kullanımlık sıkma poşetleri ve kapkek kâğıtlarını verdim. Nasıl yapılacağını gösterdikten sonra Nisan ve Eylül'e ayrı olarak bir kez daha gösterdim. Ali Bulut dışında kimse sorun yaşamamıştı. Karışımın tamamını tezgâha boşaltmayı nasıl başardı anlayamasam da bir şey demedim. Tezgâh temiz olduğu için düşünmeden dökülenleri toplayıp tekrar sıkma torbasına koyduktan sonra parmağına bulaşmış keki yalayan adama baktım. "Çocuk gibisin." dedim gülerek. Hemen parmağını çekip arkasına sakladığında başımı iki yana salladım. Tam bir çocuk!

"Yardıma ihtiyacı olan var mı?" dediğimde kimse beni umursamadı. Biri hariç. Elini kaldırmış sevimlice sırıtan adama "Hadi birlikte yapalım." deyip sıkma torbasını

verdim. Ellerimi onunkilerin üzerine koyduğumda şaşkınca bana baktı. Ben mi? Çok profesyoneldim elbette... Avuçlarımın içindeki sıcak eller zerre umurumda değildi. Öğretme aşkıyla yanıp tutuşuyordum sadece. Hah! Başka ne olabilir ki?

Yapması gerekenin; kibar olması, aşırı güç kullanıp malzemeyi çöpe çevirmemesi olduğunu söylerken önündeki birkaç kalıbı doldurdum. Geri çekilip yüzüne baktığımda, öylece bana bakıyordu. O bakışlara kapılıp gitmek çok kolaydı, etrafta bizden başkaları da olmasaydı ve şu an bir eğitimin ortasında olmasaydık kapılırdım da muhtemelen.

"Ali Bulut?" dedim yumuşak bir sesle. "Bitti?" dediğimde başını hafifçe sallayıp kek kâğıtlarına baktı. Ardından gözlerini kırpıştırarak bana dönüp "Dalmışım ya." dediğinde elimi dudağıma götürüp kahkahamı bastırmaya çalıştım. O kadar şaşkın ve şapşal görünüyordu ki!

"Destan bakar mısın?" diye seslenen Alper'le aceleyle terleyen ellerimi önlüğüme sildim. Laf olsun diye bir iki direktif verip Ali Bulut'un yanından ayrıldım. Adamla konuşurken diğer öğrencilerimi unutmam hiç hayra alamet değildi. *Bu kurs senin kurtarıcın Destan, işine odaklan! Bari bu sefer batırma!*

Motivasyonum artsın diye tüm gün kendimi övüp durdum. Her cümlemin sonunda içimden kendime bir tebrik yollayıp, öğrencilerin yaptığı güzel şeylerle övündüm. Ama bunu onlara hiç çaktırmadım. Deli olduğumu bilmelerini istemeyiz sonuçta. Günü alnımın akıyla bitirip kendime bir keyif kahvesi yaptım. Pastanemin en sevdiğim köşesine oturup elime bir pasta dergisi aldım ama kafam o kadar doluydu ki tadını çıkaramadığımdan dergiyi kapatıp kenara koydum.

Keyifli bir gün geçirmiştik. Ali Bulut'la Alper'in garip bakışmalarını saymazsak oldukça eğlenceli ve verimli bir gündü. O bakışların sebebini anlayabiliyordum elbette. Salak kızı oynayacak halim yoktu. Ama ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Alper'e çok değer veriyordum. O benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi ve ne yazık ki bana karşı hisleri vardı. Onun yanında başka bir erkekle flört etmek kulağa o kadar canice geliyordu ki sürekli vicdanımla boğuşmak zorunda kalıyordum. Aklıma Nisan'la Alper'in arasını yapmak geliyordu, ama insan arkadaşının kendinden hoşlandığını bile bile nasıl ona kız ayarlardı? Alper bunu hissetse bir daha yüzüme bakmazdı.

Off! İyi bir kalp, yakışıklı bir yüz ve anlayış sahibi bir adama âşık olmak niye bu kadar zordu? Oluverseydi ya işte! Ben de burada kara kara düşünmeseydim.

Gerçi bu saydıklarımın hepsi Ali Bulut da da vardı. "Off, hem çok güzel bakıyor o adam ya!" diye farkında olmadan mırıldanırken birden söylediğim şeyi idrak edip inleyerek kafamı masaya vurdum.

Birkaç saniye öylece durduktan sonra başımı kaldırıp alnımı ovalarken "Canın yandı mı?" diye sordum gözlerimi kaldırarak. Ardından kıkırdayıp iç çektiğimi fark ettiğimde kahkaha atmaya başladım.

Ya deliriyordum ya da âşık oluyordum. Birincisinin olmasını umarak iç çektim. Bu karmaşada âşık olup hepten sonumu getirmek istemiyordum.

"Sana inanamıyorum Giray! Bir kere de normal olanı yap, sinemada uyuma!"

"Gidelim bir aksiyon filmine bak o zaman uyuyor muyum? Sokuyorsun beni saçma sapan filmlere, sonra sıkılıyorum diye kızıyorsun. Hayır, neden hep senin dediğin oluyor acaba? Erkek olarak hiçbir söz hakkım yok bu ilişkide, seni o danışman arkadaşına şikâyet edeceğim." Giray huysuzca söylenirken Eylül gözlerini devirmekle meşguldü.

"Allah'tan söz hakkın yok, olsa halim ne olurdu acaba? Bir sinemam var ona karışma bari!"

"Güzelim ben sana izleme demiyorum, kız arkadaşlarınla gel, ağla zırla ben çıkışta seni alır teselli ederim, bana niye yapıyorsun bu işkenceyi. Ağlamak için para verir mi insan ya? Çok istiyorsan çimdikliyim bir yerlerini."

"Allah'ım beni neyle sınıyorsun!" diye söylenen kıza sevimli bir şekilde öpücük attı Giray.

"Yakışıklı, esprili ve âşık bir adamla..." Eylül anında yumuşamış, şımarık bir sırıtışla sevgilisine sarılacaktı ki Giray

yine yapacağını yaptı. "Ve o adam birazdan olmayan eteğini yakacak!"

Eylül anında savunmaya geçerek elini kaldırıp "Orada dur bakalım!" dedi resmen cırlayarak. "Olmayan eteği nasıl yakacaksın? Eteğim var ki yakmakla tehdit ediyorsun, olmasaydı yakamazdın değil mi? Ayrıca kısa değil benim eteğim. Yollu muamelesi yapma bana, valla da kafanı ısırırım Giray!"

"Şeytan diyor çarp ağzına..." diye söylenen adama gözlerini büyüterek bakti Eylül. "Oha!"

"Oha ya, oha... Ama ben medeni bir adam olduğumdan şeytanı dinlemiyorum. Şimdi kapa çeneni, sevgilime de bir daha yollu dersen eşek sudan gelinceye kadar öperim! Düş önüme." Eylül ona dil çıkarıp önünden yürümeye başladığında, "Kıvırma." diye tısladı Giray.

Eylül dudaklarını ısırırken sırıtıyordu. Ne çeşit bir adam insanın sinirlerini zıplatırken aynı anda iltifat ederek gönlünü almayı becerebilirdi ki? Eşsiz bir adamdı Giray ona göre. Zaten bu yüzden katlanıyordu ya bu deveye.

Ali Bulut pastaneden çıktığında doğruca eve geldi. Bugünlerde Destan'ın yanında değilse canı hiçbir şey yapmak istemiyor, güzel gözlü perisini düşünmek dururken başkalarıyla buluşmaktan kaçınıyordu. Bu kadar romantik olduğunu bilmezdi genç adam.

Burnuna gelen güzel kokuları takip ettiğinde mutfakta yemek yapan annesini gördü. Yanına gidip kollarında kaybolan annesine sıkıca sarıldığında kadın irkilerek oğlunun eline vurdu.

"Niye sessizce geliyorsun oğlum? Ödümü kopardın!"

"Baktım güzeller güzeli bir kadın var evimde, sıkıştırayım

dedim." diyen oğluna sinirle bakmaya çalışsa da gülümsemesini saklayamamıştı kadın.

"Edepsiz, sen de."

"Senin günün yok muydu sultanım?" diye sordu Ali Bulut masadaki üzümlerden ağzına atarken.

"Yok oğlum, yarın o. Ablanlar gelecek ya bugün, hazırlık yapıyorum." Ali Bulut etrafa bakınıp annesinin ne yaptığına bakarken, "Yardım edeyim mi?" diye sordu.

Annesi hiç umursamamış, dikkati soğuduğu patateslerde cevapladı oğlunu. "Yok annem. Çöpü attım ben demin."

"Ne çöpü anne, yemeklere yardım edeyim mi diyorum?" Kadının elleri duraksarken bakışlarını oğluna çevirdi.

"Hayırdır inşallah? Dalgaya mı alıyorsun aneyi? Aşk olsun Bulut'um." Annesinin sitemine gülerek, kadının yüzünü elleri arasına alıp konuştu. "Sen dalgaya alınacak kadın mısın İnci Sultan? Hadi bak içimden geldi ne istersen yapacağım." Annesi uzun uzun şüpheli bakışlarla ona baktıktan sonra, "Tamam." dedi. "Kadayıfları kavur o zaman."

"Nasıl yapacağım?" diye sorduğumda ocaktaki tavayı gösterdi.

"Hazırladım ben, karıştıracaksın sadece ama dikkat et yanmasın. Hemen yanar o."

"Tamamdır," deyip dikkatle karıştırmaya başladığında annesinin gözü hala üstündeydi. Odasına girip hayallere dalacağına yardım etmek daha mantıklı gelmişti. Anneni neden uzaylı görmüş gibi bakıyordu ki? Hem onun sevdiği kız zamanının çoğunu mutfakta geçiriyordu. Bir şeyler öğrenmeliydi ki kızın gözüne girebilsin. İlkokul çocuğu musun sen Bulut? Öğretmenine yaranmaya mı çalışıyorsun, *ne demek gözüne gireyim?*

"Anne ne olacak bunlar?"

"Tatlı için oğlum."

"Hmm, şu muhallebili tatlı mı? Ne koyuyorsun içine?"

"Yavrum? Bulut'um? İyi misin sen annem? Güneşte mi kaldın, kafana bir şey mi düştü?" diye soran kadına baktı genç adam. "Yoo, çok iyiyim ben. Niye ki?" dediğinde rengi kararan kadayıflara kaydı dikkati. "Hay senin... Anne yanıyor bu!"

"Yavrum karıştır dedim sana değil mi?"

"Ne bileyim ben hemen yanacağını ya!"

"Kapat altını sonra da çık şu mutfaktan kalp krizi geçirteceksin bana!"

"Niye tersliyorsun şimdi beni?" deyip annesine küskün bir bakış attığında kadın iç çekip ellerini beline attı. "Bana bak, ne oluyor?"

"Ne olmuş?"

"Sen hayatında bir kere mutfağa gelip yardım edeyim, demedin yavrucuğum. Şimdi ne bu böyle? Kötü bir şey mi yaptın? Ondan gönlümü hoş tutmaya çalışıyorsun değil mi? Ne yaptın söyle çabuk! Ah baban köpüreceksin. Okulu bitiremedin mi yoksa? Kandırdın mi bizi? Bir sene daha uzarsa o okul baban ne yapar biliyor musun?"

"Anne bir dur! Pes vallahi iki saniyede ne senaryolar yazdın! Yok öyle şeyler. Kendin söylüyorsun kendin inaniyorsun ya!" derken zilin sesini duymasıyla annesine bakmadan kapıyı açmaya gitti. "Sanki sürekli bir haltlar karıştıran biriyim! Dediği laflara bak." Söylenerek kapıyı açtığında ablasını görünce, annesine kızdığını unutup gülümseyerek yeğenini kucakladı. Efecan, dayısını gördüğüne sevinmiş kıkırtılarını saçarak salyalı ağzıyla Ali Bulut'un çenesini yakalayıp ısırmaya başlamıştı.

"Evet dayıcığım, ben de seni özledim, ama yalamasan keşke. Ben seni yalıyor muyum bak?" diyen kardeşine gülerek sarıldı Buğlem.

"Diş çıkarıyor çocuğum biraz yalasın. Sabahtan beri öldürdü beni, çok huzursuz." deyip içeri geçerken Ali Bulut da peşinden gidiyordu.

"Öyle mi? Anneyi üzdün mü sen? Yaramaz seni!" Yeğeninin minik bedenini havaya kaldırıp kafasını karnına gömdüğünde Efecan kahkaha atmaya başladı. Tabii bu arada tükürükleri de dayısının kafasına saçılıyordu.

"Lan dana! Yutkunmayı öğretmediler mi sana? İnsan dayısına tükürür mü oğlum? Ağzına vururum bak. Gülme!"

"Çok anlıyor ya." deyip gülerek mutfağa giden ablasına, "Koca adam oldu artık, anlasın." dedi. "Bak oğlum. İnsanların, özellikle dayıların kafasına tükürmek yok, tupum içinde o kokulu gaz bombalarını salmak yok." bebeği koltuk altlarından kaldırmış yüz hizasına getirmiş konuşurken Efecan'ın ağzından gürültülü bir ses geldi. Buğlem kahkaha atarak, "Oh be! Çıktı sonunda beğğimin karın ağrısı, kıyamam sana oğlum benim." dedi. Ali Bulut, tek gözünü kapatıp yüzünü buruşturarak yarım kalan cümlesini tamamladı. "Ve suratıma karşı geğirmek yok."

Mutfağa döndüklerinde annesinin iç çekişini duyan Buğlem, "Yine başlıyoruz." diye mırıldandı. "Maşallah maşallah, nasıl da yakışıyor benim oğlumun eline bebek. Artık helal süt emmiş bir kız bulalım sana, he oğlum? Askerliğini de yaptın yarın öbür gün işe de gireceksin. Nişanı hemen yaparız, düğüne kadar da sen maaşını idare etmeyi öğrenirsin, orası kolay iş. Bir de torun geldi mi oh! Değmeyin keyfime..." Annesi klasik mürüvvet hayallerini kurarken Ali Bulut her zamankinin aksine sırtarak onu dinliyor, kızması gerekirken aklına gelen görüntülerle iyice keyifleniyordu.

"Kısmet." deyip sırıttığında annesi alışkınlıktan olsa gerek umursamadan bildiğini okumaya devam etti.

"Dur oğlum hemen yok deme öyle. Bir bakın etrafına, yaşın geldi artık annem... Dur biraz ne dedin sen?" Dediğinde çapkınca gülümsedi genç adam.

"Kısmet, diyorum. Neden olmasın, diyorum."

"Ayy Buğlem doğru mu duyuyorum ben kızım?"

"Valla bilemedim anneciğim."

"Hiii, görüştüğün birisi var değil mi? Yoksa sen söylemezsin böyle şeyler? Kim? Güzel mi? Kaç yaşında? Okuyor mu? Mesleği ne? Ailesiyle tanıştın mı nasıl insanlar? Buğlem, bak görüyor musun ben dedim sana gelinin çeyizi için alalım o nevresim takımını diye. Ortada bir şey yok, dedin aldırmadın kaçtı güzelim takım. Tüh tüh..." Annesi ellerini dizlerine vurarak konuşmaya devam ederken Ali Bulut'un tek yaptığı gözlerini kırpıştırmakti. Kucağındaki bebek de gözlerini kocaman açmış, karşısında neles almadan konuşan anneannesine bakıyordu. Karşıdaki değilmiş gibi onun hallini gören Buğlem hemen telefonunu çıkarıp bu anı ölümsüzleştirdi. Ardından çektiği resme bakıp kahkaha atmaya başladığında Efecan da tatlı sesiyle gülmeye başladı. Zaten neşeli bir bebekti Efecan. Biri bir şey dese de gülsem diye yaşıyordu sanki.

"Anne bir dur ya! Ne yaptın? Daha yeni tanıştım kızla. Hoşlandım sadece." Tamam, hoşlanmanın birazcık ötesindeydi hisleri, ama annesinin bunu bilmesine gerek yoktu. "Ay daha açılmadın mi?" dedi ablası, kıkırtılarının arasından.

"Yeni tanıştım diyorum, dinlemiyor musunuz? İlk günden kaçırayım mı kızı?" diye söylenirken Efecan dayısının parmağını yakalayıp ağzına sokunca yüzünü buruşturdu ama konuşmaya devam etti. Kucağındaki bebek hırsla dayısının parmağını çiğnerken, Ali Bulut bir yandan annesine laf yetiştirip bir yandan da parmağını kurtarmaya çalışıyordu.

"Nereye kaçıyormuş? Benim oğlumu beğenmeyecek kız anasının karnından doğmadı daha!"

"Tabi canım, dünya güzeli ya senin oğlun."

"Kıskanma oğlumu Buğlem. Götür beni o kıza Bulut'um bir göreyim gelinimi."

"Anne ne gelini ya... Lan bir dur sen de şorik ettin her yeriml." Efecan anlamsız sesler çıkarırken ablası onu kucağına aldı. Ali Bulut ellerine tiksintiyle bakınca ablası hafifçe

kafasına vurup "Sen benim oğlumun salyalarına kurban ol be!" dedi gözlerini kısarak.

"Çocuğuna sahip çık önüne geleni yalıyor." diyen kardeşine inanamayarak bakan ablası, "Anne!" dedi Ali Bulut'a hince bakarak. "Eylül'e soralım. O kim olduğunu bilir."

"Evet ya! Ne diye bundan laf almaya çalışıyorsak. Eylül kızım iki dakikaya dökülür. Bulut, ya söyle ya da Eylül'e giderim. Bak ben uyuyamam o kızı görmeden."

Ali bulut iç çekerek omzunu mutfak kapısına yasladı. "Anne lütfen. Zamanı gelince görürsün kızı. Eylül'le de görüşmeni yasaklıyorum tamam mı? Söz getireceğim resmini. Şimdi, Allah aşkına bir çekil, bunaldım!" diyerek banyoya yürürken somurtuyordu. Annesine ne diye söylemişti ki? Bilmiyor muydu sanki huyunu? Aşkın aptallaştırdığını duymuştu da bu kadar erken olacağını düşünmezdi.

Sahi aşk demişken, perisi ne yapıyordu ki acaba?

Fırını ve dolapları kontrol ettikten sonra kapıyı kilitleyip pastaneden çıktım. Ellerimi elbisemin ceplerine koyarak birkaç adım gerileyip şirin pastanemi inceledim. Vitrindeki ürünlere alıcı gözüyle baktım, gördüklerimi eleştirdim, bazılarına onaylayıcı yorumlar yaptım. Fazlasıyla ilgi çekiciydi. Etraftaki kafeler dolup taşarken benim şirin ve renkli pastaneme neden kimse uğramıyordu ki? Arkamdan geçen gençleri tutup sarsmak, *'Bu vitrin için ne kadar uğraştım biliyor musun? Nasıl kayıtsızca önünden geçebilirsiniz?' diye* bağırmak istiyordum bazen. Pastanem, kafeye çevrilmek için fazla küçük olduğundan bu ihtimal söz konusu değildi. Zaten benim hedeflerim de poğaça, kek servis etmek değildi. Aranan bir butik pastacı olmak istiyordum ben. Bunun için elimden geleni fazlasıyla yapmaya hazırdım.

Kısa meslek hayatımda edindiğim tecrübelere dayanarak söylüyorum, insanlar bencildi. Pastaneme giriyorlar saatlerce beni çileden çıkarıp bir sürü fiyat listesi

alıyorlar, ardından öylece gidiyorlardı. Belki de sırf bunun için bile para almalıydım, ama o zaman da dini imanı para olmuş bu kızın deyip giderlerdi. Herkesi aynı anda memnun etmek mümkün değildi biliyordum ama henüz tek bir memnuniyete bile rastlamamıştım. Sanki dönüp dolaşıp bana geleceğinizi bilmiyorum, deyip arkalarından bağırmak istiyordum bazen ama tek yapabildiğim kibarca gülümsemekti. Benim fiyatlarım en uygunuydu, bu yüzden batmak üzereydim ya zaten! Hala benden indirim istemeleri içimdeki katili dürtüklüyordu.

Her şeye rağmen pastanemle gurur duyuyordum. Pembe duvarlarıyla, şirin konseptiyle, yaptığım süslemeleriyle bir gün fark edilecek, herkesin bildiği, sipariş için akla gelen ilk yer olacaktı. Bu krizi atlatacaktım. Tabii bir an önce yola koyulabilirsem.

Bugün kursta pandispanya ve ganaj yapıp, pastaları kaplamış, süsleme için yarına bırakmıştık. Aslında bu işlem bu kadar uzun sürmemeliydi, ama pastaları kaplarken o kadar oyalandılar ki süslemeye vakit kalmadı. Ali Bulut'un pasta ütüsüne şaşkın gözlerle bakıp "İnşaatçı malasına benziyor." deyişini hatırladığımda kıkırdadım. Pastanın pürüzsüz olması için pasta ütüsü dediğimiz şeyle hafifçe ütüler gibi düzeltiyorduk pastayı. Bunu Ali Bulut'a açıklayıp yapmasını istediğimde nasıl bir baskı uyguladıysa, pastayı çökertmişti. Hafifçe bastırmaktan anladığına bakarsak, eli biraz ağırdı galiba. Bu yüzden, kaplamayı çıkarıp Elif'le birlikte tekrar yaptılar. Nisan da kaplarken diğerleri gibi hamurunu yırtmıştı ve Alper sanki kendisi çok becerebilmiş gibi kıza öyle bir sardı ki bir ara kızcağız sinirden pastayı Alper'in suratına çarpacak sandım.

Küçük dükkânlar ve pasajların olduğu sokağa doğru yokuş aşağı yürürken bunları düşünüyordum. Bu kurs işi bana çok iyi gelmişti. Düşünmekten çıldıracağım anı beklemek yerine harekete geçebilmiştim. Bunun için Alper'e minnettardım, çünkü bana kurs açabileceğim öğrenciler bulmasaydı muhtemelen pes etmiştim bile.

Aklar pasajına girip matbaadan istediğim broşürleri aldıktan sonra evime elimdekilere bakıp derin bir iç çektim. Zeynep broşür dağıtmanın iyi bir fikir olacağını söylemişti, ama daha önce bu tarz bir iş yapmamış birisi olarak başlangıç için desteğe ihtiyacım vardı. İnsanları yolundan çevirip Destan'ın Düşleri'ne gelin demeye utanıyordum. Pek girişken biri sayılmazdım bu yüzden ağzı laf yapan bir arkadaşa ihtiyacım vardı. Zeynep'i aradım ama arkadaşım ihtiyaç olduğu anlarda asla telefonu açmadığından geriye tek bir seçeneğim kalmıştı: Alper.

Yirmi dakika sonra sahilde buluştuk. Burası, yazın bunaltıcı havasından kaçmak isteyip kendini akşam serinliğine atan insanlarla doluydu. "Lisedeyken bu işi çok yapmıştım. Elindekini bitirmek zorundasın, bir yere atıp kaçamazsın çünkü patronun seni gözetleyen adamları var." diyen Alper'e boş gözlerle baktım.

"Patron benim."

"Ne sinir bozucu bir patron... Burada havaya girmeye çalışıyorum!" derken elimdeki broşürlerin yarısını alıp "Ayrı yönlere gidelim." dedi ama korkmuş bakışlarını gördüğünde birlikte dağıtmaya karar verdik. Alper özellikle beni geride bırakıp kızlara yaklaşıyor broşürleri onlara verip çapkın bakışlarla pastanemize gelmelerinden mutluluk duyacağını, onları tekrar görmek istediğini söylüyordu. Bense yüzümde ayıplayan bir ifadeyle onu izliyordum. Birkaç kişiden sonra kolundan tutup son konuştuğu kızlardan uzaklaştırdım.

"Allah aşkına sen ne yapıyorsun? Resmen liselilere yazıyorsun Alper!"

"Yuh!" dedi kolunu çekip tişörtünün yakasına götürürken. "Benim gibi temiz namuslu bir çocuğu nelerle itham ediyorsun?"

"Iyy, salaksın. Ben diğer tarafa gidiyorum sen devam et. Ve unutma, bir grup ergen hayran değil, müşteri istiyorum ben."

Arkama dönüp, geldiğimiz yol boyunca yürürken gözüme çarpan uyumlu olduğuna inandığım insanlara brosürlerimi verip pastaneme davet ettim. Daha çok ailelere, yirmi yaş üstü, tehlikeli görünmeyen arkadaş gruplarına falan. Biraz paranoyaklık vardı galiba bende... Konuştukça açılıyor daha içten tavırlarla yaklaşıyordum insanlara. Epeyce yürümüş olmalıyım ki ayaklarımın sızlamaya başladığını hissettim. Çimlerde oturmuş, uzanmış insanlara heveslenip o tarafa yönelirken, birinin adımı seslendiğini duydum. Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken tanıdık bir yüz karşımda belirdi.

"Ali Bulut?" Bana sıcacık gülümsediğinde etrafıma bakındım şaşkın gözlerle. Eylül birkaç adım ileride seyrilisine sarılmış bana el sallıyordu.

"Burada ne yapıyorsunuz?" dediğimde kıkırdadı Eylül.

"Dolaşıyorduk. Sahile inceğini söylediğinde arkadaşlarınla gidersin sanmıştım. Yoksa bizimle gelmeni teklif ederdim." deyince hatırladım. Kurs bitiminde bir şeyler içmeyi teklif ettiğinde işlerimi bitirip sahile gideceğimi söylemiştim.

"Arkadaşımlaydım..." dedim ama Ali Bulut'un bakışlarını fark ettiğimde sesim içime kaçtı. Başımı çevirmeden gözlerimle yan yan ona bakınca öyle bir sırıtı ki kıpkırmızı kesildim. Şu an onun gözünden kendimi gör-

sem kafamı kuma falan gömerdim herhalde. Bir de imalı imalı bakmıyor mu? İnsan sinir bozucu bakışlar atarken bile yakışıklı olur mu?

"Neden bize katılmıyorsun?" diyen adama dönüp kendimi zorlayarak gülümsedim. "Aslında şu an çalışıyorum. Bunları dağıtmam gerek." diyerek broşürlerimden birer tane uzattım.

"Yardım etmemi ister misin?" dedi Ali Bulut. "Bu iki delinin arasında sıkıntıdan patlıyorum."

"Nankör!" diye tısladı Giray. Eylül sevgilisine hak vericesine başını sallarken Ali Bulut onlara ters ters bakıyordu.

"Neyse aşkım, bırak bu kediyi gözümüzü oymadan gidelim." derken saçlarını savurdu Eylül. Ben bir şey mi kaçırmıştım?

"Güzelim o kedi değil, karga."

"Ne olmuş? Kedi de nankör bir hayvan Giray. İlla beni bozacaksın ha! Git bana pamuk şeker al, odun herif!" diyen sevgilisine sarılan Giray bana bakıp, "Görüyor musun?" dedi. "Nasıl da aşık beyine... Ben hatunumla ilgileneyim, size iyi eğlenceler." dediğinde Eylül Giray'ın kolları arasında debelenmiş, kıpırdayamayınca da kafasını adamın çenesine geçirmişti. Giray'ın homurtuları, Eylül'ün cırlamalarına karışırken uzaklaştılar.

"Az önce burada ne oldu?" dedim Ali Bulut'a boş boş baktığım birkaç saniyenin ardından.

"Ben anlamaya çalışmayı uzun zaman önce bıraktım. Bir süre sonra alışıyorsun, fazla kafa yorma. Hadi işe koyulalım." deyip broşürlerinin yarısını alıp yürümeye başladığında öylece baktım arkasından.

Ben tamam demiş miydim ki ya? Bu ne rahatlık böyle? Şşşh hayırdır genç?

Oturmak istediğimi bile unutmuş, hızlı adımlarla Ali Bulut'un peşine düşmüştüm. "Destan'ın Düşler'ine bekleriz, böylesini görmediğinize eminim." gibi cümlelerle beni överken kâğıtları yanından geçenlerin eline tutuşturmasını izleyerek egomu tatmin ettim bir süre. Gözümü dikip ona bakmaktan kendimi alamıyordum bir türlü. Bakışları bana dönünce kâğıtları dağıtıyormuş gibi yapıyor sonra da kendimi hepten salak hissediyordum. Bir grup genç kızın Ali Bulut'tan brosür alıp kıkırdayarak arkalarına baka baka uzaklaştığını gördüğümde gözlerim kısıldı. O kızların kikirdek ağızlarına vurmak, saçlarını yolmak, kıvıran kalçalarını tekmelemek gibi beni dehşete düşüren istekler duydum.

Yanına gidip çatık kaşlarımla "Ben hallederim, sen yorulma." dediğimde beni umursamadı bile. "Hah! Kikirdek kızlar çok mu hoşuna gitti canım? "

"Ne dedin?"

Ne? Hayır. Sesli söylemedim. Hayır. Şu an beynimin içinde arabesk şarkılar çalıyor. Ben bunu hak etmedim! Ne demiştim? Kikirdek... Kızlar... Kızlar! "Kızlar kızlar gelem mi?" diye mırıldanırken Ali Bulut'a bakıp "Hı?" Dedim. Şu an utancımdan bayılmıyorsam üstümde etek var diyedir! "Şarkı mırıldanıyordum yaaa!" dedim gülmeye çalışırken. "Demiyorum bir şey, hadi sen devam et. Eheh, eh, heh... höh!" Resmen rezil oldum. Sırıtıyor bir de yaa! Sırıtmaz mısın lütfen, yeterince mala bağladım zaten şu an o güzel gamzenle beni hepten mahvediyorsun. Kızlar gelem mi dedim ama yaaa.... Topuklarıma sıksam yeridir şu an.

Birkaç dakika ben kaçtım o peşimden geldi, ben konuyu değiştirdim o imalı imalı baktı nasıl kurtulacağımı düşünürken süvariler geldi!

"Alper!" diye bağırdım bize doğru gelen arkadaşıma. Bu coşku karşısında Alper şaşırmış duraksamıştı. Sonra yanımdaki adamı görünce ifadesi ciddileşti.

"Ben bitirdim." dedi, gözleri Ali Bulut'ta.

"Biz de bitirdik sayılır. Teşekkür ederim ikinize de, artık gidelim mi?"

"Bir şeyler içeriz diye düşünmüştüm?" İki adam ayrı anda konuştuğunda derin bir nefes aldım. Hangisine ne diye cevap verseydim? Tamam, hep birlikte gidebilirdik, ama neden bunlar birbirine az sonra düelloya çıkacakmış gibi bakıyordu? Şu an gerçekten fazla gerginim. Az önce taş gibi adama kendimi rezil ettim ve şu an yanımdaki adamlar birbirine pis pis bakarken hepten geriliyor, ne olduğunu anlayamasam da patlayacakmış gibi hissediyordum. Sessizlik uzayıp gider ve tehditkâr bakışlar yüzünden ne yapacağımı bilemez halde bir Alper'e bir Ali Bulut'a bakarken koyuverdim gitti.

"Kızlar kızlar gene mi?" dememle tutmadığım kahkahalarımla iki büklüm oldum. Öyle çok güldüm ki bana delirmişim gibi baktılar. Susmam gerekirken rezilliğimi düşündükçe daha çok gülüyordum.

"Özür... Sinirlerim..." demeye çalıştım ama yok. Alper'in koluna tutunup yere çökmüş nefes almaya çalışıyordum. Ben bezen, fazla paniklediğimde, utandığımda ya da fazla olan herhangi bir duyguda delirebiliyordum. Gerçekten! Öyle saçma tepkiler veriyordum ki sonrasında günlerce eve kapanıp yastıkla kendimi boğarak intihar etmek isteme neden oluyordu bu huyum.

"Ben gelmeden önce bir şey mi oldu?" diye sordu Alper şüpheyle. Çünkü bu adam beni ergenliğimden beri tanıyor ve emin olun bu halimi ilk kez görmüyor.

Ali Bulut ona dik dik bakmakla yetindi, bense nefesimi toparlayarak kalktım. "Ben utancımdan ölmeden

önce ikiniz de gidin." dedim ellerimle yüzümü kapatarak. Ali Bulut, Alper'i umursamadan bileklerimi tutup geriye çekti. Başını eğip göz hizama geldiğinde sıcacık gülümsedi bana. Gözlerimin içine bakıp, "Neye güldüğün hakkında hiçbir fikrim yok, ama gülerken bu kadar güzel oluyorsan bunu hep yapmalısın." dedi.

Dedi ve ben öldüm. Ben eridim. Resmen kara sevdaya tutuldum be! Karşısında saçmalamış, rezil olmuş, yetmemiş bir daha rezil olmuş üstüne bir de hömkürerek gülmüştüm ve o gözlerinin içine bakarak tüm samimiyetiyle bana iltifat ediyordu öyle mi?

Nefes al Destan, bir kez daha gülme krizine girersen seni öldürürüm!

Alper ve Ali Bulut'un önünde kendimi rezil ettikten sonra onlardan adeta kaçarak uzaklaşmış, pastaneye gelmiştim. Beni evime bırakmak için ısrar etmeleri, ardından birbirlerini dövecek gibi bakmalarını düşündükçe çığlık atmak istiyordum. İki adam arasında kalan zavallı kız olmak ödümü koparıyordu ama bir yandan da Ali Bulut'un ilgisini düşündükçe içimde dans eden zebralara engel olamıyordum. Ne? Dans eden zebralar, kelebeklerden daha çekici.

Günün en iyi haberiyse pastaneyi kapatıp çıkmak üzereyken son anda aldığım siparişti. Kadın nişan kurabiyeleri için bir yerle anlaşmış ancak beklenmedik bir sorun yüzünden anlaştığı kişi son anda yapamayacağını söylemiş. Müşteri de zor durumda panikle bir yer ararken beni bulmuş. Tamamen şans! Sipariş alırken o kadar sevindim ki kadını omuzlarımda taşımadığım kaldı bir tek. Şimdi kurabiyeleri hevesle yapmaya çalışsam da ka-

famda dönen düşünceler beni rahat bırakmıyordu. Çalışırken kafamı meşgul ettiği için Ali Bulut'a sinir oluyor, sonra bugünkü tatlı iltifatını düşünüp kızarıp bozarıyor, saçma hallere giriyordum. Odaklanamadığım için de kurabiyelerim kusursuz olmuyordu ve tekrar sinir oluyordum. Dengesiz bir manyağa dönüşüyorum sanırım.

Beyaz şeker hamurumu merdane yardımıyla açıp kurabiyeleri kestiğim kalıpla kesmiş, şeker hamurlarını kurabiyelerin üstüne bir parça bal yardımıyla yapıştırmıştım. Geriye ince iş olan süslemesi kalmıştı. Üst üste gelmiş iki boy pembe kalbin ortasında 'E&L' harflerini yazıp altına iki tane alyans yapacak ve köşesine de nazar boncuğu koyacaktım. Görünüşü harikaydı, ama o yüzük ve nazar boncuklarından ellişer tane yapmak hele ki kafanız başka yerlerdeyse çok zor oluyordu.

Sandalyede oturmaktan sıkıldığım için eve iş götürmeye karar verip kurabiyeleri ve malzemeleri bir kutuya koydum. Dışarıya çıkana kadar saatin bu kadar geç olduğunun fark edememiştim. Annemin beni beklediğini düşününce yüzümü buruşturdum. Yirmi iki yaşındayım, kendi işimi kurmuştum ama hala eve istediğim saatte gidebilme lüksüm yoktu. Pastanem evime çok yakın olsa da anne azarını hafifletmek için eski model de olsa beni asla yarı yolda bırakmayan arabama atlayıp evin yoluna tuttum. Evin önüne geldiğimde daha içeriye giremeden Umut koşarak yanıma geldi. Kurabiye kutusunu dikkatle elimden alıp "Hoş geldin abla." dedi sinsi gülümsemeler eşliğinde. "Annem içeride seni bekliyor." dediğinde yüzümü buruşturma isteğimi bastırıp eve girdim. En sevimli gülümsememle "Anneciğim?" diye seslendiğimde annem elleri belinde, yanıma gelip meşhur çimdiklerinden birini geçirdi koluma. "Anne ya! Yapma şunu!" Anne çimdiği efsanedir, etiniz kopsa bu kadar acımaz!

"Saat kaç Destan? Gelmeseydin eve kızım. Biz seninle böyle mi anlaştık?"

"Ama anneciğim işim uzadı ne yapayım? Hatta bak eve bile getirdim bitirmem lazım bunları hadi tutma beni."

"O zaman arayıp haber vereceksin küçük hanım!"

"Babam yok mu ya?" diye sızlandım annemin pençelerinden kurtulmaya çalışırken. Babam her zaman benim tarafımda olurdu çünkü. "Yok. Çabuk çık yukarı bir daha bu saatte gelirsen eve almam seni." dediğinde gözlerimi devirip oflayarak yukarı çıkarken annem hala söyleniyordu. Ne olmuş biraz geciktiysem? Sokakta sürtmüyorum ki çalışıyorum sonuçta. Ah bu anneler...

Odamın kapısını çarparak içeri girip elimdeki kutuyu dikkatle masama bıraktım. Annem çok tatlı bir kadındı, ama fazla pimpirikliydi. Bu huyu yüzünden de çok didişirdik. Yine de haklı olduğunu biliyordum, bu yüzden siniri geçene kadar bekleyip gönlünü almak için ona en sevdiği kekten yapacaktım. Kurabiye kokusu sinen kıyafetlerimi çıkarıp üstüme rahat bir tayt ve tişört geçirdikten sonra getirdiğim kurabiyelerin başına oturdum. İçim sıkılıyordu bunlara baktıkça. Oysa ben her zaman eğlenerek yapardım işlerimi.

"Pastacılarla ilgili fantezileri olan bir seri katil olduğunu biliyor muydun?" diyen ürkütücü sesi duyunca irkilerek kapıya döndüm. Karşımda Zeynep'i görünce elimdeki hamur parçasını ona attım, dil çıkarıp yanıma geldi.

"Kapıyı tıklasana ya ödümü kopardın! Ayrıca uydurma hikâyelerini de benden uzak tut."

"Tıkladım, duymadın ki. Pencereden kutularla geldiğini görünce yardım edeyim dedim." diyen arkadaşıma karşı anında tavır değiştirip kocaman sırıtarak öpücük attım. Yardıma fazlasıyla ihtiyacım vardı şu an.

"Ah canım benim ne iyi ettin, arkadaş değil bal, kaymak."

"Yalaka sen de!" deyip gülerek yanına oturunca hamurları ve kurabiyeleri masaya serdik. Bir süre Zeynep'in Kaan'la ve gelecekte kuracakları pembe panjurlu evleriyle ilgili gevezeliklerini dinledim. Başımı sürekli sallasam da bir yerden sonra ipin ucu kaçmış benim kafa uçmuştu. Kendimi Ali Bulut'u düşünürken bulunca biraz tırstım açıkçası, çünkü daha önce kimseyle pembe panjurlu ev hayali kurmamıştım. Allah aşkına pembe panjurlu ev nedir?

Zeynep'in, "Dökül bakalım?" demesiyle kendime geldim. Ona garip bakışlar atarken, "Neyi döküleyim?" dedim şaşkınca. Zeynep dudaklarını büzerek dik dik baktı yüzüme bir süre ama ben anlamamakta ısrar edince omzuma vurarak "Şu erkek kursiyerini!" diye bağırdı. "Alper'den duymasam haberim olmayacaktı öyle mi Destan? Aşk olsun sana!"

Ağzım şaşkınlıktan balık gibi açılırken kandırıldığımı fark ettim. "Pislik! Bir de yardım etmeye geldim, diyor. Dedikoduya geldim desene!"

"İkişini de yaparım ki ben." deyip sevimlice gülümsedi. "Resmi var mı?"

"Elin adamının resmi niye bende olsun?" dediğimde bana küçümseyen bir bakış attı. Sinir.

"Adı ne?" diye sorunca omuz silkip kurabiyelerime döndüm. Zeynep ise hainlikte sınır tanımayarak avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

"Sevil teyze, Destan'ın erkek..." demesiyle ayağa fırlayıp elimle ağzını kapattım. Zeynep anneme böyle imalı tavırlarla erkek öğrencim olduğunu söylese durum o kadar yanlış anlaşılırdı ki bir daha toparlayamazdım.

"Sus, Allah'ın belası sus!" diyerek saçlarını çekiştirirken elinden kurtuldu. "İsim alayın canım?"

Ağzımın içinde "Ali Bulut Özcan" diye mır mır söylendim, ama dibime kadar girdiğinden olacak tek seferde anlayıp memnun bir sırıtış yerleştirdi yüzüne.

"Hmm adı da güzelmiş. Nasıl biri?"

"Kel, göbekli. Tontiş ve sevimli bir adam." dedim ama Ali Bulut'u o halde düşününce bir kıkırdama tuttu beni. Zeynep elbette inanmamıştı. Alper öyle birinden ona bahsetmezdi, ikimiz de bunu biliyorduk.

Zeynep en iyi bildiği şeyi yapıp sosyal medya hesaplarında benden zorla aldığı ismi aratırken ilgilenmemeye çalışsam da "Bu mu kız?" diye burnumun dibine sokttığı telefonda Ali Bulut'un resmini görünce omzunun üstünden eğilip "Açsana" deyiverdim. Bana kısıtlı bir instagram hesabına girdiğinde nefesimi tuttum. Bir de sevgilisi varmış mesela. Daha neler! Adam bana yazıyor bir kere. Yazıyor mu dedim ya? O kadar kibar birine karşı böyle kaba saba konuşmak oluyor mu Destan? Sen bu Zeynep'le çok takılıyorsun kendine gel kızım.

Ben iç sesimle sohbete girişmişken Zeynep Ali Bulut'un resimlerini inceliyordu. Çok bir şey yoktu zaten. Grupça çekilmiş bir resim, Giray'la havalı bir pozun olduğu iç çekmeme neden olacak bir resim. Manzaranın hâkim olduğu uzak bir çekim ve bir de kucağında kocaman gülümseyen sarışın bir bebeğin olduğu bir resim vardı. Bebekli olanı açınca Zeynep'le aynı anda telefona yaklaştık. Kafalarımız tokuştuğunda birbirimize sinirli bakışlar atıp tekrar resme odaklandık. Dışarıdan biri bu halimizi görse kahkahalarla gülerdi herhalde.

"Oğlan dayıya demişler " yazan resme hayran bakışlar atarken telefonu Zeynep'in elinden çektim. Bebek Ali Bulut'a o kadar benziyordu ki açıklamayı görmesem ada-

mın oğlu varmış diye depresyona girebilirdim. Ya da girmezdim. Ben niye elin adamı için depresyona giriyorum?

"Çok şirinler." dedi Zeynep sırıtarak. Birbirinin aynı iki yüze, o tatlı gamzelerine ve maviş gözlerine bakarken "Evet" dedim. "Fazla şirinler."

"Eee, aranız nasıl bakalım?" dediğinde toparlanarak telefonu kucağına bıraktım. Ona kötü bir bakış atıp kurabiyelerime dönerken, "İyi işte." dedim umursamaz havalarında.

"Nasıl iyi? Ne kadar iyi? Yakınlık seviyeniz ne?"

"Of, ne bileyim arkadaş sayılırız... Sanırım?" deyip elimi çeneme yasladım. "Gerçi bir garip bakıyor bana ama..."

"Nasıl garip? Ay sapık çıkmasın? Melek yüzlü bir sapık." dediğinde kıkırdadım.

"Sus be salak. Entrika kraliçesi Zeyyo." dedim gülerek. "İyi anlamda diyorum. Yani çok güzel bakıyor. Maviş maviş de gözleri var..." derken yüzü yine gözümün önüne geldi. Dudaklarımda fark edemediğim bir gülümseme oluşurken "Öyle işte." diye mırıldandım.

"Ohoo olmuşsun sen! Ben yakından bir göreyim şu delikanlıyı. Yarın seninle geliyorum." diyen arkadaşıma dönüp işaret parmağımı yüzüne doğru salladım.

"Hayır, sakın. Kendi kendine senaryolar üretme lütfen."

"Kendi kendime mi? Şu suratına bak bir, hem yakışırsınız da kız, olur olur! Şu andan itibaren sahipliyorum sizi." deyip keyifle arkasına yaslandı Zeynep. Aldık başımıza belayı, hayırlı olsun.

"O ne ya?"

"Ne biliyim Umut öyle diyor ya, çift şeysi herhalde." dedi sırıtarak.

"Yok artık ne çifti? Evlendirseydin!"

"O da olur bacım." dediğinde çığlık atmak istedim. Adam yakışıklı diye gözü kapalı verecek beni dengesiz. Ne biliyoruz belki sapık, belki katil? Aman ne'diyorum ben be.

"Kesinlikle olmaz canım."

"Niyeymiş canım?" İmalı bakışlarını görmezden gelerek aklıma ilk geleni söyledim.

"E... Etik değil bir kere! Sonuçta biz eğitim uğruna tanıştık. Ben onun hocasıyım." dediğimde üstüme kusmak istedim. Zeynep de aynı fikirde olacak, acıyarak bakıyordu bana.

"Saçmalama Destan, sen lise öğretmeni değilsin, o da senden on yaş küçük öğrencin değil. Yok yok ben bir göreyim şu çıtırı."

"Çıtır demesene!" dediğimde öyle keyifli bir kahkaha attı ki somurtmaktan başka bir şey gelmedi elimden. Bari Gülnur teyzeye anlatmasaydı bu deli bozuk. İkisi bir olur biz fark etmeden Ali Bulut'la ikimizi evlendirirlerdi. Sonra belki resimdeki bebek gibi bir.... *Ooo oooo yavaş gel Destan.* Gidişatını kontrol edemediğim düşüncelerimle kızarır, kıkırdar manasız manasız şeyler yaparken, yarın Ali Bulut'u görünce ne halt edeceğimi düşündüm. Bugünkü rezillik bana yetmişken bir de rayından çıkan düşüncelerimle yüzüne bakıtıkça kırmızı yanaklı Pikaçu'ya dönmeseydim bari...

Bugün ablasının geleceğini bildiğinden kapıyı anahtarla açıp sessizce evine girdi Ali Bulut. Mutfakta birileriyle konuşan annesinin sesini duyunca aldırmadı ama Eylül'ün tanıdık cırlamasıyla kendi adını işitince odasına gitmekten vazgeçip mutfağa doğru yürüdü.

"Ya İnci teyze valla götüremem, Bulut beni öldürür."

"Nereden haberi olacak onun kızım? Bak hanım kızım ne güzel pastacıymış, müşteri gibi gideriz hadi bak sana portakallı kek bile yaparım."

"Hiiih! Ne fenasın İnci teyze. Biliyorsun yumuşak karnımı, acımasızca vuruyorsun ama hayır. Arkadaşıma ihanet etmeyeceğim."

İnci karıştırdığı çorbanın altını kısmış elini beline atarak Eylül'e dönmüştü ki kapıya yaslanmış çatık kaşlarıyla onları izleyen oğlunu gördü.

"Anne?" diyen oğluna bakınca bir an suçluluk duysa da sadece bir saniye sürmüştü. Gelin adayını görmek onun en doğal hakkıydı. Neden suçluluk duyacaktı ki?

"Oğlum biz şeyden bahsediyor..."

"Valla benim suçum yok, annen bana şantaj yapıyor!" diyerek araya giren Eylül iki elini teslim olur gibi kaldırmış yan yan yürüyerek Ali Bulut'un arkasına geçmişti.

"Tüh yazıklar olsun sana! Hemen sattın ya beni! Ben de bir daha seni kayınvalidene karşı savunursam inci değilim."

"Ama bu çok ağır oldu İnci teyzem."

Ali Bulut onların tekrar didişmeye başlayacağını fark edince "Susun!" dedi sesini yükselterek. Göğsünde birleştirdiği kollarını çözüp annesine doğru bir adım atınca açıkta kalan Eylül paniklemiş yana kayarak tekrar arkadaşının arkasına saklanmıştı. "Anne biz seninle konuşmadık mı? Ben daha kıza açılmadım bile niye böyle yapıyorsun?"

"İyi işte önce bir göreyim de öyle konuş kızla." diyen annesine bakıp iç çekti.

"Niye? Beğenmezsen istemeyecek misin?" diye sorarak ondan önce davrandı Eylül. Annesinin cevabı Ali Bulut'u güldürürken Eylül parmağını İnci teyzesine doğru sallamaya başladı.

"Seni istemedik de ne oldu bak gene kaptın Giray'ımı."

"Vay! Hain kadın savaş mı açtın sen bana?"

"Küsüm sana ben konuşmuyorum. Ayrıca indir o parmağını terbiyesiz!" deyip Eylül'e kötü bakışlar atan annesine mi şaşırsın yoksa Eylül'le mi uğraşsın ya da ikisini kendi haline bırakıp Brezilya'ya mı kaçsın diye düşünürken Eylül ona dönüp çocuk gibi şikâyet etti.

"Bulut, annen ona yardım ve yataklık yapmadım diye beni dışlıyor!"

"Çocuk gibi didişmeyin." dedi Ali Bulut. " Anne, son kez söylüyorum oraya gitmeyeceksin. Zamanı gelince götürürüm ben seni." diyerek mutfaktan çıktığında Eylül de arkasından gitti.

"Ablam yok mu?"

"Sabah eve geçmişler, ben de inci teyze arayınca uğradım. Böyle yapacağını bilsem gelmezdim ama. Bulut biraz daha geciksen pes edecektim. Annen istediğinde öyle bir ikna edici oluyor ki... Çok tehlikeli çok."

"Sakın ha Eylül. Kızın başına sarmayalım annemi. Gider imali imali konuşur. Lütfen bak." diyerek onu uyaran arkadaşına küskün bir bakış attı Eylül.

"Söylemem tabii ki, ispiyoncu muyum ben?" Ali Bulut'un kalkan kaşlarını görmezden gelerek, "Ne yaptınız Destan'la?" diye sorunca genç adamın yüzü asıldı.

"Broşürleri dağıtırken çok keyifliydik. Sonra Alper geldi."

"Onun ne işi varmış?"

"Destan'a yardımcı oluyormuş," deyip sıkıntıyla saçlarını karıştırdı Ali Bulut. Ne diye Destan'a yardımcı oluyordu ki? Kızın erkek arkadaşları olabilirdi elbette, birkaç gündür tanıdığı bir adam olarak buna karışmaya hakkı olmadığını biliyordu. Ama Alper'in aşırıya kaçan korumacılığı hoşuna gitmiyordu.

"Destan bana sahile inceğini söylediğinde Alper'den bahsetmemişti." diyen Eylül'ü susturmak için "Giray nerede?" diye sordu. Eylül'ün yüzü anında ışıldarken, "Beni bekliyor!" dedi neşeyle. "Gideyim ben di' mi?"

"İyi" diyen genç adamın sesiyle kapıyı açacakken durup ona baktı.

"İyi nedir ya? Kaba mısın canım? Giray'ın yanında dura dura ona mı benzedin? Ben o sana benzer diye umuyordum, ama işte ökküzlüğün gücü adına! Tüm dünyayı ele geçirmeyi planlıyor bu güç. Allah esirgesin. Neyse, iyi yolculuklar, güle güle git, gidip de dönememek gelip de görememek var, hakkını helal et, su gibi git gel. Bak insanın gönlünü alacak bir sürü cümle üretmiş atalarımız!" Ali Bulut nefes almadan konuşan Eylül'e yorgun bir bakış atıp omuzlarından ittirerek odasından kovdu.

"Eylül'cüğüm gitmek gerekir bazen fazla yormadan, bıktırmadan... Hadi güzelim sevgilin seni bekliyor, bak kapı orada. Hadi canım..."

"Sen kendine kız bulunca arkadaşlarını unuttun ha. Nerede benim düşünceli Bulut'um?" diye sitem eden arkadaşına sırıtarak göz kırptı. "Düşüncelerinde sana yer kalmalı be Eylül."

"Iyh, âşık bir Ali de hiç çekilmiyor. Gidiyorum ben!" dediğinde el sallayarak arkasından kapıyı kapattı. Son günlerde sürekli yaptığı gibi Destan'ı düşünürken, kahkaha atan o sevimli hali geldi gözünün önüne. Öyle güzel gülüyordu ki kalp sağlığı için tehlikeliydi onu izlemek. Gülerken kısılan gözleri, dudaklarının yanında beliren çizgiler ve kahkahasının tatlı sesini düşünürken ona nasıl ya da ne zaman açılması gerektiğini düşündü genç adam. Nasıl oldu anlayamamıştı, ama çok âşıktı Ali Bulut. Ve onun da kendisine âşık olması için her şeyi yapmaya hazırdı.

Eylül tehlikenin geçtiğini farz ederek gözlerini yavaşça aralayıp bir sürü isimlerin geçtiği siyah ekrana bakti. Sonunda bitmişti. Gerginlikten midesi yanıyor, izlemese bile duyduğu sesler muhtemelen zihninde ekrandakinden çok daha farklı canlandığından, düşündükçe kusmak istiyordu. Mızmızlanmak için başını çevirip yanındaki sevgilisine baktığında Giray'ı bombos bir ifadeyle koltuğuna yayılmış halde buldu. Kafasını geriye doğru, koltuğunun başına yaslamış, gözlerini ve ağzını garip bir şekilde açmış ve hiç kırpmadan öylece karşıya bakan adamı görünce yerinde dikleşerek "Giray?" dedi endişeli bir sesle. Açıkçası biraz korkmuştu. Giray da zombiye dönüşmüş olabilir miydi? Ya birazdan garip sesler çıkararak ona döner ve akmış gözleriyle üstüne atlarsa? Ya

karnını elleriyle yarıp bağırsaklarını yer ve kendisini de zombiye dönüştürürse? Ne yapmalıydı? Kalbine kazık saplasa canavarı öldürebilir miydi? Ciddi bir ifadeyle etrafında kazık görevini görecek bir şey ararken "Vampir değil ki ama bu yaa!" diye söylenerek tekrar sevgisine döndü. Gerçi o artık sevgilisi değildi. Bir zombiye dönüşmüştü! Bunun için onu asla affetmeyecekti Eylül. Ne diye zombi olduysu ki? Kurt adamlar seksiydi en azından, zombiler gibi çiş kokmuyordu. Daha önce zombi kokladığından değil tabii de... "Ne saçmalıyorum ben?" diye fısıldadığında Giray ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan mekanik hareketlerle Eylül'e döndü. Genç kız bu hareketiyle öyle büyük bir çığlık attı ki salondan hala çıkmamış birkaç kişi irkilerek ona baktılar. Eylül ellerini yüzüne kapatmış bir saldırı beklerken hiçbir şey olmadığını görünce parmaklarını aralayarak ölü sevgilisine baktı. Giray iki büklüm olmuş sarsılarak... Ağlıyor muydu? İçindeki insanî yanı onu öldürmeye kıyamamış ve zombiyle mi savaşıyordu?

Sonunda Giray başını kaldırıp Eylül'e baktığında genç kızın ağzı kocaman aralandı. Salak herif gülüyordu! Öyle bir gülüyordu ki gözlerinden yaşlar boşalıyordu. O yaşlar birazdan Eylül'den de akacaktı, çünkü ağlamak üzereydi. Feci halde şakalanmıştı!

"Pisilik!" diye bağırarak çantasını kaptığı gibi sinema salonundan çıkıp tuvaletlere doğru yürümeye başlarken ağlıyordu. Ödü kopmuştu! Zombi diye bir şeyin olamayacağını elbette biliyordu ama bu zombili korku filmlerinden ölesiye korkmasını ve izledikten sonra etkilendiği gerçeğini değiştiremiyordu. İki saat boyunca koltukta bir adamın koluna yapışmış, şu an Giray'a sevgilim demeyi kesinlikle reddediyordu, gözlerini sımsıkı yummuş ve o iğrenç zombi homurtularıyla bağırsakları deşilen zavallı kurbanların seslerini dinlemek zorunda kalmış bir genç kız olarak o ruh haliyle bırakın zombiyi uçan ineklere bile inanabilirdi.

Kendini kaldırılan tuvaletin güvenli kabinlerine atamadan Giray tarafından yakalanıp kolundan çekilerek adamın sert göğsüne gömüldü. Ama o göğüs şu an güven kokan huzur bulduğu sevgilisinin değil, parçalamak istediği bir ineğin göğsüydü! İneğin göğsü oluyor muydu ya?

"Bırak beni, beyinsiz herif! Omurgasız vampir! Kokuşmuş zombi! Kılsız kurt adam!" her cümleyle sesi biraz daha yükselir ve Giray'ın kollarından kurtulmak için yumruklarını gelişigüzel sallarken genç adam kıza sımsıkı sarılmış kahkahalar atıyordu.

"Ey...Eylül. Üzgünüm ben..." Eylül, adamın daha fazla kahkaha atmasına dayanamayacaktı. Gözü dönmüş bir şekilde başını geriye doğru itip tüm gücüyle Giray'a kafa attığında adamın çenesi alnına sert bir şekilde çarptı. Kendi çığlığı Giray'ın şaşkın inlemesine karışırken bu sefer acıdan ağlamaya başladı genç kız. Eh... Kafa atmak iyi bir fikirdi, ama keşke boy farklarını hesaba katsaydı.

Alışveriş Merkezi'nin ortasında olduklarını hatırladığında etrafına bakıp kendilerine garip bakışlar atan insanları görünce tiz bir sesle inleyerek Giray'ın omzunu ısırdı.

"Bıraksana beni öküz!"

Genç adamın kolları asla gevşemediği gibi artık neşeli halinden de eser kalmamış sinirle soluyarak gözlerini Eylül'ün saçlarına dikmişti. "N'apıyorsun kızım? Salak mısın?" dediğinde Eylül topuklularını onun bacağına geçirmeyi düşündü, ama yine bir şekilde kendi canını yakmaktan korktu. Burnunu çekerek "Bir de salak diyor ya!" diye bağırdı. "Allah'ım öleceğim! Öyle filmleri izleyince ödüm kopuyor biliyorsun! Zorla izlettiğin yetmiyor, bir de ne diye eşek şakaları yapıyorsun be adam? Giray bak yemin ediyorum bu herif beni taciz ediyor diye avazım çıktığı kadar bağırırım bırak beni!" diyerek tekrar kollarında debelenmeye başladığında Giray genç kızı iterek kendinden uzaklaştırdı.

Eylül bunu beklemediği için bir an bocalayıp yere düştüğünde Giray'ın ağzı balık gibi açılmış ne yapacağını bilemez halde elleri havada kıza bakakalmıştı. "Vallahi de sert itmedim!" dedi öne doğru atılırken. Eylül elini kaldırıp öyle açık bir öfkeyle baktı ki bu kocaman adam bile korkarak geri çekildi.

"Sakın. Yaklaşma!" diye tıslarken yan taraftan uzanan ele baktı Eylül. Genç bir adam elini uzatmış endişeli bakışlarla "İyi misiniz?" diye soruyordu. "Yardım edeyim." dediğinde Giray iki adımla adamın arkasına geçip enseesinden tutarak doğruttu. "Sen benim sevgilime ne diye yardım ediyorsun lan tıfıl?" dediğinde adam kararsız bir şekilde "Sevgilini yere ittin?" dedi. Giray onun sevimsiz suratına yumruğunu geçireceği sırada göz ucuyla Eylül'ün kalkıp çıkışa doğru hızla yürüdüğünü gördü. Adamı yakalarından iterek parmağını tehditkâr bir biçimde salladı. "Seni bir daha görmeyeceğim!" diye gürleyip ona birkaç saniye öldürecek gibi baktıktan sonra korkudan boyu çeken adamı bırakıp Eylül'ün gittiği yöne koştu. Onu çıkışta taksi ararken bulduğunda derin bir nefes alarak ve ne derse desin sinirlenmeyeceğini tekrar ederek kıza yaklaştı.

"Güzelim?" diye yumuşak bir tonla seslendiğinde Eylül ona sinirle bakıp ayağını yere vurarak çığlık attı.

"Adam seni öldürürüm! Elimde kalırsın! O koca, kalın, içinde beton olan kafana topuklularımla vura vura parçalara ayırırım seni duydun mu? Defol git!" deyip etrafına bakındı. "Taksi yok mu!" diye cırlarken bir yandan da söyleniyordu. "Adam katıksız camiş! Resmen beni itti ya! Ben de zombi oldu diye endişeleniyorum zombilerin en azından bir amacı var. Yakalar. Parçalar. Yer. Bitti! Bu yakalıyor, dalga geçiyor, küçük düşürüyor, sinir zıplatıyor, korkutuyor, her haltı yapıyor ama bitiremiyor. Çünkü beyinsiz! Şakanın nerede

yapılacağını, ne zaman yapılacağını kestiremiyor. Yok çünkü yok, kafa yok. At kafalı!"

Giray gülmemeliydi. Hayır, Eylül bu kadar sinirliyken ve haklı olduğu noktalar varken kesinlikle gülmemeliydi ama karşısındaki bu elli kiloluk kadın kollarını oraya buraya sallayarak tehditler savurur, o tatlı küçük gözleriyle öfkeli bakışlar atarken o kadar sevimliydi ki Giray onu kollarından tutup kendine çekmek ve sonsuza kadar öpmek istiyordu. Psikopat mıydı?

Muhtemelen.

"Bir de sırıtıyor musun?" diye bağırıp sinirle ona doğru yürüdü Eylül. Hırsını alamıyordu bir türlü. Saçlarını falan mı çekseydi ki? Yumrukları işe yaramadığına göre belki de bel altı çalışmalıydı ama o da ileride kendine zarardı. Öküzdü, ayıydı falan ama sonuçta çok seviyordu bu ayıyı. Tam elini kaldırmış sertçe omzuna geçirecekti ki Giray elini tutup ne olduğunu anlayamadan kıza sarılmış hatta öpmeye başlamıştı.

Eylül neye kızdığını, ne diye Giray'a vurmaya çalıştığını unutturan öpücüğün etkisindeyken adamın dudaklarının kıvrıldığını hissetti ve az önceki kahkahaları beyninde yankılandı. Kendini sertçe Giray'dan kurtarıp "Sapık var! Yardım edin!" diye bağırmaya başladığında Giray sessiz bir küfür eşliğinde elini kızın güzel dudaklarına bastırarak onu susturdu. Neyse ki bu saatte onlardan başka manyak yoktu etrafta.

"Ne sapığı lan?" demesiyle Eylül tekrar bağırmaya çalışınca "Allah'ım," diye inledi. "Allah'ım şu kadını boğmamam için bana sabır ver!" diyerek gözlerini kapatıp sakinleşmeyi bekledi. Bu arada Eylül kıpırdamadan duruyor, adama karşısında iğrenç bir böcek varmışçasına bakıyordu ve bu Giray'ı delirtmek için yeterli bir sebepti.

Üç kez derin derin nefes alıp verdikten sonra gözlerini aralayıp sevgilisine baktı. "Özür dilerim," dediğinde Eylül şa-

sırsa da çabuk toparlanarak umursamaz bir tavır takınmaya çalıştı. Giray Soydan denen yaratığımsı sık sık öküzlük yapsa da kolayca özür dilemezdi. "Sadece küçük bir şakaydı, ama sen de abarttın Eylül'üm kabul et." Genç kız direnmeye kararlıydı ama adamın Eylül'üm derkenki o şefkatli tınısı, içinde bir yere dokundu. Tekrar ağlamaya başladığında Giray, "Haydaa!" diyerek boştaki elini onun beline yerleştirdi. "Güzelim niye ağlıyorsun? Bak böyle olacağını bilsem yapar mıydım? Hay kafama zombiler düşsün!" dediğinde Eylül neredeyse gülecekti ya şu an çocuk gibi naılanarak ağlamayı tercih ediyordu. *Biraz vicdanı sızlasın pisliğin.*

"Hadi güzelim söyle, niye ağlıyorsun?" dedi Giray ama hâlâ kızın ağzını kapıyordu. Eylül gözleriyle onun elini işaret edince "Heee" diyerek elini çekip şapşalca ona baktı. Parmakları sevgilisinin yanağını nazikçe okşarken kız öyle içli ağlıyordu ki Giray kendini kötü hissediyordu.

"Beni ittin." dedi Eylül burnunu çekerek. Öyle kırgın konuşunca Giray ona sıkıca sarılıp "İtmedim!" dedi. "Sadece yüzüne bakmak için geriye çektim, sen de dengeni kaybettin."

"Yani beni ittin." dedi Eylül tekrar. Genç adam iç çekerek "Özür dilerim." dedi bir kez daha. "Canın çok yandı mı?" diye sorduğunda Eylül abartmakta sakınca görmedi.

"Felç geçirdim sandım." diyerek duduklarını küskün bir tavırla bükünce Giray onun naılandığını anlamıştı ama genç kızı bozmadı. Böyle uslu kedicik havalarını her zaman göremiyordu.

"Öpeyim de geçsin mi?" dediğinde Eylül'ün ifadesi değişti. "Popomun üstüne düştüm Giray!" dediğinde Giray kaşlarını kaldırarak sırıttı. "Ya kendimi ya seni öldüreceğim." dedi Eylül bezgince. "Başka yolu yok!"

Ona aldırmadan "Barışalım mı?" diyen Giray başını hafifçe yana eğmiş ona tatlı bakışlar atarken Eylül'ün direnmesi

o kadar zordu ki... Bu salak herife böylesine âşık olduğu için kendine kızıyordu bazen.

"Affet beni ruhum de bakayım." dedi omzunu silkerek.

"Üstüme kussaydın Eylül'üm?" diyen adama sırıttı genç kız. "İyi be tamam. Ama bugün gördüğümüz eteği almana izin vereceksin."

"O şey, etek değil Eylül. O bir üretim hatası. Defolu mal. Yarısını dikmeyi unutmuşlar onun."

"Bugün beni tam üç kez ağlattın Giray!" diye sitem ettiğinde kazanmıştı Eylül. Genç adam pes ederek başını salladığında, Eylül koşarak mağazaya eteğini almaya gitti. Giray da arkasından bakarken ellerini beline atmış, başını havaya kaldırıp içinden ona kadar sayıp sakinleşmeyi denedi.

Peşinden giderken "Bu kızla bir ömür nasıl geçecek?" diye söylendi, ama dudaklarında dolanan âşık gülümseme sorusunun cevabını veriyordu.

"Eylül'üm yeterince canıma okumadın mı? Artık eve gitsek... Pestil oldum yeminle!" Giray'ın acı dolu sesi Eylül'ü etkilememişti. Bir resim sergisinde tabloları inceliyorlardı. Üzerinde iki üç çizik olan bir tabloyu yirmi bir dakikadır izlemek niyeydi? Anlamıyordu Giray. Çok güzel tablolar vardı. Harika portreler görmüşlerdi. Onları Giray da takdir etmiş, beğenerek bakmıştı resimlere, ama bu tablodaki üç çiziğe nasıl bir anlam yüklediklerini anlamıyordu. Adam resmen fırçayı gelişi güzel sürüp bırakmıştı ona göre. Millet gelmiş yanında resme bakarak dünyevi zevklerin anlamsızlığını, çizgilerin verdiği duygunun ruhani... Bir şeyler, bir şeyler... Onlar konuştukça Giray'ın içi daralıyor, tablonun sahibine fena halde kin güdüyordu.

"Eylül, bak bu tabloya işeyeceğim göreceksiniz dünyevi zevk neymiş!"

"Ay yaparsın sen!" dedi Eylül gülerek. Sonra saatine bakıp adamın koluna girdi. "Valla yirmi dakikadır sesini çıkarmadan sabrettin. Bunu beklemiyordum. Takdir ettim seni."

"Tam olarak yirmi bir dakika otuz iki saniye. Bence bir öpücüğü hak ettim." deyip yanağını uzatınca Eylül parmak uçlarına yükselip öptü yanağını. Alışveriş faslından sonra o kadar sabırlı davranmıştı ki daha fazla tavır yapamazdı Giray'a. Yüz bulunca abartmıştı çünkü.

Sergiden çıkıp arabaya bindiklerinde Eylül telefonunu kontrol etti. Resim çekmeyi de paylaşmayı da çok severdi. Aslında sosyal medya hesaplarında takılmayı da çok seviyordu ama Giray yanındayken telefonla uğraşmasından hoşlanmadığı için dikkat ediyordu. Telefonu çantasına koyup Giray'a baktı. Elini ensesine atmış ovuştururken yolu kontrol ediyordu.

"Çok yordum bugün seni." derken sesi biraz mahcuptu.

"Ben de seni ağlattım. Ödeştik. Giray kızın elini tutup dudaklarına götürdü. Elini bırakmadan yola devam ederken "Yarın maça gideceğim." dedi. Yani diyor ki o aniden gelişen abuk sabuk planlarını benden uzak tut.

"Kiminle?"

"Bulut'la gidecektik, ama âşık çocuk ekti beni. Yalnız giderim."

"Ben geleyim mi?" dedi Eylül öylesine. Maça gitmek aklının ucundan bile geçmiyordu ama Giray öyle alaycı bir bakış attı ki işin boyutu değişti. "Ne var? Ben maça gelemez miyim?"

"Yapma Eylül. Sen futboldan nefret edersin."

"Hiç de bile! Sadece ilgi alanıma girmiyor. Niye nefret edeyim canım?"

"Tamam o zaman gel bakalım."

"Gelmiyorum, küstüm."

"Bahane bulma şimdi laf olsun diye konuşuyorsun sonra bana sarıyorsun. Sen ne anlarsın futboldan da maça geleceksin?"

"Ben var ya ben, acayip anlarım futboldan! Sen beni hiç tanımamışsın Giray. Kalbimi kırdın."

"İyi. Göreceğiz yarın."

"Görürüz." Giray pis pis gülerken, kollarını göğsünde birleştirip somurttu Eylül. Biri çenesini koparsaydı ne iyi olurdu. Hayatında maça gitmemişti Eylül. Gitmek de istemiyordu, ama laf ağızdan çıkmış, iş inada binmişti artık.

Eylül gaza gelip de buralara kadar geldiğine inanamıyordu. Resmen Seyrantepe'de hödüklerin arasında kalmış, Giray'ın koluna yapışmış etraftaki bağrışan adamlara bakıyor, neden burada olduğunu sorguluyordu. Onun gibi normal insanlar için burası Seyrantepe'ydi, ancak Giray gibi fanatikler Aslantepe diyordu buraya. Genç kız stadın önündeki kocaman yazıyı görünce gözlerini devirdi. Bir stadın adı neden Ali Sami Yen Spor Kompleksi Türk Telekom Arena olurdu ki? Bir sürü adam bir topun peşinde koşturup duruyordu işte. Olayı bu kadar büyütmeye ne gerek vardı?

"Lan özlemişim var ya!" dedi Giray gururla etrafına bakınıp. "Havada galibiyet kokusu var bel Hem de bol gollü galibiyet."

"Beni bu kadar özlemiyorsun eşek herif." diye mırıldandı Eylül, ama sesi kalabalığın arasında anlaşılmamıştı. "Ne dedin güzelim?" dedi Giray ona doğru eğilerek. Eylül'e de forma giydirmiş gururla elini tutmuştu kızın. Eylül onun bu kadar mutlu olacağını bilse daha önce gelirdi buraya. Arada

bir yârini mutlu etmek için bu curcunayı çekebilirdi ne olacak? Üç yılda bir falan...

"Diyorum ki köfte kokusudur o, galibiyet olsa duramazsın." Giray sırıtıp genç kızın yanağından bir makas aldıktan sonra kolunu omzuna doladı.

"Bak Eylül'üm, tanı, öğren. Burası TT Arena. Aslan parçalarının bir sürü takımı dize getirdiği stat." Anlattıkları Eylül'ün hiç umurunda değildi ama Giray'ın hevesi kırılmasın diye dinliyormuş gibi yapıyordu. Arada kafasını sallıyor, gözlerini büyütüyor Giray'a istediği tepkileri veriyordu. Zaten adam bir süre sonra kendini iyice kaptırıp Eylül'ü unutmuştu. Hevesle maç anılarından, galibiyet coşkularından bahsederken Eylül gülerek kollarını Giray'ın beline dolayıp çenesini göğsüne yasladı ve yukarı doğru bakarak dinlemeye devam etti. Giray sonunda Eylül'ü hatırlayıp başını eğince kızla göz göze geldi. Eylül kedi gibi sokulup, sarılmıştı ya ona, içi şefkatle doldu adamın. Alnına bir öpücük kondurup, "Aç mısın?" diye sordu.

"Köfte çok güzel kokuyor." dedi Eylül'de otuz iki diş sırıtıp. Giray gülerek onu elinden çekip bir köfte arabasına doğru yürüdü. Etraf bir sürü seyyar satıcı ile doluydu. Köteciler, simitçiler, atkı ve forma satanlar etrafta bağırıp duruyor, satış yapıyorlardı. Kalabalığın arasında her yaştan, tipten insan görmüştü Eylül. Acaba futbolun barışçıl bir özelliği de mi vardı? Asla yan yana gelmeyecek tipler grup oluşturmuş gülerek futboldan bahsediyorlardı.

Köftelerini yerken, Eylül insanları inceleyip durmuş kendisi için bu kadar sıkıcı bir şeyin başkalarını nasıl heyecanlandırdığını şaşırarak izlemişti.

Köfteleri bitince stadın girişine doğru ilerlediler. Maçın başlamasına daha bir buçuk saat vardı, ancak Giray içeri girmeleri gerektiğini söylüyorsa, Eylül itiraz etmeyecekti.

Burada patron oydu. Bir de bu âlemlerin raconları varmış, öyle söylüyordu Giray. Eylül kendi kendine güldü. Bayağı kasıla kasıla racon demişti Giray ona.

Giray genç kızın elini sımsıkı tutup kalabalığı yararak staların girişine doğru ilerledi. Çok beklemeden üst baş kontrollerini halledip içeri girdiler. Eylül kalabalıktan ürkmüş Giray'a iki eliyle sıkı sıkı tutunmuştu. Bu kalabalıkta kaybolursa hiç iyi olmazdı.

Konserlerde böyle kalabalıklara girdiği olmuştu, ancak buranın ortamı çok başkaydı. Herkes bir an önce yerine geçmek istiyor, ötesinde bucağında kim varsa itiyordu. Eylül başlarda nazik davranarak ilerlemeyi denemişti, ancak sonrasında o da diğer herkes gibi davranıp önüne geleni ite kaka yürümüştü. Yoksa güme gitmesi an meselesiydi. Giray her fırsatta buralara gelmekten ne anlıyordu, anlam veremiyordu Eylül.

Giray'ın dediğine göre yerleri kale arkasındaydı. Oturacakları yere giderken sahanın içi görüş alanına girdiğinde gözleri büyüdü Eylül'ün. O kadar büyük ve ihtişamlıydı ki hayran olmaktan kendini alamamıştı.

Giray'ın gözü genç kızda, onun tepkilerini inceliyordu. Eylül başını çevirdiğinde bakışları buluştu. Kız kaşlarını kaldırınca gülerek omuz silkip yürümeye devam etti. Bir süre daha merdiven inip sonunda oturduklarında Eylül başını Giray'ın omzuna att. O ne kadar yoruldüğünden bahsederken, Giray birkaç tanıdık görmüş yerinden kalkıp onlarla konuşmaya başlamıştı. Genç kız bozulsa da sesini çıkaramadı. Gelmek isteyen oydu değil mi? Sanki Giray'ın kendine ait alan istemesi kötü bir şeymiş gibi araya salça olmuştu. Böyle ortamı olsa ne olurdu yahu, her yer çam yarması doluydu burada.

Giray arkadaşlarıyla konuşurken genç kız çantasına koyduğu çekirdeği çıkardı. Maç izlerken sıkılırsa diye çantasına

bir sürü ıvır zıvır doldurmuştu. Sonrası için zaten umudu yoktu da maç başlayana kadar bile Giray onunla ilgilenmeyecekse o da oturur akılsız başın cezasını çekerken çekirdeğini çitlerdi.

"Ne yapıyorsun kız? Çekirdekçi tayfaya mı özendin?"

"Baktım senden hayır gelmiyor, çekirdekle aşk yaşayayım dedim." Giray, kızın elindeki çekirdek paketini alıp yanına oturdu. "Benden başka kimseyle aşk yaşayamazsın kadın!" Eylül çekirdeğini almaya çalıştıysa da Giray vermeyip, üstüne bir de kendi yemeye başladı.

"Koca adamsın Giray, dedikodu yapan kadınlar gibi ne o öyle çıt çıt?" Giray önce elindeki pakete, ardından etraftaki adamlara, sonra tekrar pakete bakıp surat asarak paketi Eylül'e uzattı.

"Haklısın. Ben burada dimdik durup takımımı desteklemeye geldim. Ne o öyle çekirdek falan."

Eylül gülerek, *gaza gelişini sevdiğim*, diye düşünüp adamın yanağını öptü.

Laflayarak vakit geçirdiler bir süre. Maç başladığındaysa herkes ayağa kalkıp tezahürat yapmaya başladı. Eylül de adamların sırtına bakmaktansa sahaya bakmayı tercih ettiğinden ayağa kalkınca Giray onu kendine çekip, kolunu omzuna doladı. Eylül ona yaslanıp sahayı incelerken kaşları çatılmıştı. Eee, bunların hepsi niye sarı kırmızı forma giyiyordu ki?

"Giray hangisi Galatasaray?" diye sordu adamın kulağına doğru.

"Sarı kırmızı olan."

Gözlerimi dikip Giray'a bakarken, "Cidden mi?" dedi genç kız. Giray ne demek istediğini anlayınca güldü. Gözlerini sahadan çekmeden, "Formasında daha çok beyaz olan Galatasaray Eylül. Daha soru sorma." dedi.

"Emredersiniz paşam." Eylül gözlerini kısmış heyecanla maçı izleyen adama bakıp *'Daha ofsaydı soracağım dur sen'* diye düşündü. İsimler anons edilirken Eylül beklediği ismi duyamayınca, "Giray, Hagi nerede?" diye sordu ama cevap alamadı. Sevgilisine doğru dönünce ellerini yumruk yapmış, havaya sallayarak tezahürat ettiğini gördü. Bir kez daha sordu ama sesini yine duyuramadı. Dürtükledi ama yine de kendini fark ettirememişti. Sonunda Giray'ın kafasını tutup kulağına bağırdığında sanki ortamda gürültü yapan tek kişiymiş gibi yüzünü buruşturmuştu adam.

"Allah aşkına ne bağırıyorsun tepemde?"

"İki saattir sesleniyorum duymuyorsun, ne yapsaydım? Bırak şimdi. Diyorum ki Hagi nerede?" Giray'ın ifadesi boşaldı bir an. Sonrasında kahkahalarla gülmeye başladı.

"Hagi mi? Cidden mi?"

"Galatasaray da oynamıyor muydu o? Ben mi yanlış hatırlıyorum? Ya ne gülüyorsun?"

Giray kıza sarılıp alnını öperken "Doğru hatırlıyorsun da Hagi futbolu bırakalı çok oluyor be Eylül'üm." dedi. "Şimdi Sneijder var Muslera var. Onları kazı aklına."

"Aaa, Sneijder çok yakışıklı ya biliyorum onu!" Giray'ın kaşları çatılırken bir an sonra haince sırıttı.

"Karısı da çok güzel, ben de onu biliyorum."

"Sana ne el âlemin karısından Giray?"

"Sana ne elin gâvurunun yakışığından Eylül?" Eylül dil çıkarıp bakışlarını sahaya döndürdü. "Zaten boyu kısa."

"Yolanthe de at gibi zaten, kadın dediğin biraz çıtı pıtı olacak." İki genç gülerek beklediler formalitelerin bitmesini. Sonunda maç başladığında Giray yine moda girmiş heyecanla oturup kalkıyor, haykırıyor hatta bazen küfrediyordu. Eylül bir daha Giray'la maça gelmeyeceğine emindi artık. Adam kendini kaybediyordu yahu! Evde hep birlikte maç iz-

ledikleri zamanlar da olmuştu, ancak buranın atmosferinden midir nedir Giray biraz abartmıştı olayı. Genç kız takımların renklerini pek ayıramadığı için hangi pozisyonu hangi takım yapmış sevgilisinin tepkilerine göre anlıyordu. Giray hakeme ve karşı takım oyuncularına çok orijinal küfürlerle giydiriyordu doğrusu.

"Hiç deme yanımda kız arkadaşım var, azıcık terbiyeli olayım deme hiç. Ayıp yahu!" diye söylenip durdu kız, ama bu akşam kim bilir kaçıncı kez umursanmadı. Kale arkasının alt kısımlarında oturdukları için birkaç kez top oturdukları yere çok yaklaşmıştı. Eylül'ün top onlara doğru geldikçe ödü kopuyordu. Ya o top kafasına çarpsaydı? Adamlar öyle bir vuruyordu ki topa kafasına gelse ortada kafa falan kalmayacağına emindi Eylül.

Selçuk İnan'ın kullandığı faul gol olunca tribündekiler haykırarak ayağa kalktılar. Herkes birbirine sarılmış bağırırken Eylül de gaza gelip kollarını kaldırarak Giray'a döndü ama o çoktan yanındaki adamlarla sarmaş dolaş olmuş zıplıyordu.

"Yenilirseniz seni teselli etmeyeceğim!" diye bağırdı adamın sırtına doğru. Giray ne dediğini anlamadı ama sesini duyup kıza döndü.

"Ulan ne gol attık be!"

"Hıı, gördüm."

Giray ve yanındakiler kırk yıllık arkadaşmışçasına golün kritiğini yaparken ilk yarı bitmişti. Eylül çantasına sıkıştırdığı sandviçi çıkarıp somurtan yüzüyle yemeye başlayınca Giray sonunda onu hatırlayıp yanına oturdu.

"Nasıl ama? İnsan burada yaşadığını hissediyor değil mi?"

"Hem de nasıl!" dedi Eylül gözlerini devirerek. Sandviçinden bir ısırık alacakken Giray elinden kapıp neredeyse yarısını tek seferde ısırdı.

"Giray ama o benimdi ya. Ne hayvan gibi dalıyorsun sandviçime?"

"Aşk olsun Eylül'üm, senin benim mi var?"

"Burada nasıl aşk olacaksa artık?" diye homur homur sandviçinin kalanını yedi kız.

İkinci yarı Galatasaray Giray'ın deyişi ile hızlı başlamış ve bir gol daha atmıştı. Bu kez Giray sevincini Eylül'le de paylaşma nezaketi göstermişti ama keşke ondan uzakta sevinseydi. Öyle coşkulu bir sevinmeydi ki o hengâmede kafaları çarpışmış genç kızın başının tepesinde sarı kırmızı kuşlar ötüşmüştü. Kafasını tutarak bağırdığında Giray önce kahkahalarla gülmüş sonra da şirinlik yaparak gönlünü almıştı Eylül'ün. Kızın başının cidden acıdığını fark edince yanına oturup maçın kalanını kızın elini tutarak sakince izlemişti. Adeta bir spiker edasıyla futbolcuları tanıtmış, espriler yaparak kızı güldürmüş, geldiklerinden beri söylenmesine neden olacak tavırlarını unutturmayı başarmıştı. Maçın bir anında Galatasaray'lı futbolcu ofsayda yakalanınca Giray'a dönüp kaşlarını kaldırdı Eylül.

"Bu sorunun geleceğini biliyordum." diyerek iç çekip anlattı Giray ama onca çaba ve açıklamaya rağmen anlamamıştı Eylül. Ne saçma şeydi bu ofsayt?

Bir ara Galatasaraylı futbolcu çok sert faul yapmıştı Kayserili futbolcuya. Adam yerde kıvranırken herkesin onu yuhalaması Eylül'ü kızdırmıştı. Giray'a dönüp ayıplayarak konuştu. "Yazık, yemin ederim adam az kalsın canından olacak, ne için? Siz de ne yuhalıyorsunuz canım adam yerde acı çekiyor."

"Onların hepsi oyun oyun."

"Ne kadar acımasızsın ya? Nerde sizin Fair Play'iniz? Adamın annesi, kardeşi izliyorsa kahrolmuştur valla günah."

"Güzelim, Fair Play futboldan anlamayanların afyonudur."

"Ciddi misin Giray? Allah'ım bu iğrenç espriyi yapan benim sevgilim mi?" derken Giray gülüyordu. Maçın son on dakikasında Kayserispor daha çok Galatasaray'ın kalesine gelmeye başlamıştı. Etraftaki herkes o kadar çok küfür ediyor ve karşı takımı yuhalıyordu ki bu durandan çıkınca kulaklarını yıkatacaktı Eylül. Hayatında duymadığı kadar küfür duymuştu ve daha fazlasını kaldırabileceğini sanmıyordu. Resmen yerinde pısmış kalmıştı. Skor tabelasına çaresiz bakışlar attı, ancak daha beş dakika vardı. Skor tabelasına bakınca yakın zamanda internette gördüğü 6-0'lık skor gelmişti aklına. Galatasaray vardı işin içinde, ama hangi kısımdaydı onu hatırlamıyordu bir türlü. Ama muhtemelen yenmişti. Koskoca Galatasaray bir takıma 6-0 yenilir miydi canım!

"Giray?"

"Efendim?" Giray'ın sesi sinirli çıkmıştı. Galatasaray kötü oynadığı için asabı bozuktu. Tam o sırada Galatasaray golü yedi. Giray sakinlik kuralını bozup oyunculara söverken etrafta beklenmedik bir sessizlik oluşmuştu. Eylül bunu fırsat bilip sorusunu sordu, ancak saatlerdir bağırarak konuştuklarından ses tonunu ayarlayamamıştı.

"Giray, şu 6-0'lık maçta Galatasaray kimi yenmişti?" Giray kızın sorusuyla ellerini yüzüne kapatarak gülmeye başladı. Etraftaki adamlar da Eylül'ün sorusunu duymuş ve dik dik bakmaya başlamışlardı. Genç kız biraz korksa da yanındaki adama güvenerek diklendi ona bakanlara.

"Ne var? Neye bakıyorsunuz öyle?" Giray kolunu omzuna atıp eliyle ağzını kapatırken sinirleri bozulmuş gibi garip garip gülüyordu. Kızın kulağına bir şeyler söylediğinde Eylül yerinde iyice küçülüp oradan çıkana kadar bir daha konuşmadı.

"Eylül'üm biraz daha konuşursan buradan dayak yemeden çıkamayacağız."

Tüm gece Zeynep'le uğraşmaktan kurabiyelerimi hala bitirmemiştim ve iş uzadıkça daha sıkıcı bir hal alıyordu. Pastacılık ruh haline göre şekillenen bir meslektir. Mutluysanız, içinizdeki o güzel enerji yaptıklarınıza yansır. Ürünlerinizden neşe saçılır, mutluluğun tadı hem görüntüsüne karışır hem de lezzetine. Üzgünseniz, canınız sıkkınsa ya da streslisiniz yay halinize! Bir bebek figürü mü yapıyorsun? Ne kadar uğraşsan da yüzüne işıltılı bir gülümseme yerleştiremezsin. Ne kadar uğraşsan da mükemmel olmaz. Belki de ruh halinden dolayı hiçbir şeyi güzel göremediği için böyle geliyordur göze ama ben hislerle ilgili olduğuna inanıyorum.

Bu yüzden kurabiyelerimi bitiremiyordum. Yaptığım yüzüklerin boyutları her seferine farklı oluyordu. Odaklanamıyordum, kafamı veremiyordum. Sürekli ayrı noktada buluyordum kendimi, Ali Bulut! Bu canımı sıkmıyordu aslında. Sadece kafamı karıştırıyordu. Bir erkeği daha önce bu kadar düşündüğüm olmamıştı hiç. Onu

düşünmemde bir sakınca olmazdı belki, ama Alper'in varlığı beni geriyordu. O şefkatle bana bakarken kendimi suçlu hissediyordum. Hislerimizi kontrol edebildiğimiz bir dünyada yaşasaydık keşke. O zaman işler daha kolay olur muydu?

Kapının açıldığının habercisi olan küçük çanın sesini duyduğumda "Buyurun" diyerek yerimden kalkıyordum ki Ali Bulut'u gördüm. Kaşlarım kalkarken saati kontrol ettim. Neredeyse bir buçuk saat erken gelmişti. "Bu kadar heveslı olmasın gözlerimi yaşartıyor." dediğimde işaltlı bir gülümseyerek, "Selam" dedi. Gözlerim, yanağındaki tatlı çukura kayarken "Selam," diye mırıldandım. "Erkencisin?"

Gözlerini etrafta gezdirip omuz silkti. "Buralarda bir işim vardı, tekrar eve dönmektense burada beklerim diye düşündüm." dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım ancak sırıtmama engel olamıyordum.

"Ne?" dedi karşıma otururken. Alt dudağımı ısırıp "Onu geçen sefer söylemiştin." dediğimde yüzünde muzip bir ifadeyle gözlerini büyüttü. "Ups" dedi başını hafifçe yana eğip. "Yakalandım."

O tatlı, yoğun bakışları altında kalp atışlarım o kadar hızlandı ki kalbimin çizgi filmlerdeki gibi yerinden fırlayıp Ali Bulut'un kucağına düşeceğini sandım. Birbirimize öylece bakarken nefes almaya zorladım kendimi. "Şey..." deyip etrafıma bakındım söyleyecek bir şey bulmak için. "Madem geldin..." Derken önümdeki kurabiyeleri gösterdim bir anda. "Bana yardım edebilirsin!"

Kaşları alaylı kalkarken "Bunu istediğine emin misin?" diye sorunca kıkırdadım. "Bu yüzükleri şu tabaktaki altın renkli simlere batıracaksın." dediğimde burnunu tabağa uzatıp kokladı. "Yeniyor mu bu?"

"Hayır" dedim gözlerimi devirerek. "İnsanları zehirliyorum." Sıntarak oturup, kenarda duran birbirine geçmiş alyans şeklindeki hamurları altın renkli toza batırırken ben de işime odaklanmaya çalıştım.

"Eee, bu ellerime yapışıyor."

"Öyle mi prenses?" dediğimde bana öyle bir bakış attı ki kahkaha attım. Uzun dakikalar boyunca Ali Bulut'la sessizce ve hızlı bir şekilde çalışmıştık. İçimdeki sıkıntıdan eser kalmamış kalbimde uçuşan kelebeklerle hevesle yapıyordum işimi. Onunla böyle bir anı paylaşmak o kadar hoşuma gitmişti ki bir yüz tane daha olsa seve seve yapardım.

"Çikolata mı çilek mi?" diye aniden sorduğunda şaşkın bakışlarının odağı oldu.

"Ne?"

"Dedim ki, çikolata mı çilek mi?"

"Eee...Çikolata. Neden?" diye sorduğumda omuz silkti. "Sohbet etmeye çalışıyorum."

"Tamam. Sen?" derken merakla gözlerine bakıyordum. Önemsiz bir şey de olsa benimle ilgili bir şeyleri merak etmesi beni heyecanlandırmıştı.

"Çilek." Deyip devam etti. "Patates kızartması mı, köfte mi?"

"Ee.. Pa.. Kö... ay çok zor!" deyip kıkırdadığımda başını eline yaslayıp "Seç işte birini." dedi. O kadar güzel bakarsan ne söylediğini anlayamam ki.

"Patates. Hayır köfte. Of, seçemem." dediğimde gülerek sorusunu değiştirdi.

"Pekala, pembe mi, mavi mi?"

"Sarı" deyip güldüm. Ne kadar çok güler olmuştum ben böyle ya. "Sen?"

"Mavi. Süpermen mi, Batman mi?"

"Hmm, Batman daha havalı ama Süpermen de daha yakışıklı. Sanırım Süpermen diyeceğim." dediğimde kaşlarını çattı. "Süpermen'den nefret ediyorum." dedi gözlerini kısıp dimdik yüzüme bakarken.

"Ne zamandan beri?" diye fısıldadığımda o da aynı sessiz tonla cevapladı. "Son yirmi saniyeden beri..." Yanaklarıma yayılan pembeliği fark etmemesini umarak sırıttım. Mutluluktan ölünüyorsa şu an ölebilirdim.

"Peki, kaç yaşındasın?" dedim merakla. Bana attığı garip bakışlara son verip "Yirmi beş" dedi. Benim de cevaplamam için eliyle işaret edince "Yirmi iki" dedim.

"Üniversiteye gittin mi?"

"Babamın isteğiyle hemşireliğe girdim ama ilk yılın sonuna gelemeden bıraktım." dedim omuz silkerek.

"Neden?" diye sorduğunda ilgiyle cevabımı bekliyordu.

"Her saniyesinden nefret etmiştim. Babam mutsuz olduğumu anlayınca ne istediğimi sordu ve bugün buradayım." dedim elimle pastanemi göstererek.

"İyi ki buradasın." derken bakışları kalbime dokunmuştu. Ne diyeceğimi bilemeyerek baktım yüzüne. Hislerim neredeyse somutlaşmış elle tutulur hale gelmişti.

O an yanağındaki parlaklık dikkatimi çekince kıkırdadım. Elini koyduğu yerde sarı simler parıldıyordu ve böyle çok şapşal görünüyordu. Kıkırtılarım kahkahalara dönüşürken "Ne?" diye sordu gülümseyerek.

Parmağımla kendi yanağını gösterip "Parıldıyorsun." dediğimde önce ne söylediğimi anlamadı, ama eline bakınca telaşla yanağını sildi. Simler yüzüne daha çok bulaşırken kahkahalarla yanağına uzanıp yüzünü temizlemeye çalıştım.

Ama bu yanlış bir hareketti. Yüzünün sadece birkaç santim uzağımda olduğunu fark ettemelе donakaldım.

O da gözlerimin içine bakıyordu. Ellerim yanaklarındayken yüzlerimizin arasındaki kısacık mesafe giderek azalıyor muydu bana mı öyle geliyordu?

Heyecandan bayılmak üzereyken pastanenin kapısı hızla açıldı ve Alper'le Zeynep içeri girdi. Kendimi Ali Bulut'tan öyle hızlı koparıp sandalyeme oturdum ki neredeyse düşüyordum. Alper ve Zeynep her zamanki gibi hararetle bir konu hakkında tartışırken biz etrafa garip, kaçamak bakışlar atıyorduk.

"Destan bu salak çocuğa söyle..." diyerek bana dönen arkadaşım bizi görünce durdu. Gözleri ikimiz arasında mekik dokurken bir an sonra kaşları havalandı ve bakışları beni buldu. "Yanlış bir zamanda mı geldik?" diye sorduğunda, Zeynep'in kafasını koparmak istiyordum.

"Yok!" dedim panikle ve ayarlayamadığım ses tonum yüzünden biraz daha kızardım. "Biz de kurabiye yapıyorduk. Ali Bulut erken gelmiş, bana yardım ediyordu." dedim hızla.

"Yardım edecek kadar işi öğrendin mi?" diye soran Zeynep'e gergince gülümsedi Bulut. "Elimden geleni yapıyorum..."

"Ne hoş." deyip yanımıza oturduğunda Alper'e bakıp bir ton daha kızardım. Tenim vişneçürüğü rengini almıştı sanırım ve göğsümden gelen kahkaha titreşimlerini bastıramayacağım diye ödüm kopuyordu. Biri bana böyle durumlarda gülünmeyeceğini öğretebilir miydi artık?

"Alper gelsene." dedim garip bir sesle. Dudaklarım ısırmaktan acırken soğukkanlı bir ifade takınmaya çalıştım ancak hala gülesim geliyordu. Alper hiçbir şey söylemeden gelip yanıma oturduğunda derin bir nefes aldım.

Bu iki adamın arasında ölmeden şu işi halledebilirsek iyiydi. Bir an halledilmesi gereken iş ne diye iç sesime

atar yapmayı düşünsem de boş verip sırıttım. Kabullenmem gereken bir sorunum vardı.

Bu yakışıklı, şapşal adama fena âşık oluyordum.

Zeynep'in gözleri üçümüz arasında sinsice dolanırken kimseden ses çıkmıyordu. Bize öyle bakmaktan vazgeçse bu gergin ortamın yatışacağından emindim ama anlaşılan Zeynep'in aklı yine bir dolu hinliğe çalışıyordu.

"Demek Ali Bulut" dedi ağır ağır başını sallayarak. "Hangisini kullanıyorsun?"

"Fark etmiyor." derken kurabiyelerin alyanslarını boyuyordu. Başını eğmiş, işine odaklanmışken o kadar tatlıydı ki neredeyse diğerlerini unutup onu izlemeye dalacaktım.

"Bulut diyelim o zaman. Her zaman erken mi gelirsin?"

"Neden kendimi ucuz polisiye filmlerinden birinde sorguya çekiliyormuş gibi hissediyorum?" dedi Ali Bulut, fırçasını bırakıp dirseklerini masanın üstüne dayarken. Hafifçe gülümsemesi benim salağa dönmeme neden olurken, Zeynep ciddi havasından sıyrılıp şebekçe gülümsedi.

"Havaya girmiştim ya niye bozuyorsun?" deyip bana baktı. "Sen de ne sırıtıp duruyorsun kız âşık mısın?" diye sordu ağzını yüzünü eğerek. Ağzım balık gibi açılırken Alper'in başını eğdiğini gördüm.

"Ne alakası var Zeynep! Hem sen niye geldin?" diye terslediğimde üstüne bir de keyifle sırıttı, gıcık.

"Kaan beni buradan alacak, seni görürüm demiştim sonra bu da takıldı peşime." dedi burnunun ucuyla Alper'i göstererken. "Gelmese miydik?" diye tatlı tatlı sordu bir de. Saçına yapışasım var şu an Zeynep. Allah seni kahretsin Zeynep...

Yeniden ağzını açıyordu ki Eylül geldi. Şükürler olsun! Eylül sevgilisini kolundan çekiştirerek girerken Giray homurdanıyordu. "Yürüyorum ya n'apayım? Koşayım mı? Ne istiyorsun sen bugün benden anlamıyorum ki!" diye söylenirken Bulut'u gördü. "Aha, âşık çocuk da buradaymış."

Giray'la Ali Bulut'un erkekçe selamlaşmasını izlerken şaşkın bakışlarını Bulut'un üstündeydi. "Âşık mı?" diye sordum içime kaçan sesimle. Sorudan çok, kuş çıklemesine benziyordu. Ali Bulut gülümseyerek kaşlarını oynatınca kızardım. Göz kırpmasıyla vücuduma baş döndürücü bir sıcaklık yayıldı. Kalbimi karıncalar yiyor gibi hissettim.

"Giray'ın bugün birkaç saat vakti vardı ve işe dönmeden önce sizinle tanışmasını istedim." dedi Eylül gülümseyerek ve kapıdan giren Elif'e el salladı. "Hayatım bu Elif, bana yemek yapmayı öğreteceksin biliyor musun? Elif, bu da Giray." deyip sevgilisinin elini tuttu ve ışıl ışıl bir gülümsemeyle "Sevgilim" dedi. Iğh iğrençler.

Tamam. Harikalar. Kıskanılacak kadar hem de.

"Emin misin? Eylül'ü kurufasulye yapmaktan düşünemiyorum." dedi Giray sırıtarak. "Kurufasulyelere pembe oje sürer o."

"Ha ha, ayı bobo konuştu."

Zeynep'in kıkırtısıyla Eylül ona baktı. "Ve bu da... Kim?" dediğinde Zeynep el sallayarak kendini tanıttı ve bir süre sohbet ettik. Saatin çoktan geçtiğini gördüğümde Alper'e döndüm. "Nisan nerede?" Geldiğinden beri ilk kez bana bakıp, "Ne bileyim ben?" dedi aksi bir sesle.

"Hep, birlikte geliyorsunuz diye sordum." dedim mırıldanarak.

"Ben onun bakıcısı mıyım?" dedikten bir saniye sonra kaşları çatıldı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi sessizce ho-

murdarıp, "Ben gidiyorum." dedi. Arkasından bakarken "Nereye?" diye bağırdım ama tek söylediği "Bizsiz başlayın." oldu. Zeynep beni dürtüklerken masanın altından bacağını çimdikledim. Misafirlikte annesini bunaltan çocuk gibi davranıyordu geldiğinden beri. Yeter ama.

"Pekâlâ, hadi mutfağa geçelim." dedim gülümseyerek. Giray'la vedalaşıp Zeynep'i sandalyesinden kalkmaması konusunda uyardıktan sonra işe koyulduk. Eylül bugün öyle neşeliydi ki kimse konuşmaya gerek duymadı. O zaten hiç susmadan bir şeyler anlatıyor ayrı anda da elindeki kremayı yakmamaya çalışıyordu. Kremanın dibini tutturduğunda bile moralini bozmamayı başardı ki normalde bir şeyi yapamadığında somurtup mızmızlanarak geçiriyordu kalan zamanı.

Kurs vaktinden sonra kurabiyelerimi bitirip eve geçtim. Bahçede, günler önce Umut'un sokakta bulup bizde kalması için saatlerce ağladığı küçük köpekle biraz oynadıktan sonra evde kimse olmadığına sevinerek odama çıkıp dizüstü bilgisayarımı kucakladım. Saçlarımı tepemde gelişigüzel topladıktan sonra pastanemin internet sitesindeki resimleri güncelleyip facebook ve instagram sayfalarımdaki mesajları yanıtladım. Ardından yeni tariflere ve ileri düzey figür modellemeleri izleyip beğendiğim videoları daha sonra uygulamak için kaydettim. İki saatin sonunda sarının kamburum çıkmıştı. Oturuşumu değiştirip sırtımı yatak başlığına dayadım ve bilgisayarı kucağıma koydum. Ellerimi birbirine sürterek yapacak bir şeyim olmadığını söyledim kendime. Bilgisayarı kapatıp annemin yanına inmeliydim. Diğer odadan sesi geliyordu ama evde olduğumu fark ettiğini sanmıyordum.

Elimi bilgisayarın kapağına koydum, ama kapatamadım. Gözlerimi kapatıp yüzümü buruşturerken "Off!" diye bağırıp tekrar instagrama girdim ve arama bölü-

müne Ali Bulut'un adını yazdım. Sanırım şu aklımdan çıkmayan bebekli resmini bilgisayarıma kaydedecektim. Hatta kendimi kaybedip masaüstü resmi bile yapabilirdim. O kadar güzel bir resmi insanlarla paylaşması sağlığa zararlıydı bir kere. Hem niye paylaşıyordu ya? Herkes görüyordu o resmi, ben bakıp iç çekiyorsam başka kızlar da yapabilirdi aynısını. *Yaa, yapmasın.*

Bükülmüş dudaklarımı fark edince başımı sallayarak kendime gelmeyi denedim. Gelemesem de, denedim.

Ali Bulut'un hesabı karşıma çıkınca sevinçle ellerimi çırpıp resimlerini tekrar inceledim. Bu kadar az olmasına hayıflanırken zihnimde bir ampul yandı ve Eylül'ün hesabını buldum. Biri bu yaptıklarımı görse utancımdan ölebilirdim. Tahmin ettiğim gibi, Eylül resimlerini paylaşmayı seviyordu. Öyle yemeklerini, gittiği yerleri her adımını falan değil de, sanırım biriyle bir araya geldiğinde mutlaka resim atıyordu. Resimlerin sayısı ve yanındakilerden bunu anlıyordum. Giray'la öyle güzel resimleri vardı ki bugün ikinci kez kıskandım. Resimlerin arasında sarı bir kafa dikkatimi çekince heyecanla resmi büyüttüm. Ali Bulut sandalyesinde geriye doğru yaslanmış elleri sarı saçlarının arasında arkasındaki gün batımı manzarasıyla enfes bir bütün oluşturmuş, gözlerimi bayram ettiriyordu. Bu kadar doğal bir duruşun poz olduğunu sanmıyordum. Muhtemelen Eylül kamerası hep açık gezenlerdendi.

Ellerimi kalbime koyup, "Ayyy" diyerek yatakta yan düştüm. Salaklığımı kimse görmediği için mutluydum. Resme tekrar baktığımda kıkırdadım. Açıklama kısmına, e yakışıklı olsaydın, yazmıştı Eylül. *Yakışıklılığından sana ne Eylül*, derdim ama o kadar da değil. Tamam. Sakinim. Bir hafta önce paylaşılmıştı resim. Bir sonraki resimde de Giray'a sarılmış kocaman gülümseyen bir Eylül vardı.

Giray kadraja göz kırpmış hafifçe gülümsüyordu. O kadar güzellerdi ki somurttum. Açıklamada, *ama en yakışıklısını ben kaptım*, yazıyordu. En yakın bataklık nerede? Şunları öldürüp ceselerini atacağım.

Aşağılara indikçe Ali Bulut'un birçok resmini buldum ve hiç birinde de yanında samimi görünen bir kız yoktu. Zihnimde Ali Bulut yazısının yanına bir yıldız daha ekledim. Gözümde aşırı derecede mükemmel bir erkek profili çiziyordu ve ben hayatımda ilk kez bir adamı didikliyordum. Aşıksam demek ki...

Yüzlerce resmin içinde kıkır kıkır dolanırken, Eylül'ün resimlerindeki etiketlerden Giray'ın profiline de girdim. Allah'ım resmen kendimi durduramıyordum. Giray'ın paylaştığı on iki resim vardı toplamda ve çoğu tabii ki Eylül'leydi. Ali Bulut'un asker üniformasıyla olduğu resmi görünce iç çektim. Bu resimde saçları kısacıktı. Üniformanın içinde acayip iyi görünüyordu. Dudağımı ısırarak resimdeki etiketten tekrar Ali Bulut'un profiline girdim. Niyetim son kez bakıp kapatmaktı aslında, ama birkaç saniye önce paylaşılan resmi görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bulut bir kadına sarılmış, kadında ona iyice sokulmuş... Gülüyorlardı. Hatta sarısın kahkaha atıyorlardı, çünkü tüm dişlerini diş macunu reklamındaymışçasına sergilemişlerdi.

Hayır, bu kadar komik olan neydi acaba? Ayrıca o kadın kimdi? Niye gülüyorlardı ki? Hadi gülüyorlardı üstüne ne diye sarılıyorlardı? O kadar sinir oldum ki bilgisayarın kapağını sertçe kapattım. Daha sonra emektarımdan özür dilerdim, ancak şu an gözüm dönmüştü. Telefonumu alıp odamdan çıkınca annem "Bismillah!" diye bağırdı. "Kızım ne biçim çarpıyorsun kapıyı? Hem ne zaman geldin sen?" eli kalbinde korkmuş bakışlar atan

anneme, "Ben Zeynep'e gidiyorum iki dakika." dedim ve itiraz etmesine fırsat vermeden yan eve koşturdum. Bahçedeki küçük çitin üstünden atlayıp onların arka bahçesine geçince Kaan ve Zeynep'i bir arada buldum.

"Selam Kaan" dediğimde sesim yıkık dökük tı resmen. Zeynep'e dertlenecektim ben ya. Sen niye buradasın ki? Ayağa kalkıp beni selamlarken, gitsene, demek için zor tuttum kendimi.

"N'aber Destan? Ben de seni soruyordum Zeynep'e bir türlü görüşemedik. Bugün pastaneye geldim ama..."

"İyi ya, ne olsun." diyerek lafını kestiğimde Zeynep'le bakıştılar. "Pardon" dedim utanarak. "Kafam dağınık."

"Anlıyorum. Ben bir Yasemin Anne'ye bakayım." diyerek kalktı Kaan. Arkasından teşekkür ettiğimde bana gülümseyip eve girdi. Ellerimi kucağıma koyup parmaklarımda mikroskobik incelemeler yaparken Zeynep ayağıyla bacağımı dürttü.

"Ne oldu?" diye soruna cerin bir nefes alıp "Sanırım âşık oluyorum." dedim. Bunu birine söylemek tuhaf hissettirdi. Biri kalbimi matkapla deliyordu sanki ama aynı zamanda deldiği yerden minik kapkekler çıkıyordu. Öfff ne diyorum ben ya?

"Ee? Bu yüzden mi Kaan'ı kovaladın?"

"Kovalamadım... Şey tamam biraz kovalamış olabilirim. Ayrıca yani benim âşık olmamı niye küçümsüyorsun ki sen?"

"Sadede gel Destan."

Somurtarak, "Ali Bulut'un instagramına bakıyordum..." dedim. Zeynep "Yine?" dediğinde masadaki eriklerden alıp kafasına fırlattım.

"İşte bakıyordum... Bir resim attı o sırada. Böyle yanında çok güzel bir kadın sarılmış gülüşüyorlar falan..."

"Kıskandın mı?" diye sordu Zeynep öne doğru eğilip. Somurtarak omuz silktiğimde neşeyle güldü. "Resmen kıskanmış! Bakayım şuna." diyerek telefonumu elimden alınca sandalyesinin koluna oturdum. Zeynep resmi buldu, evire çevire inceledikten sonra, "Belki çok yakın bir arkadaşı ya da akrabasıdır." dedi. O arada kadının yoruma kalp koyduğunu fark edip iyice sinirlendim. "Ya ama kalp koymuş!" dediğimde Zeynep kadının hesabına girdi ama hesap gizliydi. Of!

Geri dönüp Bulut'un diğer resimlerine bakmaya başladı Zeynep bense somurtarak zihnimde Buğlem denen kadını boğuyordum. "Ne yapıyorsun?" dediğimde, "Kadının başka yorumu var mı diye bakıyorum," dedi. Allah'ım resmen rezil durumdaydık şu an.

Zaten üç beş resim olduğundan çabucak ilk resme indik ve Zeynep güzel bir manzaranın önünde gülümseyen Bulut hakkında bir şeyler söylerken olan oldu. Zeynep'in eli resmin altındaki küçük kalbe çarptı ve aynı anda birbirimize dehşet dolu bir bakış attık.

Az önce Ali Bulut Özcan'ın elli dört hafta önce paylaştığı resmi beğenmiştim... Zeynep'i boğmakla kendimi jiletlemek arasında bir yerlerdeyken Ali Bulut'a giden bildirimin bilincinde beklemeye kadar verdim. Birkaç saate kalmaz utancımdan ölürdüm nasılsa.

Koca bir paket damla çikolatayı hiç acımadan kurabiyelerin içine doldurup güzelce karıştırdım. Fırındaki tarçınlı muffinleri kontrol ettikten sonra kurabiyelerimi tepsiye yerleştirip fırın sırasına koydum. Meyveli tartoletler çoktan hazırlanmış vitrindeki yerini almıştı. Neredeyse hızımı alamayıp beş kiloluk limonata için limon kabuğu rendelemeye başlayacaktım ki dükkanın kapısı açıldı. Bir an hayatım film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Dün geceki aptallığımıza kadar her şey o kadar da kötü değildi ama dünden sonra nasıl yaşayabileceğimi bilmiyordum. Allah'ım çok utanıyorum ya! Zeynep'le kendimize geldiğimiz anda beğeniyi geri çekmiştik ama bunu yapınca daha beter olmuştu. Kendi hesabımızda deneyince acı gerçekle yüzleşmiştik. Bildirimler kısmında görünmüyordu ama ekrana düşen bildirimi engelleyemiyordunuz.

O kadar klişe bir trajedi yaşıyordum ki gülesim geliyordu.

Yani hoşlandığım adamın elli dört hafta önce paylaştığı resmi beğenmiş, bundan haberdar olacağını bilmeme rağmen beğeniyi geri çekmiştim. Küfür gibi değil de ne? Arkamdan yaklaşan adım sesleri beynimin içinde bir gerilim müziği eşliğinde yankılanırken kimin geldiğini görmek için arkama dönmeye ödüm kopuyordu. "Destan?"

Duyduğum ince sesle neredeyse diz çöküp ağlayacaktım. "Elif! Hoş geldin." dedim coşkulu bir sarılmayla. Kızcağızın elleri havada kalakalmıştı. Güya idealist, disiplinli bir eğitimci olacaktım ben...

"Aa, öyle sevindim ki seni gördüğüme." dedim uzaklaşırken. Kaşlarını kaldırarak, "Ben de seni..." dedi ama bin bir imayla bakıyordu gözleri.

"Daha kimse gelmedi."

"Harika. Konuşmak ister misin?" dediğinde parmaklarımla oynamayı bırakıp yüzüne baktım.

"Ne hakkında?"

"Bilmem, konuşmaya ihtiyacın varmış gibi duruyor?" Ooo hayır. Ne kadar salak bir kız olduğumu bilmene izin veremem tatlım.

"Yoo" dedim ellerimi salak salak sallayarak. "Her şey yolunda." O sırada Alper ve Nisan gelince gerginliğim biraz yatıştı.

"Selam" dedim içeri giren asık yüzlere karşı sevecenlikle. Nisan başını sallayıp sandalyeye oturdu. Kollarını göğsünde birleştirmiş öfkeli bir yüzle dümdüz karşıya bakarken Alper oflayarak tepesinde dikiliyordu. Hmm, enteresan.

"Nisan bak ben..."

"Benimle konuşma." Nisan o kadar sert bir sesle konuştu ki Elif'le birbirimize baktık. Bu sessiz, mini mini kızı bu kadar öfkelendirmek için ne yapmış olabilirdi ki Alper?

"Eee, sorun ne?" diye sordum Elif'e yaklaşarak. Atış tahtası olmaktan korkmuş olabilirim azıcık.

"Benim hatam." dedi Alper. Daha açık olması için gözlerimizi ona diktiğimizde Nisan'dan alaycı bir ses çıktı. "Nisan lütfen, yüz kere özür diledim." diye çaresizce sandalyeye oturdu Alper. "Dün Nisan'a onu alacağıma söz vermiştim. Unutmuşum..." dedi ensesini kaşırken. Mahcup görünüyordu.

"Ve ben ne yaptım biliyor musunuz?" Nisan'ın öfkesi bariz olsa da her an ağlayacakmış gibi titriyordu sesi. "Onu bir saat boyunca sokakta bekledim. Bir söz verdiğinde tutar sanıyordum, gelemediyse bile geçerli bir bahanesi olur sanıyordum ama onun tek söylediği 'Özür dilerim Nisan, unuttum.' oldu. O kadar önemsiz bir ayrıntıyım ki unutuldum!"

"Öyle değil!" diye çıkıştı Alper, sesine kızgın görünüyordu ki bize bir bakış atıp çenesini kapadı. Pekâlâ, bir şeyi netleştirdik. Nisan Alper'e âşık ve Alper tarafından fark edilmemenin kırgınlığıyla savaşıyor. Birinin bununla ilgilenmesi gerek.

Elif'le birbirimize manalı bakışlar atarken birkaç dakikalığına aklımdan çıkan olayın öznesi içeriye girdi ve ben koşarak masanın altına girmek Elif'in altına saklanmak arasında bir yerlerde panik atak geçirmek üzereydim. "Herkes geldiğine göre başlayabiliriz." diye ciyaklayıp Elif'i sürükleyerek mutfağa soktuktan sonra Eylül'ün arkamdan bir şeyler söylediğini duydum ama bakamadım. Sanki dünkü olay alnıma yazılmışı, ona bakarsam Ali Bulut beni görecek ve kahkahalarla gülmeye başlayacaktı.

Mutfağa girdiğimde fırını unuttuğumu fark edip çığlık atarak fırının kapağını açtığımda yüzüme vuran sıcak ve tarçınlı keklerimin kokusu her yerime sinmişti. "Oh,

yanmamış." dedim kuru bir bezin yardımıyla tepsiyi çıkarıp diğerini koyarken. Muffinleri servis tabağına koyup mermer tezgâhların iki ucuna yerleştirdikten sonra "Bugün figür modelleme çalışacağız." dedim. "Minnie ve Mickey Mouse."

Herkesin önüne birer parça hamur koyuyor, sorulara cevap veriyor, ama asla Ali Bulut'a bakmıyordum. Yine de gözlerinin üzerimden ayrılmadığının farkındaydım ve bu beni acayip geriyordu.

"Önce gövdeleri için bir parça siyah hamuru yuvarlayıp üst kısmını inceleterek armut şekli veriyoruz." dedim ve ortalarına geçip nasıl yapacaklarını gösterdim. Elif ve Eylül heyecanla kıkırdayarak hamurlarını şekillendirmeye çalışırken Alper'le Nisan hırslarını zavallı hamurlarımdan çıkarıyorlardı. Nefesimi tutarak Ali Bulut'a bir bakış atınca kıpırdamadığını gördüm. "Neden... Yapmıyorsun?" Kelimeler ağzımdan kerpetenle çıkmışı resmen. Yanaklarımın ne renk olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Beliki de görmemiştir ya. Bir mucize olmuştur da fark etmemiştir bile. Allah'ım lütfen öyle olsun.

"Anlamadım." dedi Ali Bulut gözlerimin içine bakarak. O kadar güzel bakmasan keşke. "Bak gösteriyorum." dedim yanına çok yaklaşmadan. "İşte böyle."

"Göremiyorum, buraya gelir misin?" diye sorunca beni kurtaracak birini aradım ama herkes kendi âlemindeydi. Nefes al Destan. Renk verme. Zaten hepsi Zeynep'in hatası, sen suçsuzsun...

Yanına gidip bir kez daha gösterip bakışlarımı Mickey gövdesinden ayırmadan "Gördün mü?" diye sordum. "Görmedim." demesiyle kaşlarım çatıldı. Benimle dalga mı geçiyor bu? Hızla başımı kaldırıp ona baktığımda yüzü bana doğru eğilmiş, yüzümün birkaç santim uzağındaydı. Derin bakışları yüzümde dolaştı, sonra göz-

lerime bakıp gülümseyerek "İşte şimdi gördüm." dedi. Hiçbir şey olmamış gibi geri çekildiğinde ben kıpırdayamıyordum. Huh, adam yaktı geçti resmen.

Gözlerimi kırpıştırarak öylece durur ken, Eylül seslenince silkelenip kendime geldim ve figürün diğer kısımlarında Eylül, Alper ve Nisan'ın arasında dolandım. Ali Bulut ve Elif düzgün olmasa da her şeyi kendileri yapmıştı ama diğerlerinin figürlerinin yüzde yetmişi benim dokunuşlarımla tamamlanmıştı. Eee, haliyle güzel görünüyorlardı tabii.

Kurs saati nihayet bittiğinde Ali Bulut'un bir şey görmediğine ikna olmuştum. Herhangi bir imalı söz ya da bakış atmayışı centilmenliğinden de olabilirdi tabii ama ilk seçenek içimi rahatlattığından ona inanmayı seçmiştim. Bugün bir saat fazla çalışmıştık, çünkü ilk kez figür yapıyorsanız bir tane kolu yapmak yirmi dakikanızı alabiliyor. Eh bütün bir figürse saatler sürebilir. Çok normal. Herkes bir bir çıkarken Ali Bulut elleri ceplerinde karşıma dikilip "Selam" dedi şirin bakışlarıyla.

Geldiğinde onu görmezden geldiğimi hatırlayınca mahcup bir gülümsemeyle "Selam" dedim.

"Diyorum ki, hava çok güzel. Bir şeyler yapmak ister misin?"

"Aslında isterdim ama..." derken durup bir bahane aradım. Neden reddetmeye çalıştığımı bilmiyordum ama dünün şoku hala üstümdeyken birlikte vakit geçirmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum.

"Bu arada dün neler yaptın?" diye sordu duraksadığımı görünce. Arında kazık yutmuş gibi dimdik durdum.

"Hiçbir şey... Yani aynı şeyler işte."

"Hmm... Hiç internette..." derken yeni bir fikir aklıma geldi ve atıp "Dur!" diye bağırmak istedim. 'Yapma!' kelimeleri ağzımdan ağır çekimle çıkıyordu, sanki her heceyle birlikte

omuzlarıma birer kurşun inîyordu ama yıkılmaya cesaret edemiyordum.

"Sinemaya gitmeye ne dersin?" dedim panikle. Söyleme ya, biliyorsan da söyleme ne olur. Utanıyorum Ali Bulut. Vicdansız mısın?

Kaşları havalanıp muzip bakışlarıyla göz kırparken "Harika olur." dedi.

"Harika..." diye mırıldandım ben de. İç çekerek önlüğümü çıkarırken Ali Bulut halinden fazlasıyla memnundu.

Alışveriş Merkezi yakın olduğundan yürüyerek gittik. Bu arada konuşmak için bulabildiğim tek konu Eylül ve Giray'dı, bu yüzden onlar hakkında konuştuk. Giray'la zaten kuzendiler ve Eylül'le de çok yakın olduğu için anlatacak bir sürü anısı vardı. Onunla ilgili bir şeyler bilmek öyle hoşuma gidiyordu ki keyifle dinledim söylediği her kelimeyi.

Film seçimini bana bıraktığında zararsız bir romantik komedi seçtim. Patlamış mısırlarımızla koltuklarımıza oturduğumuz andan sonra Ali Bulut'a hiç bakmadım. Ama o sürekli bana bakmıştı sanırım. Ya da böyle düşünmek çok hoşuma gidiyordu, bilmiyorum.

Filmin çıkışında bir şeyler yemek için kafelerin olduğu bölüme geçerken aşağıdaki gürültü dikkatimi çekti. Elinde mikrofonla hareketli bir müzik eşliğinde bağıran adama bakarken ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Kazanan Kitchenaid mikserlerine sahip olacak!" diyen adamı duyunca önce şaşırdım, ardından çığlık attım. Büyük boy Kitchenaid mikser ne demek biliyor musunuz siz? Ütüde Felix neyse mikserde Kitchenaid oydu. Hele

büyük boylar bir pastane için çok önemliydi. Ali Bulut'a dönüp, "Biz de katılalım mı?" diye sordum. "Lütfen, lütfen" diye soraken farkında olmadan zıplamaya başlamışım. Bulut'u çekiştirerek alt kata indiğimde mutfak ürünleri satan mağazanın önünde durdum. Etraf cümbüş yerine dönmüştü bense heyecandan kıpır kıpır Ali Bulut'a bakıyordum.

"Ben..." deyip önümüzde hazırlanan masalara baktı. Reddedecek gibi görünüyordu, bu yüzden sevimli olduğunu umduğum bakışlarla beklentiyle yüzüne baktım. Bir an durduktan sonra gülerek, "Tamam" dediğinde ellerimi birbirine çırparak isimlerimizi yazdırmak için mikrofonlu adama koşturdum. "Destan, ama birlikte yapmamız gerekiyormuş baksana, ben işleri batırırım. Bence hiç bulaşmayalım." dediğinde parmağımı burnuna doğru sallayarak, "Kendine gel." dedim.

"Ama ben kendime hiç güvenmiyorum."

"Hadi ama! Şunlara bir bak." deyip diğer yarışmacıları gösterdim. Kıkırdayan genç çiftler mi dersin, malzemelere önünde uzaylı kalıntıları varmış gibi bakanlar mı dersin garip tiplerle doluydu etraf. "Eğlenmek için katıldıkları o kadar belli ki. Ama bizim bir amacımız var. O mikseri alırsak çalışırken çok rahat edeceğim. Hem bu benim işim. Sen de benim öğrencimsin. Tabii ki kazanacağız! Aksi mümkün değil." dedim miksere âşık bakışlar atarken. Ardından hırsla yumruğumu havaya kaldırıp kazanmakla ilgili bir şeyler saçmaladım. O şey kaç para haberiniz var mı sizin?

"Tamam... Ama bana bir öpücük verirsen kendimi çok daha iyi hissederdim."

Bir an söylediğini idrak edemeyip boş boş yüzüne baktım. Ardından jeton düştüğünde az önceki coşkulu kız yerini utangaç âşık kıza bıraktı. "Ne?" diye sordum

şaşkın bakışlarımla. Gülümseyerek yanağını uzatıp, "Şans öpücüğü istiyorum." dediğinde kalbim etraftaki kargaşanın gürültüsünü bastıracak kadar hızlanmıştı. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı Ali Bulut'un yanağına dokundurdum. Bir saniye bile sürmeyen minicik bir temastı ama o kadar heyecanlandım ki neredeyse yere düşecektim.

Sesimin huysuz çıkması için çabalayarak, "Oldu mu?" diye sordum. Kızgın gözükmek istesem de başarabildiğimi sanmıyorum. "Eh... İdare edeceğiz artık." dediğinde kendimi tutamayıp güldüm. Karşılık olarak göz kırpmıştı. Vicdansız!

Ortalıkta gezinen heyecanlı adam tekrar mikrofonu alıp konuşmaya başladığında odaklanmaya çalıştım. Bu yarışmayı kazanacaktık ve o mikser benim olacaktı! Ben ona sarılıp uyurdum bile.

"Önünüzde gramajı belli malzemeler var. İster gramla, ister göz kararı bir tarif uygulayın. Tarif tamamen size kalmış, ekstra malzeme alamazsınız, yirmi dakika içinde kekleriniz pişmiş, sunuma hazır hale gelmiş olmalı. Kolay gelsin!" deyip düdüğü çaldığında şaşkınca masalara koşturduk. Hemen başlıyor muyuz ya? Bu ne hız! Önümdekilere bir bakış atıp hemen zihnimde tarif defterimi karıştırdım.

"Ali Bulut, sen şekeri dök ben yumurtaları kırıyorum!" diyerek işe giriştiğimde bana yetişmek için elinden geleni yaptı.

Çırpma telini eline tutuşturup, "Olabildiğince hızlı çırp." dedim ve diğer malzemeleri yavaşça eklemeye başladım. Üç dakikanın sonunda karışım hazırdı. Sıkma torbasını açtık, kek kâğıtlarını çıkardık ettik derken o kadar odaklanmıştım ki bir saniye bile durmuyordum. Sonunda kekleri fırına atıp masamızı temizledik. Bura-

ya kadar her şey harikaydı ama mikrofonlu, sürekli konuşan adam sunumu erkeklerin yapacağını söyleyince Bulut'la birbirimize tedirgin bir bakış attık. Onunki daha çok dehşet doluydu.

"Asma yüzünü." dedim elimi koluna koyarak. "Ben nasıl yapacağını söyleyeceğim. Zaten sıkma torbasıyla krema sıkıp üstüne bir kaç şeker atacağız sadece. Çok kolay. Şimdi duyların olduğu kutuyu uzatır mısın?" dediğimde boş boş yüzüme baktı. "Nelerin?"

"Duy... Yani sıkma torbasının uzuna taktığımız şeyler." Kaşlarını kaldırıp "Duy neymiş ya?" diye mırıldandığını duyunca güldüm. Kutuyu bana uzatınca gül şekilli bir uç seçtim.

"Bak bunlar zaten şekilli. Özel bir şey yapman gerekmiyor. Torbayı krema yüksekte tutacaksın hepsi bu." Hazır kremayı poşete dökerken Ali Bulut da tepsiyi fırından çıkardı. Zaten küçük olduklarından hemen pişiyorlardı. Soğumadığı için biraz sıkıntı olabilirdi ama yapacak bir şey yoktu. Torbayı Ali Bulut'a verip nasıl yapacağını gösterdiğimde "Ya Allah!" deyip keklerin üstüne eğilerek dikkatle sıkmaya başladı. Kıkırtıların dudağının kenarından çıkmış dilini görünce kahkahaya dönüştü. "Orada eğleniyor musun?" diye sorduğunda dilini dudağına bastırdım.

İlk deneme falso olmuştu. Sonra yüzüme bakıp iç çekerek tekrar denedi. İkincisi daha iyiydi, üç ondan da iyi derken son iki kek gerçekten güzel görünüyordu. Kek kalıplarıyla aynı renkteki minik şekerlemeleri en güzel kekin üstüne döküp servis tabağına koyduk.

O sırada 20 dakikanın dolduğunu haber veren düdük sesi duyuldu. "Vay be!" dediğini duydum Bulut'un. "Bu kadar kısa sürede biteceğine ihtimal vermemiştim."

"Bunu hakaret olarak mı algılamalıyım?" diye sordüğümda gülümsedi. "Sen harikasın."

Ali Bulut gibi bir adamdan böyle bir iltifat aldığınızda *yaaaaa* diyerek yere yapışmamak için büyük çaba sarf etmeniz gerekiyordu. Ve ben bu konuda uzmanlaşmakta ciddi derecede ilerleme kaydediyordum.

Diğer masalara baktığımda sadece bir tane doğru düzgün kek gördüm, ama endişelenmedim. Ben bu işi biliyordum, kazanacaktım. Yoksa dandik bir yarışmayı kaybetmek beni öldürürdü. Burnuma yanık kokuları gelince haince sırıttım. Savaşta kalleşlik yapılabilir sonuçta.

Jüriden bozma iki kişi masaları tek tek gezip yemekteyiz çakması kibirli yorumlar yaparken yüzümüzü buruşturarak izledik onları. Bunun alelade, tarıtım için hazırlanmış bir etkinlik olduğu o kadar belliydi ki ciddiye alamıyordum bir türlü. Sıra bize geldiğinde genç kadın dudaklarını büzerek anlamsız sorular sordu.

"Bunları siz mi yaptınız?" Yok tatlım pastaneden aldık.

"Evet" dedi Ali Bulut ben cevap vermeyince. Kadın ona manidar bir gülüş atıp, "Böyle şeyleri sıkça yapar mısınız?" diye sordu. Sana ne ki?

"Hayır."

"Ah öyleyse cidden yetenekli olmalısınız."

"Hiç sanmıyorum." Ali Bulut'un gülümsemelerine karşılık vermeden baştan savma konuşmasıyla kadın bozulunca kaşlarını kaldırarak sırıttım. Hayır, adamın yanında kız var yani az yavaş gel. Keki yiyen adam övgü dolu sözler sıralarken kadın tekrar araya girdi.

"Bu şamata bitikten sonra birlikte kahve eşliğinde keklerinizi yemek isterim?" Eee, pes! Hayatımda ilk defa hanım kız çizgimden kayabilirim şu an. Resmen benim aşkıma asılıyor kadın!

Yaa aşkım deyince utandım.

"Bunun yarışmaya dâhil olduğunu hiç sanmıyorum!" diyerek araya girdim ve erkeğimi kurtlardan korudum. Biraz havaya girdim şu an kıskançlıktan, daha sonra bunun için de utanacağım. Sinirle Ali Bulut'a baktığımda kocaman gülümsediğini görünce hepten delirdim.

"Engel mi oldum randevuna?" dedim sert bir sesle. "Bu kadar hoşuna gittiyse fırsatın varken koş peşinden!" derken kendime inanamıyordum. Ne biçim bir insan oluyorum ben ya?

Yanımda sarsılan omuzlarını görünce gözlerim kocaman oldu. "Neye gülüyorsun sen?" Hayır, bunun nesi komik? Ben neden köpürüyorum bu kadar komikse? Cevap vermesini beklerken burnumu sıktı. İki parmağının arasına kıstırdığı burnumu sağa sola sallarken gözlerimi kırpıştırarak şaşkınca ona bakıyordum.

"Ne yapıyorsun?" dedim konuşmak zorunda hissederek. "Çocuk muyum ben?"

"Yoo."

"Eee, bırak o zaman?"

"Eee, bu kadar tatlı olma sen de." dediğinde dayanamayıp güldüm. Asıl sen bu kadar tatlı olma. Tatlılıktan öleceksin.

Yan yana durmuş sonuçların açıklanmasını beklerken heyecandan ölüyordum. Sonunda mikrofonlu adam kusmak üzere olduğumu anlamış olacak ki elindeki kâğıda bakıp, "Kazanan çift... Destan ve Ali Bulut" dedi. Çığlık atarak Ali Bulut'un boynuna sarılırken ne yaptığımı bilmiyordum. O mikseri o kadar çok istemiştim ki sevinçten delirebilirdim şu an.

"Bak söylemiştim sana! Biz kazandık işte." dediğimde ne yaptığımı yeni idrak ettim. Ali Bulut'a sıkıca sarılıyordum ve o... Yüzünü saçlarıma mı gömmüştü? Geri

çekilmekle daha sıkı sarılmak arasında kalmışken derin bir nefesle uzaklaştım. Bana öyle bir bakıyordu ki nefes almayı unutup boğularak ölür, dünyanın en salak kızı olarak tarihe geçebilirdim.

"Teşekkürler" dediğimde gülümsedi.

"Hadi bana şu uğruna hayatımın en garip aksiyonunu yaşadığım mikseri göster." dediğinde beni daha fazla utandırmadığı için minnettar bir gülümsemeyle mağazaya girdim.

Cumartesi günü pastanemde tek başıma oturup keyfime baktım demek isterdim, ancak faturalarla karşılaşmak zorunda kaldığım için oldukça mutsuzdum. Bir haftadır batmak üzere olduğumu o kadar unutmuştum ki hafta sonu etraf sessizleşip de gelir gider durumu yapmak aklıma geldiğinde bununla yüzleşmek ağır gelmişti.

İyi haber, borçlarımın bir kısmını ödemiştim. Kötü haber, hala batıyorum.

Bir şeyler düşünmek için çenemi elime yaslayıp bir noktaya odaklandım. Ya da denedim. Ama mükemmel mikserim kesinlikle doğru seçim değildi, çünkü ona baktıkça Ali Bulut'un ne kadar harika bir adam olduğunu hatırlıyor ve pembe düşlerimin arasına gömülüyordum. Âşık olmak için ne kadar da harika bir zaman değil mi? Kurtarmam gereken bir pastanem var ama benim tek yaptığım elin adamını düşünmek.

Elin gamzeli adamını.

Ve kibar.

Ve yakışıklı.

Ve bana çok güzel bakıyor.

İnleyerek başımı masaya yasladım ve nefesimi tuttum.

Boğulma tehlikesi geçirirsem belki kendime gelebilirim. O sırada kapı açılınca kendimi boğma girişimimi baltalayanı görmek için hızla kafamı kaldırdım. Karşımda Eylül'ü görmeyi beklemiyordum kesinlikle. Saçlarını ilk kez toplu görüyordum ve ilk kez üstünde salaş kıyafetler vardı. "Eylül?" diyerek ayağa kalktığımda kocaman gülümseyerek bana sarıldı.

"Merhaba!"

"Merhaba... Eee... N'aber?" dedim onu süzerek. Ellerini beline atıp, "Yılmış!" dedi. "Sabahtan beri kurabiye yapmaya çalışıyorum. Giray benden çikolatalı kurabiye istedi. Ben de elbette yaparım dedim. Sevdiğim adama bir kurabiye bile yapamayacaksam ne işe yararım ki değil mi ama? Mesela ben Giray'dan akşam yemeği hazırlamasını istesem beni asla geri çevirmez, ha yaptıkları yenir mi tartışılır, ama elinden geleni yapar benim tatlı hödüğüm. Yanlış şöyle bir sorun var ki, bir kadın olarak mutfakta bir kez olsun başarılı olmak istiyorum, anlıyor musun?"

Sonunda nefes almaya karar verdiğinde hızla başımı salladım. "Harika. Bak, denedim tamam mı? Sabahtan beri bir tepsiyi yaktım, bir tepsiyi yanlış tarif sonucu kaybettim ve diğer tepsideki de kurabiyeden başka her şeye benziyordu. Ve bu iş artık inada bindi. Bence fırınımız bozuk, ya da mikser. Ya da un ne bileyim. Hayır, ben bile bu kadar beceriksiz olamam. Bu işin kursuna bile gidiyorum baksana! O kurabiyeleri yapacağım Destan, anlıyor musun? Ve Giray parmaklarını yiyecek. Aksi halde ben onun kafasını yerim ki benimle dalga geçemesin."

"Anlıyorum." dedim başımı ağır ağır sallayarak. Gülmemek için direniyordum. "Peki... Benden ne istiyorsun?"

"Açık değil mi?" dedi gözlerini devirerek. "Bana yardım edeceksin. Kurabiyeleri ben yapacağım merak etme, sen sadece beni bunu yapmaya çalışır ama gerçekten becereni ilk kez görüyorum. Zavallı Giray. Bu bakışlarla ona her şeyi yaptırabiliyordur.

"Tamam" dedim gülümseyerek. "Zaten bir şey yaptığım yoktu."

Mutfağa geçtiğimizde Eylül'ün tarifini inceledim. Klasik bir kurabiyeydi. Güzeldi ama anne kurabiyesiydi, sevgili kurabiyesi değil. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Kurabiyelerimi görseniz, anlardınız.

Tarif defterimi çıkarıp üzerine resimlerini yapıştırdığım tariflerime göz gezdirirken, "Bunu kimseye göstermem aslında." dedim. "Ama senin için bir istisna yapacağım." Eylül yerinde zıplayarak birkaç sevinç hareketi yaptıktan sonra bana sarılıp yanağımı sulu sulu öptü. Allah'ım Zeynep'ten sonra bir de Eylül olmasın... Dayanamam.

"Bu nedir?" diye sordu açtığım tarife dikkatle bakarken. "Enfes görünüyor."

"Amerikan usulü çikolata parçacıklı kurabiye" deyip güldüm. "Ama Chocolate chip cookies dersem daha fazla satıyorum."

"Kulağa daha havalı geliyor, ondandır." Haklıydı. Böyle şeylerde her zaman gösteriş kazanıyor.

"Hadi başlayalım, hem çok pratik hem de çok lezzetli." deyip dolaplara yöneldiğimde Eylül'le birlikte malzemeleri hazırladık. Tereyağı ve şekeri krema haline gelene kadar mıncıklamasını söyledim. Evet mıncıklattım. Mikser kullanmadık, çünkü kolaya kaçmak istemediğini kendisi söylemişti.

"Yağı Giray olarak hayal edince o kadar da kötü olmuyor." dedi Eylül ellerinin altındaki vıcık vıcık tereyağına bakarak. Birbirimize bakıp kıkırdadık.

"Şimdi yumurtaları kıracağız, ama tek tek. Bir yumurtayı yedirmeden diğerini koyarsan tarif tutmaz." dediğimde yumurtaları kırdı. Bu arada resmini çekmemi isteyince birkaç resim çektim. Tamam, bir kaç yüz tane. Özellikle ön kamera açıldığında biz kızlar kendimizi kaybederiz. Ve inanın, Eylül gerçek anlamda kendini kaybediyor.

Kıkırtıların arasında telefonu bıraktım. "Bu resimlerin başkasının telefonunda olmasına nasıl izin verdim bilmiyorum, bir yere atarsan seni öldürürüm." dediğimde havalara bakarak güvensiz pozlar çizdi ama önemsemedim. Dudaklarını öne uzatıp ördek suratı pozlar vermemiştim sonuçta, en kötü ne olurdu ki?

"Halletin mi?" diyerek kurabiyeye dönüp un, kabartma tozu ve vanilyayı yavaşça karışıma ekledim. Eylül de eliyle hafifçe bastırarak yoğuruyordu. Hamur hazır hale geldiğinde içine bir sürü, ciddi anlamda bir sürü, parça çikolata attık. Kıvamı daha çok kekimsi olduğundan kaşık yardımıyla rastgele şekillerde tepsiye dizip fırına attık. "15 dakikaya hazır." dediğimde Eylül bana sarıldı. Yine.

"Kahramanım!" dedi abartılı bir coşkuyla. "Sabahtan beri ölmek üzereydim ve sen her şeyi birkaç dakikada halletin. Seni seviyorum Destan!"

"Bundan şüpheliyim." dedim. "Bence beni boğmaya çalışıyorsun." Gülerek bir kez daha kollarını sıkıp beni bıraktı. Geri çekildiğinde yüzünde imalı bir gülüş vardı.

"Ee?" Kaşlarını kaldırdım. Ne diyorsun?

"Geçen gün Bulut'la güzel vakit geçirmişsiniz diye duydum." dediğinde yüzümde farkında olmadığım bir gülümseme belirdi.

"Hıı, şu mesele." deyince kıkırdadı Eylül.

"Yaa, ikiniz de pek bir hülyalısınız bakıyorum da." demesiyle gözlerim fıldır fıldır oldu. "İkiniz de derken?"

"Sana Bulut'un yarışmadan aldığınız dandik madalyalara sırıta sırıta bakıp hayallere daldığını asla söylemeyeceğim, boşuna uğraşma."

Gözlerimi Eylül'e dikmiş yüzümde tarifsiz bir gülücükle ona bakarken "Hah," dedi, "Aynı sırıtma senin yüzünde şu an." Küçük bir kahkaha attığımda Eylül dirseğiyle kolumu dürttü. "Anlat hadi anlat."

"Ama Bulut'a söylemek yok." dedim parmağımı yüzüne doğru sallayarak.

"Neyim ben, ispiyoncu mu?" diyerek bana alıngan bir bakış attığında yanağını öptüm. Sevgi kelebeğiyim bu aralar, karışmayın.

"Sen harikasın." dedim kıkırdayarak. Saçlarını savurup kaşlarını oynattığında sırıttım. "Ben... Ali Bulut harika biri." dedim bir anda. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ona âşık olduğuma emindim ama Eylül'e bunu söylemek pek akıllıca değildi. "Bilmiyorum işte... Çok kısa zaman oldu ama onu düşünmeden duramıyorum. O kadar tatlı ki!" deyip ellerimi yüzüme kapattığımda Eylül çığlık attı.

"Âşık olmuşsun!" diyerek yerinde zıplarken den duruşumu bozmadım. "Biliyordum! Harika bir çift olacaksınız. Of! Kızım çok şanslısın ya. Bulut herkesin isteyeceği türde bir adamdır. Yani kibar, düşünceli, anlayışlı... Keşke Giray da biraz öyle olsaydı..." deyip durdu. "Yok ya, ben sevgilimi böyle seviyorum. Benim Giray'ım da çok tatlıdır ablası." dediğinde kıkırdadık.

"Nasıl tanıştınız? Anlatsana?" dedim konuyu değiştirmeyi umarak. Ali Bulut'a olan hislerimi konuşmaya

hazır değildim henüz. Bayılacak gibi oluyordum sözcükler ağzımdan çıktıkça.

Ön tarafa geçtiğimizde Eylül kocaman gülümsemesiyle konuşmaya başladı. "Okulun ilk yılıydı. Kampusta oturuyoruz, daha ilk günler bayağı çömeziz yani olayı anlayamamışız henüz. Giraylar benden iki sınıf üstteydi. Hava güzel, herkes kendi grubuyla takılıyor falan. Sonra üst sınıflardan bir kız gelip beni azarlamaya başladı. Öylece karşımda durup saçma sapan bir olay yüzünden bana saydırmaya başladı inanabiliyor musun? Sence ben bunun karşısında sessiz kalır mıyım?" deyip cevabımı beklemeden devam etti. "Kalktım ayağa o bağırdıkça ben daha çok bağırdım. Aslında biraz suçlu olabilirdim, ama kimse bana öyle bağıramaz tamam mı? İşte ben saydırıyorum kendimi kaybetmişim bir süre sonra karşımdaki kızın susmuş olduğunu fark ettim. Hatta galiba susalı bayağı oluyordu çünkü herkes bana bakıyordu. Sonra ben tedirgin bakışlarımla nasıl kaçacağımı düşünerek sağa sola bakarken Giray'ı gördüm. Ama ne görme! Ya böyle filmlerde olur ya arka fonda bir şarkı, etraftaki herkes silikleşmiş her şey ağır çekimde... Resmen öyleydi." deyip çenesini eline yaslayıp aptal aptal sırıttı. Âşık sırıtması bu, kendimden biliyorum. "O an Giray'a vurulmuştum ama asla kabul etmedim. Bil bakalım neden? Adam öküz çıktı ya! O günden sonra biz garip tesadüflerle sürekli bir araya geldik bu hep bir benimle kavga etmek derdinde. Ya beş yaşında mıyız? Kızdan hoşlanıyorsan söyleyeceksin. Giray gelip saçımı çekmeyi tercih ediyordu. Sonra... Hep, beraberdik işte. Bulut'la da iyi bir arkadaşlık kurmuştuk. Hatta biz o dönem taşınacaktık, Giray apartmanlarında boş bir daire olduğunu söyleyince babamla eve bakmaya gittik ve sonra oraya yerleştik. Hayatım bir anda tümüyle Giray olmuştu ve ben körkütük âşıktım. Bak, Giray da

bana âşıktı bunu bize bir kez bakan herkes anlar. Ama benim öküzcük sevgilim bir türlü adım atmadı. Bir kıza açılabilmek için yetenekli değildi galiba ne bileyim. Ya da beni geberircesine sevdiğinden biraz ödü kopmuş olabilir." deyip kıkırdadı. "Sonunda ben ışık yaktım. Bir geleceğimiz olmayacaksa yoluma bakacağım artık, bir karar ver dedim." Kaşlarımı kaldırdığımda, mahalle teyzesi duruşuyla "Vallahi dedim kız," dedi. Keşke çekirdeğimiz olsaydı şu an. Ne de güzel giderdi muhabbetin yanında. "Sonra Giray çıldırarak, sen benimsin kadın, moduna girdi. Evet, çok romantiğiz. Bu konuda yorum yapma. Öyle işte o zamandan beri de birlikteyiz."

"Ya beklediğin tepkiyi vermeseydi?" diye sorduğumda hain bir gülüş attı.

"Onu öldürürdüm. Tırnaklarımla gözlerini oyar göz çukurlarına çiçek falan dikerdim. Ne bileyim suyuna çiş katardım... O konuşmayı çok sakin ve olgun bir şekilde yaptım ben, ama eğer tamam devam et deseydi çıldırırdım. Blöf yapıyordur herhalde." dediğinde ikimiz de gülüyorduk.

Kurabiyeler pıştiğinde enfes kokular eşliğinde paketledik ve Eylül bana sayamayacağım kadar çok teşekkür edip bir iyilik borcu olduğunu söyleyerek heyecanla pastaneden çıktı.

Arkasından bakarken ben yine hayallere dalmış Ali Bulut'la birlikte onlar kadar güzel bir çift olabilmeyi diliyordum.

Eylül üstünü değiştirmeyi düşünse de kurabiyelerini Giray'a yedirmek için o kadar sabırsızlanıyordu ki boş verdi. Sonuçta onlar komşuydular ve Giray onu birçok kez pijamalarıyla bile yakalamıştı. Zaten Giray, Eylül'ün süslenmesinden pek haz etmiyordu. Çok güzel olduğu için sürekli tetikte olduğunu iddia ediyor iltifat ederken bile kavga çıkarıyordu. Ama Eylül de onun bu korumacı tavrına âşık olmamış mıydı zaten? Giray Soydan, saflığıyla bir çocuk, korumacılığıyla bir baba, aşkıyla da yaşama sebebiydi Eylül'ün. Giraysız bir hayat düşünemiyordu. Ondan önce nasıl yaşadığını bile anımsayamıyor, onsuz kalma ihtimalini aklına bile getiremiyordu.

Karakterleri gereği bir türlü uzlaşmıyorlardı ama kavgaları ne kadar büyük olursa olsun asla ayrılık söz konusu olmamıştı aralarında. Giray siniri yatışana kadar uzak kalmayı tercih eder, en fazla iki günün sonunda Eylül'ü deli gibi özlemiş olarak dayanırdı kapısına. Eylül ne kadar kızsa da Giray uzaklaştığı an kızgınlığı yok olur onu kaybetmekten

ödü koparak beklerdi geleceği anı. Ve Giray geri gelip ona sımsıkı sarıldığında her şey yoluna girerdi.

Elinde kurabiyeleriyle sevgilisinin evine vardığında heyecanla zile bastı. Yüzündeki kocaman gülümsemeyi kapıyı açıp Eylül'ü görünce somurtan Emine Hanım bile engelleyememişti.

"Emine teyze, merhaba," deyip davet beklemeden içeri girdi Eylül. "Nasılsın?"

"Geç buyur, ne demek..." diyen kadına gülümseyerek yanaklarını öptü. Emine'nin kendisini sevdiğini biliyordu ama oğlunu Eylül'le paylaşmak istemediğini de biliyordu. Bu yüzden Eylül'e karşı oldukça huysuzdu ama asla kötü davranmıyordu. Ve biraz cadı bir kadın olsa da çok seviyordu Eylül onu.

"Giray evde değil mi?" diye sorarken sevgilisi odasından çıktı. Giray üstündeki şort ve tişörtüyle karman çorman olmuş saçlarını düzeltmeye çalışırken Eylül'ü gördü. Annesinin sessizce içeriye geçtiğini gördüğünde gülümsedi genç adam.

"Yok artık! Yeni mi kalkıyorsun?" diye soran kızın yanına gidip sımsıkı sarıldı. Bir şey söylemeseydi Giray'ın bu dağınık halinin cazibesine kapılıp yere yapışabilirdi.

"Güne seninle başlayayım diye bekledim." deyip alnından öptüğünde, Eylül dehşet dolu bir ifadeyle bakıyordu Giray'a.

"Aşkım? Hasta mısın? Ya da yine rüyanda öldüğümü mü gördün?" deyip sevgilisinden uzaklaştı. "Ya sen niye beni öldürüp duruyorsun?" Giray, bir kere rüyasında Eylül'ün öldüğünü görmüştü ve öyle etkilenmişti ki günlerce genç kıza porselen bebek muamelesi yapmış, resmen pamuklara sarmıştı. Tabii rüyanın etkisi geçince klasik Giray da sahalara dönmüştü.

"Ne diyorsun Eylül?" diye sordu genç adam dümdüz bakarken.

"Ya ne bileyim sen böyle güzel şeyler söyleyince panikliyorum." deyip mahcup bir bakış attı Eylül. Ardından hevesle, "Bak sana kurabiye yaptım. Destan sadece nasıl yapacağımı söyledi. Her şeyini kendim hazırladım yani." dediğinde Giray'ın yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

"Gel." Giray kollarını açtığında, "Ama kurabiyeler..." dedi Eylül. "Gel, biraz seveyim seni," derken o kadar tatlıydı ki nazlanmanın yersiz olduğunu bilerek kurabiye poşetini kenardaki sehpanın üzerine koyup Giray'ın kollarının arasına girdi. Adamın dudakları saçlarının arasında gezinirken kulağını kalbine yaslayıp kalp atışlarını dinledi içine dolan huzurla. Burada ölebilirdi genç kız. Böyle, sevdiği adamla, dünyanın en mutlu kızı olarak...

"Eee hadi, bir çay koyun!" diye bağıran Emine Hanım olmasaydı daha huzurlu olabilirdi tabii. Gülerek geri çekilip sevgilisine kaçamak bir öpücük verdikten sonra mutfağa geçip çay koydu. Giray'a kahvaltı hazırlayıp Emine Hanım'a çay ve kurabiye götürürken Giray da duş almış mutfağa geçiyordu.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Emine Hanım.

"Evet Emine teyzeciğim, çok da güzel yaptım." dedi genç kız gururla. Emine Hanım'ın kurabiyeyi temkinli bir şekilde ısırıp çiğnemesini dikkatle izledi. "Fena değil." demesine bozulabilirdi, gözlerindeki takdir dolu parıltıyı görmeseydi eğer.

Mutfağa girdiğinde hazırladığı boş bardaklara çay dolduran sevgilisine baktı gülümseyerek. Eylül'ün çok sevdiği bej rengi pantolonunun üstüne kalın çizgili bir tişört giymişti. Eylül, sevgilisi evde yokken eve sızıp bu tişörtü yürütmeyi

aklının bir köşesine not etti. Giray'ın karşısına oturup kurabiyesini tatmasını bekledi heyecanla. Ne diye bu kadar heyecanlandığını bilmiyordu ama onun beğenmesi dünyadaki en önemli şeydi o an için.

Giray genç kızın heyecanını fark ettiğinde gülerek kurabiye tabağına uzandı. Güzel kokuyorlardı ama Eylül'ün yaptığı kurabiyelerin gözel olabileceğine imkân veremiyordu. Bu konuda tecrübeliydi nasıl olsa. Kurabiyeyi içinden bir dua geçirip *'aci yok rocky'* diyerek kendini teselli ettikten sonra tek parçada ağzına atıp boğulmayı bekledi ama... Bu kurabiye güzeldi!

Giray'ın şaşkın gözleri Eylül'le buluşurken, "Lan..." dedi hayretle. Genç kız kaşlarını çattığında kıkırdadı Giray. "Güzel olmuş ya bu."

"Lan güzel olmuş ya bu. Bu mudur yani Giray? Sabahtan beri bu anı bekliyorum ve sen... Ya ne biçim adamsın sen ya!" diyerek ayağa kalktı Eylül. Hayal kırıklığıyla mutfaktan çıkacakken Giray onu durdurup kollarının arasına hapsetti.

"Üzgünüm," dedi neredeyse kahkaha atarak. "Bunu beklemiyordum, şaşırdım."

"Gönlümü mü alıyorsun şimdi?" derken dik dik bakıyordu Eylül genç adama. Giray'ın sırtan yüzünü parçalamak istiyordu da kıyamıyordu işte. Giray ağzına attığı koca kurabiyeyi ancak bitirebilmiş son kez yutkunduktan sonra genç kızın başını göğsüne bastırarak tutuşunu sıkılaştırmıştı.

"Bırak, gidiyorum ben." dedi Eylül küskün bir sesle. Giray gitmesine izin verirse, kafasının kopacağını çok iyi biliyordu.

"Gidersen kendimi enfes kurabiyelerinle boğarım."

"Enfes mi gerçekten?" diyen genç kız beklentiyle ona bakarken Giray onun güzel yüzünü avuçlayıp sıcacık bir öpücük kondurdu dudaklarına.

"Yediğim en güzel kurabiyeydi." dedi ciddiyetle. Eylül doğru olduğunu düşünmüyordu ama yine de şımarmak

için kendisine izin verdi ve kollarını Giray'ın boynuna dolayıp ona doğru uzandı. Ama hedefine ulaşamadan salondan gelen kinayeli sesle panikle ondan kopup çaydanlığa kaptığı gibi mutfaktan çıkarken, Giray homurdanmakla kahkaha atmak arasında bir yerlerdeydi.

"Eylül, zahmet olmazsa çayımı tazeler misin?"

Eylül gittikten sonra vitrinde sergileyebileceğim gösterişli kurabiyeler yapmaya karar verdim. İnternetten ilham alabileceğim örnekler bakarken Zeynep, eli kolu sıcaktan kızarmış bir yüzle kendini pastaneye atıp klimanın önüne yığıldı. Ne yaptığını anlamaya çalışarak ona bakarken "Bu ne sıcak!" diye bağırıyordu Zeynep. "Destan, o kadar terledim ki kesin beş kilo vermişimdir. Kendimi küçülmüş hissediyorum. Vücudumun yarısını yolda düşürmüş bile olabilirim. Öyle bir tükenmişlik var üstümde."

"Hasta olacaksın." dedim kollarımı göğsümde birleştirirken. "Kalk oradan. Ve onlar ne?" Zeynep ışıltılı bir gülümsemeyle poşetlere sarılıp az önce yerde sürünen kendisi değilmiş gibi zıpladı yerinden. "Bu tatlım, annemle sana hediyemiz!" Merakla başımı uzatıp koca poşetten çıkacakları bekledim. Zeynep upuzun bir kumaşı çıkarıp, elinde evirip çevirirken ben ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sonunda fark ettiğimde kocaman bir

çağlık fırladı dudaklarımdan. Hızla yanına gidip Zeynep'in elindeki perdenin bir ucunu tutarak geri geri yürüdüm ve modelini gözler önüne serdim.

"Zeynep bu harika!" dedim hayranlıkla. Pudra pembesi kalın perdenin üstü rengârenk minik kapkeklerle doluydu. "Nereden buldunuz bunu?" dediğimde Zeynep bana üstten bir bakış attı. "Benim annem kaç yıllık terzi biliyor musun sen? Onun bulamayacağı şey yoktur."

"Çok teşekkür ederim!" Perdeyi bırakıp arkadaşıma sıkıca sarıldım. "Keşke masraf yapmasaydınız." dediğimde Zeynep öyle kötü bir bakış attı ki çenemi kapamak zorunda kaldım. "Tamam be kızma, en kısa zamanda Meral teyzenin irmikli helvasından yemeye geliyorum o zaman."

"Akıllı kız." dedi Zeynep. "Vitrinin iki ucunda hoş durur diye düşündük, ama korniş takmak lazım. Alper'e söyleyecektim de hafta sonu programı varmış beyefendinin. Nisan'la bir sosyal sorumluluk projesine mi katılmış ne öyle bir şeyler dedi. Kendini affettirmeye çalışıyormuş, fidan dikmeye gidecekmiş." durup bana baktıktan sonra, "Ne ayak?" dediğinde omuz silktim. "Sarıırın benim ona yaptığımı, o da Nisan'a yaptı. Ve bu yüzden üzgün..." Parmaklarımla oynarken Zeynep'in iç çektiğini duydum. "Canımı sıkıyorsunuz." dedi onaylamaz bir sesle. "Sizin yüzünüzden erkenden buruşacağım!"

"Yine başlama Zeynep." deyip perdeyi katlayarak tekrar poşetine koydum. "Tamam, bir şey demiyorum. Babama ya da babana söyleriz bir ara gelip halledersin."

"Ya da Ali Bulut'a söyleriz." Zeynep başını yavaşça çevirip kaşlarını kaldırana kadar ne söylediğimin farkında değildim. İdrak ettiğimdeyse ben de onun kadar şaşır-

dım. Bir şeye ihtiyacım olduğunda aklıma ilk gelen ismin o olması beni gülümsetti. Gözlerim açık mutfak kapısından görünen pembe miksere kayarken hülyalı bakışlarımın takip edildiğini unutmuştum.

"Bu nereden çıktı?"

"Yarışmadan kazandık."

"Ne yarışması?" Zeynep öyle bir tonda soruyordu ki soruların kendimi kararsılık bir odada tepemde sadece beni aydınlatan bir ışığın altında sorgulanıyor gibi hissettim.

"Pasta."

"Kiminle kazandın?"

"Eee, şey... Ali Bulut'la."

"Ne zaman!" dedi ciyaklayarak.

"Ay yeter!" dedim ben de onun gibi tiz bir sesle bağırarak. Zeynep'in elleri çoktan beline gitmiş çatık kaşlarıyla beni süzüyordu.

"Çıkıyor musunuz?"

"Hayır!"

"Niye bana söylemedin?"

"Çıkmıyoruz ki neyi söyleyecektim?"

"En iyi kız arkadaşlar birbirlerine her şeyi söylemek zorundadır. Beş yaşından beri sana her haltımı anlattım ve sen bana âşık olduğun adamla yaptıklarınızdan bahsetmiyor musun?"

"Zeynep!" dedim inanamayarak. "Alınganlık ediyorsun, aklıma gelmedi söylemek." Zeynep surat asarak arkasını dönünce oflayarak yanına gittim.

"Üzgünüm." dediğimde bana yandan bir bakış atıp omuz silkti. Dirseğimle kolunu dürttüm. Kaşlarını çattı. Eğilip şirince gülümsedim. Başını çevirdi. Dudaklarımı büzüp ağlamaklı bir bakış attım. Sırıttı!

"Barıştık mı?"

"Biraz daha yalvar." deyince omzuna vurdum. "Hain!"

"O kadar hainim ki senin için iş ayarlıyorum!" dedi abartılı hareketlerle.

"Ne işi?"

"Yarın gece bir konser varmış. Gençlik festivalleri yapılıyor ya, bazı gruplarla birlikte şehirleri geziyorlarmış. Yarın da buradalar işte. Festival alanında stantlar kiralıyorsun ve ürünlerini satmak ve tanıtmak için bir fırsatın oluyor. Kaan'ın arkadaşı bize torpil yaptı. Bir stant da senin için bulabildik. Yani tatlım, hazırlanmak için bir günümüz bile yok, yarın tezgâh açıyoruz!"

Ağzım beş karış açılmış halde bakarken "Bunu şimdi mi söylüyorsun!" diye cırladım.

"Bağırma kız, anca ayarlayabildik herhalde." Dehşet içinde aklımdan neler yapabileceğimi en kısa sürede en güzel ürünü nasıl çıkarabileceğimi hesaplarken çığlık atarak mutfağa girdim. "Tamam. 200 tane kurabiye yapsak, bir o kadar da küçük pasta... İki kişi nasıl çıkacağız içinden? Of Zeynep ya! Çiğdem'i çağıralım. Aslında Elif'le Eylül'e de söylesek mi? Hatta Kaan'ı bile çağır!" Ben mutfakta oradan oraya koştururken paniğim Zeynep'e de sıçradı. İkimiz yardımı dokunabilecek tüm arkadaşlarımızı arayıp kurabiye hamurlarını yoğurmak için kolları sıyırdık.

Böyle kalabalık, eğlenceli yerler genç çiftlerle dolu olurdu, bu yüzden aşk temalı kurabiyeler ve az da olsa çocuklar için çizgi film karakterleriyle dolu basit ama şık modeller düşündüm. Tek tek satılacağı için elimde ürün kalmayacağına neredeyse emindim ve bu ziplamak istememe neden oluyordu.

Bir saat sonra Elif ve Çiğdem bize katıldı. Çiğdem, mahalleden arkadaşımızdı ve daha önce de bana yardıma

geldiği olmuştu bu yüzden yabancılık çekmeden olaya girdi. Elif'in ise yeteneğine kesinlikle güveniyordum. Birlikte kurabiyeleri kalıplarla kesip pişirmeye başladık. Çıkan ilk tepsileri ön tarafa götürüp kızlara kekleri nasıl yapacaklarını anlattım. Mutfağa zaten hâkim olduklarından gözüm arkada kalmadan ön tarafa geçmiştik. Zeynep'le birlikte masaları birleştirip, yan taraftaki kafeden de dikdörtgen bir masa istedim. Küçük pastanemi boydan boya kaplayan masanın üstünü şeker hamurları ve kalıplarla doldurduk. İhtiyacım olan şeyleri arka taraftan hızla getirirken, bir yandan da saate bakıp hız rekoru kırmaya çalışıyordum. Ön tarafta çalışmayı tercih etmezdim genelde ama içeride kızlar pişirme işlerini halledivorlardı. Pastanenin kapısını kapatıp açık tabelasını tersine çevirdikten sonra durup bir program hazırladım kendime hızlıca.

"Nefes bile almayacaksın sandım!" dedi Zeynep bana takılarak. "Tazmanya canavarı gibiydin. O kadar hızlıydın ki takip edemedim hareketlerini."

Ona dil çıkarıp, telefonumla masanın üzerindeki kalabalığın fotoğrafını çektim. İnsanlara çok çalıştığımızı göstermek lazım ki bir şeklimiz olsun. İş çok, yardım lazım! Yazıp instagramda resmi paylaştıktan sonra masaya oturdum ve derin bir nefes aldım. "Sen hamurları renk renk açıp kalıplarla keserek kurabiyelerin üstüne yapıştır, ben de süslemeleri halledeyim." dediğimde Zeynep onayladı. Ona minnettar bir gülümseme attım. Hepsi hiç sorgulamadan karşılık beklemeden yardımıma koşmuştu, sırf bunun için bile ağlayabilirdim.

"Eylül'ü aradın mı?"

"Hayır... Sabah buradaydı. Bugünü erkek arkadaşıyla geçirecekti. Planını bozmak istemedim." Zeynep başını salladı. "Kaan geliyor. Kurabiyeleri paketleyebilir en azından." dediğinde ona öpücük attım.

"Teşekkürler kahramanım!" diyerek yılışmayı da ihmal etmedim.

Kaan geldiğinde ona bütün ayak işlerini yaptırdık. Adamcağız arada bir sitem etse de ona üzgün üzgün baktığımda sözlerini yutup kutuları yapmaya devam ediyordu. Ve kutu yapmak, tarihin en sıkıcı işidir, net!

Bir süre sonra kapı bir kez daha açıldığında gelecek kimse kalmadığını düşünerek, arkama dönmeden, "Bugün kapalıyız." dedim. O an yapışmamakta ısrar eden bir bebek koluyla uğraşıyordum çünkü.

"Öyle mi? Yardım çağrısı yaptınız sandım." diyen sesle elimdeki parçayı kurabiyeye öyle bir bastırdım ki, zavallı kurabiyem kırıldı. Ağzım kocaman açılırken "Onu öldürdün!" dedim Ali Bulut'a doğru.

"Ben ne yaptım ki?" Ellerini yukarı kaldırmış sevimli sevimli bakarken gülerek ayağa kalktım.

"Hoş geldin. Ama hiç iyi bir zamanda gelmedin. Sana tonlarca iş yaptırmadan önce kaçmak için üç dakikan var."

"Yardıma geldim zaten, paylaşımını gördüm."

"Oo beni mi takip ediyorsun?" dedim şaka maksatlı ama cevabıyla beni yere yapıştırdı. "Sen beni etmiyor musun?" Gözlerindeki imalı bakış ve kahkaha kırıntıları öyle belliydi ki kıpkırmızı kesildim. Göz ucuyla Zeynep'e baktığımda başını Kaan'ın omzuna atmış sessiz kahkahalarla sarsıldığını gördüm. Hain!

Ona kötü kötü baktığımı fark edince, Zeynep mutfaktan bir şeyler alması gerektiğini söyleyip Kaan'ı da çekiştirerek yanımızdan ayrıldı.

"Madem yardıma geldin, otur bakalım." diye mırıldandım yanımdaki sandalyeyi göstererek. Ali Bulut yanıma gelip ayakkabılarımızın uçları birbirine değecek kadar yakınımda durdu. Kocaman gözlerimle adamın

boynuna bakakaldım. Bakışlarımı kaldırmayı akıl edemediğim için çenesiyle bakışıyordum.

"Bu arada, hoş buldum." deyip eğilerek yanağımı öptü. Ardından rahat tavırlarla sandalyesine oturup kurabiyeleri incelemeye başladı. Bense orada öylece dikiliyordum. Ama içimde bir şeyler maraton koşusuna çıkmış çılgınca bağırıyor, tepiniyor, kalbimi zorluyordu.

"Orada dikilecek misin?" diye soruncа, irkilerek kendime geldim. Boğazımı temizleyip otururken neler yapacağımızla ilgili sorular soruyordu ama ben henüz iki kelimeyi bir araya getirecek durumda değildim. Neyse ki Zeynep harika bir zamanlamayla geri gelmişti de Ali Bulut'un sorularını zevkle cevaplayıp üzerine de bir sürü gereksiz soru sorarak onu meşgul etmiş, ben de bu sırada kendime gelebilmiştim.

Masada hoş bir sohbet tutturmuş kurabiyelerimize devam ederken mutfaktaki kızlar da bize katıldılar. Saat ilerledikçe iş, gözüme hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu ama arkadaşlarım bu konuda iyimser olmakta ısrarcıydılar.

"Abartma Eylül!"

"Öyle mi? Sen o kızın bacaklarına bakarken hiç abartmıyordun ama!"

"Kızım deli etme beni! Kadının ayakkabıları ne güzel dedin boş bulundum baktım ben de. Niye bu kadar büyüttün anlamıyorum ki!" Eylül ve Giray içeriye fırtına gibi dalmış biz orada değilmişiz gibi bağrışırken tüm kafalar onlara çevrilmiş şaşkınca karşımızdaki temaşayı izliyordu.

"Ben, git kızı götür, desem yapacak mısın?"

"Ha yani sorun senin bunu demiş olman değil benim yapmam mı?"

"Tabii ki öyle!"

"Eylül!" Gittikçe yükseleen seslerden ürkerek Bulut'a baktım ama o arkasına yaslanmış, eğlenerek izliyordu. "Niye gülüyorsun ya, öldürecekler birbirlerini." diye fısıldadım ona doğru eğilip.

"Birazdan sevgi yumağına dönüşürler, endişelenme." dedi gülerek.

"Defol git Giray. Git o bacaklarını yediğin kıza!"

"Allah'ım sabır ver! Illa bacak yiyeceksem kendi hatunumunkini yerim niye gideyim başkalarına?"

"Tabi öküz tabi! Yedireceğim ben o bacakları sana!"

"Tamam, uzatmayalım." deyip bize döndü Giray. Bakışları beni bulunca "Bak korkuttuk Ali Bey'in kıymetli perisini." dedi. Soracasına Bulut'a baktığımda bana göz kırptı. Hiçbir şey anlamasam da üsteleyemedim.

Eylül ona gözlerini kısarak baktıktan sonra yanıma gelip sarıldı. "Kusura bakma tatlım. Yürüyen bir ağaçla yaşamak hiç kolay değil, arada krizler yaşanıyor haliyle."

"Anca laf sok sen, hiç demiyorsun ben de süpürgeli cadıyım diye."

"Değilim çünkü. Her neyse, biz yardıma geldik bebişler!" dedi Eylül sinirli halinden sıyrılmaya çalışarak. "Ama Giray'ı pastalardan uzak tutalım, mutfakta ayaklı felakete dönüşebiliyor."

"Körle yatan şaşı kalkarmış sevgilim."

"Sabah lüpletti̇n kurabiyelerden de mi utanmıyorsun Giray? Konuşma benimle!"

"Çok teşekkürler." dedim araya girerek. "Yardıma ihtiyacımız vardı gerçekten. Giray sen Kaan'a yardım eder misin? Kurabiyeleri tek tek poşetleyip renkli kurdelelerle bağlayacaksınız. Lütfen nazik ol." dedim biraz utanarak. Giray biraz iri yarıydı ve kurabiyelerimi ona emanet etmeye içim el vermiyordu. "Kırılmasınlar." Giray başını

sallayıp Kaan'ın yanına geçerken Eylül de Elif'in yanına oturdu.

O kızlarla tanışırken Ali Bulut'a döndüm. "Ali'yi mi kullanıyorsun?" dedim Giray'ın seslenişini kast ederek.

"Fark etmiyor, ikisini de kullanıyorum."

"O zaman ben Bulut'u tercih edeceğim." deyip dudağımı ısırdım. "Şey... Giray, perisi, derken ne demek istedi?" diye sessizce sordum. Cesaretime hayran kalmıştım, ama hala masanın altına saklanmak istiyordum.

Bulut, Elif'in kalplarla kestiği minik kalpleri fırça ve su yardımıyla kurabiyeye gösterdiğim gibi yapıştırırken sorumla duraksadı. İnce uçlu fırçayı bırakıp bana baktığında başımı elimdeki kurabiyeye çevirdim.

"Seni ilk gördüğümde periye benzetmiş olabilirim." dedi göz kırparak. "Ve bunu Giray'a söyleme gafletinde bulunmuş da olabilirim ki bu büyük bir hata." dedi muzip sesiyle.

"Ne konuşuyorsunuz fısır fısır?" diye seslenen Eylül'e yüzünü buruşturarak baktı Bulut.

"Bilmeni istesek fısıldamazdık."

"Bilmemi istemeyeceğin ne konuşabilirsiniz ki?" dedi Eylül. Yüzünde pis bir gülüş vardı.

"Çalışmaya gelirken bile makyaj mı yaptın?" diye konuyu değiştirdi Bulut. "Şu kolyelere küpelere bak, onları çıkarıp gezemiyorsun değil mi?" diye sorunca Eylül ona ölümcül bakışlar attı. Daha bu sabah onu sırf makyaj ve salaş bir halde görmüştüm ve kesinlikle çok güzeldi. Zaten Bulut da sinirlendirmek için öyle söylemişti. Eğlenen bakışlarını görmemek imkânsızdı.

"Sen benim sevgilime süs bebeği mi diyorsun?" diye atıldı Giray.

"Sen bana süs bebeği mi diyorsun?" Eylül de Giray'ın sert sesini taklit etmeye çalışınca kıkırdadım.

"Neden öyle diyorsun? Eylül gayet sade ve güzel." diyerek Bulut'a baktığımda, "Sen karışma gelin hanım." dedi Giray.

Ne dedi o ya?

"Sen çok kaşınıyorsun bu aralar. Kaşıyalım mı güzelim?"

"Kaşımak da neymiş kazıyalım aşkım! Zerresi kalmasın." Giray, Bulut'a korkunç gözlerle bakan kendisi değilmiş gibi bir saniye içinde ifadesini değiştirip Eylül'e döndü.

"Nasıl istersen bebeğim."

"Saçlarına bir milyon tane tel toka takalım uğraşsın dursun pislik."

"Uğraşsın sevgilim."

"Tırnaklarına oje sürüp beş parasız E-5'e bırakalım."

"Bırakalım aşkım."

"Ay sen niye aşkım balım diyorsun ya küsüm ben sana!"

"Kız ben senin küsmelerini yerim atarlı Fadik'im."

"Fadik ne ya?" diye araya girdiğimde Bulut kahkaha attı. Herkes işi gücü bırakmış kahkahalarla bu deli çifti izliyordu. "Eylül'ün ilk adı Fadime." deyip Eylül'e bakınca kızcağız sinirle homurdandı.

"Ne? Babaannemin adıymış."

"Yok bir şey canım, çok güzel bir isim Fadime." Eylül kocaman sırıtıp teşekkür ederim dediğinde Çiğdem daha fazla dayanamadı.

"Nasıl bir çiftsiniz siz ya?"

"İnsanı çıldırtıyorlar değil mi?" dedi Bulut gülerek. Bir an kavga ederken bir an cilveleşiyorlar, kızarken birden gülerek konuyu değiştiriyorlardı. O kadar tatlıydılar ki onlara imrenmeden edemedim.

Gece yarısına doğru Çiğdem ve Elif ayrıldılar. Emeklerinin karşılığını vermek istedim ama bunu söylediğime beni pişman edene kadar azarlayıp giderlerken böyle güzel dostlara sahip olduğum için şükrediyordum.

Gece yarısından sonra üç saat daha pastanede durup yüzlerce kurabiye, kapkek ve küçük pastalar yaptık. Herkes kanının son damlasına kadar savaşmıştı resmen. Kenara köşeye yığılan arkadaşlarıma birer kahve yaptım. Onları eve yollamak istemiştim ama hiçbiri kabul etmemişti.

"Çok yoruldunuz." dedim benimle mutfağı toparlayan Bulut'a. "Gitmenizi söylediğimde gitseydiniz keşke. Karşılığında bir şey yapmama da izin vermiyorsunuz. Kendimi kötü hissediyorum."

"Karşılık falan yok." dedi Bulut net bir şekilde. "Sen bu saatte çalışırken ben evimde rahatça uyuyamazdım."

Tepsileri kurulamayı bırakıp kalçamı tezgâha dayayarak ona baktım. Sözlerinin sıcaklığıyla mayışmıştım sanki. Ona sarılıp sabaha kadar kollarının arasında kalmak istiyordum.

Son tepsiyi de yerine yerleştirip ellerini beline koyarak etrafa bir bakış attıktan sonra, "İyi iş çıkardık ha?" dedi tertemiz mutfağa ve kenarda masaların üstünü kaplayan ürünlerimize bakarken.

Başımı sallayıp kendime düşünecek zaman bırakmadan kollarımı beline doladım. "Her şey için teşekkürler." dediğimde Bulut bir an cevap veremedi. Ardından kolları beni sararken kulağıma doğru fısıldadı.

"Sonunda bana böyle sarılacaksın, her zaman emrindeyim."

Sabah erkenden pastaneye gelip son hazırlıklarımı yapmıştım. Zeynep onu almadan gitmememi tembihlemişti ama dün o kadar yorulmuştu ki sabah kaldırmaya kıyamadım. Kız tembelliği o kadar seviyor ki bir gün çalışmayla pert oldu. Kendi kendime kıkırdarken masanın üzerinde hazırlanmış paketlere sonuncusunu ekledim. Festivalde daha çok öğrenciler olacağı için kapkekleri normalden daha ucuza satmayı düşünüyordum bu yüzden gelir olarak pek faydası olmayacaktı ama reklam yapmak için harika bir fırsattı. Gerekirse ikram olarak bile verebilirdim. Saatimi kontrol edip mutfağa yöneldim. Daha çok erkendi. Kendime bir kahve koyup telefonumu elime aldım. Parmaklarım benden bağımsız galeriye girip Bulut'la yarışma sonrası çektiğimiz fotoğrafı açtığında telefonu hafifçe alnıma vurdum. Buna o kadar çok bakmıştım ki telefonu elime aldığımda fark etmeden açıveriyordum.

Sütlü kahvemden bir yudum alıp tekrar ön tarafa geldiğimde dükkâna doğru gelen Ali Bulut'u gördüm. Boş midemin içinde bir şeyler zıplarken heyecanla öne atılıp kapıyı açtım.

"Hoş geldin." dedim gülümseyerek. Sabahın bu saatinde burada ne işi olduğunu sorarcasına baktığımda elindeki sepeti gösterip yanağını öperek içeri girdi. Yutkunarak peşinden gittim. Bu adam bir gün bana kalp krizi geçirtecek.

"Kahvaltı yaptın mı?" diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." deyip sepetini açtı. "Bu yüzden sana kahvaltı hazırladım. Aslında annem hazırladı ama sonuçta fikir benden çıktı." Bulut kenardaki küçük masaya hazırladıklarını yerleştirirken orada durmuş hayran bakışlarını saklamadan onu izliyordum. Gözlerimden çıkan hayali kalpler Ali Bulut'a yollanıyor, Destan sana âşık, diye bağırıyordu resmen.

Allah'ım! Âşktan deliriyorum.

Bana dönüp bakışlarını yakaladığında öyle bir karşılık verdi ki o bakışlara gözlerimi kaçırmak aklıma bile gelmedi. Bence artık evlendiğimiz bölüme geçmeliyiz, yoksa ben öleceğim.

Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle, "Niye öyle bakıyorsun?" dediğinde sınıtım. Beklenti dolu bakışlarıyla cevabımı beklerken yanaklarımın kızarmasını umursamadan omuz silktim. "Sen neden bakıyorsun?" dedim utanarak.

Gözlerimin içine uzun uzun baktıktan sonra aramızdaki birkaç adımı aşıp tam karşımda durdu. Eli yavaşça yüzüme doğru gelirken nefesimi tutmuş ona bakıyordum. Parmağı hafifçe burnuma dokundu, ardından "Pasaklı." deyip burnumdakini, artık her neyse, silkeledi. Şaşkınca elimi burnuma götürdüm. "Ne var ki?"

"Unlu peri kızı" dedi Bulut gülerek. "Yeni bir tarif deneyelim. Adını unlu peri kızı koyarız. Spesiyalimiz olur, ne dersin?"

Sıktığım dişlerimin arasından kurtulan bir kıkırtıyla "Çok hainsin." dediğimde Bulut gözlerini yere eğdi. Geldiğinden beri gamzesi kaybolmamıştı. Sandalyeyi çekip oturmamı işaret ettiğinde, "Sana da kahve yapayım?" dedim soracağına.

"Otur lütfen, ben halledeyim."

Oturduktan sonra onun arka tarafa geçip kahvesini yapmasını beklerken. Pastanemde dolaşmasına, mutfağımda bir şeyler yapıyor olmasına baylıyordum. Kahveyle dönüp karşıma oturduğunda tabağımı doldurmaya başladı. "Bak bunu annem yaptı, bunu mutlaka tatmalısın, bu özel tarif." diyerek çatalına batırdığı yiyecekleri bana uzatıyor ben de keyifle kabul ediyordum.

Kıkır kıkır gülerken uzattığı zeytini ağzıma attım. "Neye gülüyorsun?"

"Yıllardır tanışıyor gibiyiz." dediğimde durup elindeki çatalı bıraktı. Derin bakışlarıyla uzun uzun beni süzerken içimde büyüyen heyecan yüzünden kıpırdanmadan duramıyordum.

"Öyle hissediyorum." dedi başını hafifçe yana eğip. O kadar dalmıştım ki bakışlarına ne söylediğini anlayamadım.

"Ne?" diye sorduğumda hafifçe güldü. Elini saçlarına daldırıp uzun saylabilecek tutamlarını arasında gezdirdi.

"Yıllardır seninleymişim gibi hissediyorum." dedi gözlerime bakarak. "Sanki hep hayatımdaydın. Seninle karşılaştığım andan itibaren kalbimi öyle bir doldurdun ki önceden nasıl yaşadığımı hatırlayamıyorum. Sabah gözlerimi seninle açıyorum. Dinlediğim şarkılardasın, okuduğum kitaplarda, izlediğim filmlerde. Bir türlü

çıkmıyorsun aklımdan. Sürekli yanında olmak istiyorum. Hep sana bakmayı, hep baktığım yerde olmanı istiyorum. Gülüşlerin sadece benim olsun istiyorum. Gözlerini gözlerimden kaçırma istiyorum... Çünkü sen bana baktıkça ömrüme bahar geliyor Destan... "

Dilim tutulmuş öylece ona bakarken hafifçe gülümsedi. "Bana ne yaptın böyle?" dediğinde ölmek üzereydim. Ağzımı açıp konuşmaya çalıştım, ama kelimeler dudaklarımdan dökülemedi. Nefes almayı kendime hatırlatıp birkaç kez derin nefesler aldım.

"Be... ben... Bir şey yapmıyorum." dediğimde kelimeler benden bağımsız çıkmıştı ağzımdan. Dudaklarını birbirine bastırıp bana bakarken yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyorum, göz göze geldiğimizde kahkaha atmaya başladı.

Ya adam! Zaten allak bullak olmuşum karşımda mükemmel kahkahalarını atarak ne yapmaya çalışıyorsun sen?

"Be... ben... Ben..." idrak ettiğim sözler ve kahkahasının sarsıcı etkisiyle hepten dağılmış kendimi toparlamaya çalışırken hızla yerinden kalkıp önümde diz çöktü. Yüzümü ellerinin arasına alıp, "Ben..." dedi yavaşça. "Sana âşık oldum."

Cümlesi kulaklarımda onlarca kez yankılandı, güzel yüzüne bakarken söylediği cümlenin anlamını kavrayan kalbim delicesine çırpınmaya, göğsümün içinde gümbürdemeye başladı. Bırakın konuşmayı; gözlerimi kırpmak, yutkunmak hatta nefes almak bile imkansızdı benim için. Nasıl yapıldığını da hatırlamıyordum zaten!

Sadece o vardı. Yüzümü tutan sıcacık elleri ve içimi eriten itirafı vardı. Bir tepki vermem gerektiyordu biliyordum ancak tepki verebilecek durumda değildim.

"Bir şey söylemeyecek misin?" dedi beklentiyle bana bakarken. Gözlerimi kapatıp yutkundum. Ben de ona âşıktım işte!

"Söyleyeceğim..." dedim kendime gelmeye çalışırken. "Sadece toparlamaya çalışıyorum." dediğimde güldü. Gözlerimi gamzesine dikip kaşlarını çattım. "Gülme!"

"Neden?"

"Kafamı karıştırıyorsun!" Sitemim hoşuna gitmiş olacak gözleri ışıldadı birden. Parmakları yüzümü okşarken "Seni seviyorum Destan." dedi ciddiyetle.

"Bir kez daha söylersen öleceğim ve ölü bir kızı sevmenin eğlenceli olmadığına eminim." dedim tek solukta. Gülerek başını iki yana salladı.

"Üzgünüm, bunu her fırsatta söyleyeceğim." deyip gözlerime bakmak için hafifçe başını eğdi. Ben bakışlarından kaçmakta israrcıydım ama girdiğimiz saçma savaşı kazanan Ali Bulut oldu. Gözlerinin içine bakıp sabit durmaya çalıştım. Dın dın. Uyarı; Üç saniyeden fazla o gözlerle bakışmak tehlikeli ve yasaktır!

"Seni gördüğüm ilk andan beri seviyorum ve hayatım boyunca seveceğime söz veriyorum." dediğinde gözlerim doldu. Hayatımda hiç bu kadar yoğun duygular hissetmemiştim. "Bana bir şans verir misin?" Bakışlarındaki sevgi o kadar netti ki gözyaşlarını daha fazla tutamadım.

"Tabii ki veririm!" dedim burnumu çekerek. "Seni çok seviyorum ben!" dediğimde gözlerini kapatıp alnını alnıma yasladı. Rahatlayarak bir nefes verdiğinde ne kadar rahat davranmaya çalışsa da gergin olduğunu fark ettim. Kelimeler ağzımdan nasıl öyle kolay çıkmıştı, inanamadım. O kadar doğru gelmişti ki söylediklerim, kayıp gitmişti sözcükler.

Bulut gözlerini tekrar açtığında yüzüme sevgiyle bakıp aramızdaki kısacık mesafeyi örterek beni öptü. Gözlerimi kapayarak kendimi öpücüğünün verdiği o güzel hisse bıraktım. Her yanım çiçeklerle sarmalanır kulaklarımda en güzel şarkılar yankılanırken sevdiğim adama sarıldım.

Konser alanının girişine standımızı kurmuş kurabiyeleri ve küçük pastaları özenle ve göstersiz bir şekilde dizmiştik. Gençler gelip geçerken kalpli kurabiyelerden sevgililerine alıyor, acıkanlar muffinlere saldırıyordu. Ürünleri yedikten sonra geri dönüp pastanemin yerini soran, bir broşür daha isteyen, çalışmalarım hakkında bilgi alanları gördükçe gururla Bulut'a bakıyor, ondan aldığım takdir dolu bakışlarla iyice keyifleniyordum. Böyle giderse geceye kalmadan tezgâhtakiler bitecekti. Yaşasın!

Ali Bulut benim uğurum olacaktı. Güven veren kollarına girdiğim andan beri her şey o kadar harikaydı ki bir daha bozulması ihtimal dâhilinde değildi artık. Sevdiğim adam yanımda olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebilirdim.

"Şu minik pastalardan üç tane alabilir miyim?" diye soran gence gülümseyerek, "Tabii ki." dedim. Seçtiği çizgi film karakterleriyle süslenmiş tek pastaları paketleyip bir broşür uzattığımda. "Bunları siz mi yapıyorsunuz?" dedi broşüre bakarak.

"Evet." deyip ücreti söyledim. Parayı uzatırken "Bu arada ben Serkan." dedi. "Pastanenize gelip bir kahvenizi içmeyi çok isterim."

Uzattığı eli ve kendinden emin gülümsemesiyle karşımda duran Serkan'a kaşlarını kaldırdım. Gerekli ceva-

bı verecektim ki bir çift el belime dolandı. Bulut'un çenesi omzuma yerleşirken yakınlığın verdiği uyuşuklukla Serkan'a söyleyeceklerimi unuttum.

"Elbette. Özel günlerinizde Destan'ın Düşleri'ne bekleriz. Kız arkadaşım çok yeteneklidir, siparişlerinizde hiçbir sorun çıkmaz." Serkan'ın geniş gülümsemesi solarken başını sallayıp bize iyi günler dileyerek uzaklaştı.

Başımı hafifçe çevirdiğimde Serkan'ın arkasından öfkeli bakışlar attığını gördüm. İçimden sıcacık bir his geçti. "Bu neydi şimdi?" dediğimde başını çevirerek yanağını omzuma yasladı. Nefesi saçlarımı gıdıklarken dudağımı ısırıp sakin kalmaya çalıştım.

"Müşterilerimizle ilgileniyorum."

"Onları boğacak gibi bakarak mı?" deyip kollarından çıkarak ona döndüm. Çünkü oradayken tek hücreli bir yaratığa dönüşüyorum. "Kıskandın mı yoksa?" diye sorduğumda omuz silkti.

"Tabii ki kıskanırım. Ne kadar güzel olduğunun farkında değil misin sen?" deyişiyle gururum okşandı. İltifat alınca eriyen kızlardan olduğumu bilmiyordum, öylesiymişim. *Kıvadığım başına gelir* sözü çok doğruydu çok. Karşısında durmuş öylece yüzüne bakarken elinin tersiyle yanağıma tüy gibi bir dokunuş bıraktı. "Şuna bak." dedi gülümseyerek. "Hemen de kızarıyorsun."

"Çünkü beni utandırıyorsun!" deyip arkama döndüm ve zaten düzgün olan kurabiyeleri bir kez daha düzeltim. Henüz onunla rahatça şakalaşmaya, sarılıp öpmeye cesaret edemiyordum. Daha önce doğru dürüst bir ilişkim olduğu söylenemezdi, bu yüzden ne yapacağımı kestiremiyor, geriliyordum.

Bulut da beni zorlamadı ya da üstüme gelmedi. Her geçen dakika biraz daha rahatladığımı hissediyordum. Üstelik tüm ürünleri satmış ve şimdiden iki organizasyon

için randevu vermiştim. Standımızı toparlarken ağzına kadar dolup taşan para kutusuna gururla baktım. Böyle bir ortamda pastalarımı görücüye çıkarmak beni biraz korkutmuştu ama her şey yolunda gitmişti. Bir doğum günü organizasyonu için ayaküstü konuştuğumuz bir bayan çocuklar için partiler düzenleyen şirketlerle de görüşmemi tavsiye etmişti. Hafta içi ilk işim o olacaktı.

"Her şey bitti mi?"

Zeynep ve Kaan karşımızda durmuş boş tepsilere bakarken "Evet!" diye bağırdım. Zeynep'in gözleri hayretle açılırken Kaan'ı bırakıp bana sıkıca sarıldı. "Çok sevindim canım!" dedi bağırarak. İkimiz de küçük bir çığlık attığımızda erkekler gözlerini devirdi. "O kadar çok kurabiye vardı ki bitmeyeceğinden endişeleniyordum."

"Siz olmasanız yapamazdım." dedim Zeynep'in yanağını öpüp. "Her şeyi kendin yaptın, böbürlen biraz. Ama o kurabiyelerden yemek istiyordum ben ya!"

"Ben sana yine yaparım!" deyip Kaan'a döndüm. Yanında kardeşinin de olduğunu yeni fark ediyordum, "Gökhan?" dediğimde bana sarıldı. "Hoş geldin yakışıklı." dedim boyu beni aşmış genç adama şaşkınca bakarak. Benden sadece iki yaş küçüktü, ama liseyi yatılı okulda okumuş, sonra üniversiteye başka şehre gitmiş derken çok uzun zamandır onu görmemiştim. Ve görmeyeli bayağı büyümüştü. Bayağı!

"Seni gördüğüme çok sevindim." dedi Gökhan samimiyetle. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler." dediğimde Gökhan'ın gözleri Bulut'a kaydı. "Neden bana öyle bakıyor?" diye sordu kulağıma eğilerek. Arkama bakıp kıkırdadım. Elimi Bulut'a uzattığımda hiç tereddüt etmeden tuttu. "Ali Bulut'la tanış. Şey... Erkek arkadaşım!" deyip boştaki elimle yüzümü kapattım.

Ali Bulut resmen benim sevgilimdi ya! Eve gidince çığlık atarak yatağımda zıplayacağım!

"Ne?" diye bağırdı Zeynep. "Oha! Ne ara?"

"Sus Zeynep!" Uyaran bakışlarımla Zeynep'i susturup Bulut'a baktım. " Gökhan, Kaan'ın kardeşi, benim de kardeşim sayılır, çok severim ufaklığı." dediğimde Gökhan surat astı. "Sizden nefret ediyorum." dedi bir bana bir Zeynep'e bakarak. "Hala bana nasıl ufaklık diyebiliyorsunuz aklım almıyor!"

"Küçük kardeşler asla büyümez bebeğim." deyip ona öpücük attı Zeynep. Gökhan homurdanırken Bulut onun zararsız olduğuna kanaat getirmiş olmalı ki memnun bakışlarıyla başını salladı ve selamlaştılar. Sonrasında Gökhan yanımızdan ayrılınca biz standımızı topladık ve konser alanına geçtik. Zeynep sinsice yavuma yaklaşana kadar onu fark etmedim. Avucumda Bulut'un elinin sıcaklığını hissetmenin zevkine varıyordum o an. Sertçe koluma girip beni hızlı adımlarla erkeklerden uzaklaştırdı. "Anlat!" dedi bana iyice sokularak. Heyecanına gülerek "Çıkıyoruz!" diye cıkladım.

"Onu anladık herhalde! Ne zaman? Nasıl? Her şeyi bilmek istiyorum."

"Ya bana âşık olduğunu söyledi Zeynep!" dediğimde Zeynep ellerini kalbine götürerek "Ayy!" dedi. "Başka?"

"Off, çok güzel şeyler söyledi. Böyle, elli kişilik çikolatalı pastayı tek başıma yemiş bir şeker hastası gibi hissettim. Şeker komasından ölecektim ama deli gibi sırıtıyordum. Anlıyor musun?" dediğimde Zeynep bana garip bir bakış attı.

"O nasıl benzetme ya?"

"Off! Akşam konuşuruz, hadi." Kolundan çekerek sevgilimin yanına dönerken onu Kaan'ın yanına ittirdim. Bulut'la Kaan iş hakkında bir şeyler konuşurken Bulut

yanına yaklaştığımı fark edince kolunu omzuma dolayıp başımın üstüne minik bir öpücük kondurdu. Bu sahiplenici tavrı o kadar güzeldi ki ona sokulup başımı göğsüne yaslamakta tereddüt etmedim. Konuşulanları dinlemek yerine sevgilimin kalp atışlarını saymak gibi saçma isteklerle dolu bir halde kendime güldüm. Hep bu kadar romantik miydim, yoksa aşk insanın karakterini mi değiştiriyordu?

Gece boyu Bulut'a sarılarak dans ettim, birlikte şarkı söyledik, birbirimizi daha iyi tanımak için arılarımızdan bahsettik. Konser alanı boşalıp etraf sessizliğe büründüğünde bile biz çimlere oturmuş konuşuyorduk. Anlattıklarıyla beni güldürürken kahkahalarının arasında beklemediğim minik öpücüklerle nefesimi kesiyor sonra suçlu çocuklar gibi bakıp. "Ne yapayım? Çok güzelsin." diyordu.

Hayatımda hiç bugünkü kadar mutlu olmadığıma emindim. Ve hayatımda Ali Bulut olduğu sürece her zaman mutlu olacağımı hissediyordum.

Eylül'le Giray konser alanına geldiklerinde etraf çok kalabalıktı. Giray ellerini genç kızın beline yerleştirerek onu önüne aldı. Kimseye çarpıp sürtünmesin diye dirseklerini yana doğru açmış, sevgilisini tamamen koruması altına almıştı. Eylül, halinden memnundu elbette. Giray'ın bu tavırlarını çok seviyor, onun yanındayken kendisine asla bir şey olmayacağını biliyordu.

"Bulut neredeymiş?" diye sordu başını kaldırarak. Ortamın gürültüsü sahneye yeni çıkan grupla iyice coşmuş, çığlıklar yüzünden Giray homurdanmaya başlamıştı. Genç adam böyle ortamları sevmiyordu. Hele sevgilisi yanındayken diken üstünde oluyordu hep. Sessiz olmalıydı onların bulunduğu yerler. Kalabalık olmamalıydı ki Eylül'ü herkes görmesin... Hastalıklı bir düşünceydi belki ama herkesten saklamak istiyordu genç kızı. Eylül öyle güzeldi ki onun için, birinin bakışları beğeniyle ona değecek, onun kadını hakkında aklından kim bilir neler geçirecek diye korkuyordu. Elinde olsa avucunda saklayacaktı Eylül'ünü. Avucunun güvenli sıcağında,

tüm sevgisini avuçlarına akıtacak kimselere göstermeden yaşayacaktı aşkını. Tabii Eylül ele avuca sığacak bir kadın olsaydı...

Böyle düşündüğünü bilse çok gülerdi Eylül ona. Giray'ın düşüncesi buydu ama bilmiyordu ki kalbinden taşan aşkı cümlelere dökebilse, yüksek sesle söyleyebilse Eylül onu bir daha romantik değilsin diye suçlayamayacak, o küçücük yumruklarını sıkıp "Odunsun!" diye bağıramayacaktı.

"Perisiyle takılıyordur o." dedi Giray genç kızın kulağına eğilip. "Rahatsız etmeyelim." deyip güldüğünde Eylül başını ona çevirerek merakla bakışlarıyla ağzını açmışken ki Giray'ın öpücüğüyle susturuldu. Şimdi konuşmaya başlarsa yüzlerce soru soracağını biliyordu Giray. Bu yüzden en sevdiği ve en kısa yolla susturmaktan hiç çekinmemişti.

İlerleyen saatlerde Eylül'ün kıpır kıpır hareketleri, bağırarak şarkıya eşlik etmeleri Giray'ı delirtmişti. Eylül yüzünden değil, yaydığı enerji yüzünden deliriyordu genç adam. Yanlarından geçenlerin sevgilisine gülümseyerek bakması, adamların genç kıza attığı bakışlar çok geriyordu Giray'ı. Bakışları Eylül'e değen herkesi boğmak istiyordu ama sevgilisi kollarında tüm güzelliğiyle şarkı söylerken keyfini kaçırmak istemiyordu. Başını eğerek saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Gidelim mi artık?" diye sorduğunda Eylül sırtını Giray'ın göğsüne yaslayıp başını kaldırarak sırıttı. "Daha konser bitmedi ki ama..."

"Biraz daha kıvırsan ben katil olacağım ama..." dedi Giray da aynı şimarık ses tonuyla. Eylül yüzünü asıp başını diğer yana çevirdi. Sitem etmek için ağzını açmışı ki ileride, kalabalığın gerisinde Aysel'i gördü. Onu gördüğü an tüyleri diken diken olmuş, tüm sinirleri havaya kalkmış, anında savunma moduna geçmişti.

Aysel, Giray'ın eski sevgilisiydi. Öyle uzun bir ilişkileri olmamıştı ama Eylül, Giray'ın kimseyle öylesine gezip tozacak

bir adam olmadığını biliyordu. O yanında değer vermediği bir kızı tutmazdı. Aysel'e âşık değildi Giray, bu konuyu defalarca konuşmuşlardı. Kendisiyle tanışmasından çok önce ayrılmışlardı üstelik. Yani Eylül, Aysel yüzünden Giray'a kızamayacağını biliyordu. Biliyordu ama kabul edemiyordu işte. Aysel o kadar güzeldi ki Eylül güzel bir kadın olduğunun farkındaydı, kendine de güvenirdi ama Aysel... O bacakları yüzünden her kadın onu öldürmek isteyebilirdi.

Bir de kız o kadar yılışıktı ki Giray'ı her gördüğünde Eylül'e inat onunla flört ediyor, adamın dibinden ayrılmıyordu. Giray, Aysel'i umursamadığını hareketleri ve sözleriyle defalarca kanıtlasa da Eylül bir kadındı sonuçta! Kendinden güzel, alımlı ve sevdiği adama sarkan bir kadını nasıl kıskanmazdı?

Giray da fark etmişti Aysel'i. Gökdelen gibi bacakları yetmemiş kol kadar topukluları da giymiş kalçalarını sallaya sallaya ona doğru geliyordu. Başını Eylül'ün omzuna atıp inledi sessizce. Aysel ne zaman ortalıkta olsa Eylül'ün içine şeytan kaçıyordu sanki. Giray'ın her söylediğini ters anlıyor kavga etmeden rahatlamıyordu.

Yüzünü göremiyordu ama bir şey söylemediğine göre Eylül hınzır fark etmemişti Aysel'i. "Güzelim?" dedi duru bir sesle. "Çok terlemişsin, su almamı ister misin?" diye sorduğunda Eylül onun kibar hallerine kafa yoracak ruh halinde değildi. Başını salladı hafifçe. Giray onu orada bırakmayı istemese de kalabalıktan çıkıp etrafta su satan çocukları aradı. Bir dakika sonra Aysel yanındaydı. Genç adam bu kızın ne istediğini anlamıyordu. Birçok kez onunla konuşmuş, bağırmış hatta aşağılamışsa bile ama Aysel'i bir türlü yıldıramıyordu. Çünkü onun hoşlandığı Giray değildi. Onun hoşlandığı, haz aldığı şey kendisinin yüzünden Giray'la Eylül'ün arasının açılmasıydı. Eylül'le birbirlerini o kadar sevmiyorlardı ki arada Giray'ın ömrünü yediklerini fark etmiyorlardı. Ya da umursamıyorlardı.

Derin bir nefesle Aysel'den kurtulmak için kaşlarını çatarak sert bir havayla ona baktı. Kızın yüzündeki gülümseme teklememişti bile. Giray ona öldürecek gibi bakıp yanına gelmesini bekledi. Kadın dövmeyi kendine yedirebilse şuracıkta evire çevire döverdi Aysel'i. Bazı insanları dövmek gerekiyordu Giray'a göre. Başka dilden anlamıyorlardı çünkü. Acaba birkaç kadın tutup Aysel'i dövdürse, yakasından düşer miydi bu manyak kadın?

Giray bir anlık dalgınlıkla Aysel'in ne kadar yaklaştığını fark edemedi. Kızın neşeli çığlığı ve kendisine zamk gibi yapışması o kadar ani oldu ki ne olduğunu algılayana kadar iş işten geçmişti.

Eylül, Giray'ı o halde görünce delirmişti. O kadar gözü dönmüştü ki Giray'ın ona yapışan kızı ittiğini sinirle bağırdığını görse de algılayamamıştı. Tek düşünebildiği bir anlık gördüğü görüntüye anlamlar yüklemeye çalışmaktı.

Giray o kıza sarılıyordu. Giray onu öpüyordu. Ya da o kız Giray'a niyetini saklamadan yaklaşırken Giray ona izin veriyordu!

Aysel görüş alanından çıktığında kendine gelmiş, Giray'ı nasıl yalnız gönderebildiğine inanamayarak peşinden gitmişti. Onu bulduğundasıya nefret ettiği kız kahkahalarla sevgilisine sarılmış, yüzleri tehlikeli bir yakınlıkta konuşuyorlardı. Delirmiş gibi yanlarına gittiğinde Aysel'i kolundan çekip ittirdi. Ardından Giray'a döndü. O kadar sinirlenmişti ki Giray'ın yüzünü parçalamak istiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı olanca sesiyle. "Arkamı döndüğüm an, bulduğun ilk kıza mı gidiyorsun?"

Giray'ın irkilişi aniydi. Eylül'ün sözcükleri yüzüne tokat gibi çarpmış, adamın duyduğu şaşkınlık tüm ifadesini kapla-

mıştı. Eylül biraz sakinleşmeyi deneseydi ne söylediğini fark edebilirdi, Giray'ın yüzüne bir baksaydı, gerçekten baksaydı anlayacaktı. Ama bakmadı Eylül. Ona bağırmaya devam etti. Giray sustukça sinirlendi. Kısıkançlıktan gözü dönmüş bir halde ağzına geleni söylerken Aysel'in onların arasını bozmuş olmanın keyfiyle gülümsediğini ve Giray'a doğru bir adım attığını gördüğünde, "Bitti!" diye bağırdı sinirle. "Gidiyorum ben! Siz de ne halt yerseniz yiyin!" dedi ama gitmedi. Giray'ın itiraz etmesini bekledi. Onu durdurmasını yanlış anladığını söylemesini bekledi. Onun kendisini aldatmayacağını biliyordu ama Aysel öyle güzel bir kızdı ki o Giray'ın etrafında, Giray'ı baştan çıkarmak için her şeyi yaparken Eylül tüm mantığını yitiriyor kıskançlığın pervasızlığıyla düşünmeden hareket ediyordu.

"Bir şey söyle!" diyerek Giray'ın göğsüne güçsüz bir yumruk attı. Giray o an öyle bir bakış attı ki Eylül'e, kızın aklını terk eden mantığı yavaşça gün yüzüne çıkmaya başladı. Öyle içerlemiş bakıyordu ki ne düşüneceğini bilemedi Eylül. Sahi ne söylemişti Giray'a? Niye bu kadar kızmış, kırıp dökmüştü? Aysel'den nefret ediyordu, tüm siniri onaydı. Neden Giray'a bağırıp durmuştu?

"Ne söyleyeyim?" dedi Giray yıkık dökük bir sesle. "Bana söyleyecek bir şey mi bıraktın?"

Eylül ağzını açamadan onu orada bırakıp gitti Giray. Genç kız arkasından bakarken şaşkındı. Giray'la hep kavga ederdi ama asla bırakıp gitmezdi sevdiği adam onu. Ne kadar kızsa da önce Eylül'ü evine bırakır, iyi olduğundan emin olur, sonra kaybolurdu ortadan. Sakinleştiğinde konuşmayı tercih ederdi, çünkü geri dönülemeyecek şeyler söylemek istemezdi. Kalbini kırmaktan kaçınırdı Eylül'ünün.

Genç kız farkına vardığı gerçekle olduğu yere çökecekti neredeyse. Giray'ı incitmişti ve o, buna rağmen sinirle konuşup kalbini kırmamak için sessiz kalmıştı. Başkalarıyla

olmakla suçlamıştı Giray'ı! Söylediklerini yeni idrak ediyor, onu böyle bir şeyle suçladığı için kendine lanet ediyordu. Arkasından koşmak özür dilemek, öyle söylemek istemedim demek istiyordu, ama Giray çoktan kalabalığın arasında kaybolmuştu.

Aysel de yoktu ortada. O pislik yüzünden yok yere sevdiği adamı incitmiş, Aysel'e zafer kazandırmıştı. Tutamadığı gözyaşları yüzünü ıslatırken koşarak çıktı konser alanından. Bir taksiye binip adresini verirken uzun zaman sonra ilk kez eve yalnız döndüğünün bilincinde, içinde Giray'ı kaybetme korkusuyla ağlayarak vardı evine.

Ali Bulut hiç bu kadar mutlu uyandığını hatırlamıyordu. Dün yaşadıkları gözünü açar açmaz aklına doluşmuş uykulu ifadesiyle şapşalca sırıtırken annesine yakalanmasına neden olmuştu. İnci Hanım oğlunun bu hallerinden memnundu ama müstakbel gelinini biraz daha göremezse ortadan ikiye ayrılıvereceğini hissediyordu.

Genç adam elini yüzünü yıkayıp kendine geldikten sonra iyice uzamış saçlarına bir bakış attı. Genelde kısa saç tercih ederdi ama Destan'ın laf arasında saçını sevdiğini söylemesi fikrini değiştirmişti. Hafifçe uzadığı için dalgalanan kısa tutamları eliyle düzeltip Destan'a bir günaydın mesajı attı. Aramak istiyordu ama iki gün üst üste yoğun bir tempoda çalışmıştı genç kız. Bugün yorgun olmalıydı ve eğer uyuyorsa uyandırmak istemiyordu.

Mutfakta annesinin sorularını geçiştirmeye çalışarak ettiği kahvaltısından hiçbir şey anlamamış, somurtarak salona geçmişti. Gözü sürekli saate takılıyordu yine de mesajına cevap gelmeden aramayacaktı. Destan bugün kursu iptal etmiş, hafta sonu hiç uyumadan çalıştığı için dinlenmek is-

temişti. Herkes anlayışla karşılamıştı tabii ama Ali Bulut onu şimdiden deli gibi özlemişti. Bugün evde kalmak istese ne yapacağını bilmiyordu genç adam. Onu göremediği bir gün çok kasvetli geliyordu gözüne.

"Benim küçük kardeşim âşık mı olmuş?" diyerek yanına zıplayan ablasıyla yerinden sıçradı. "Ne zaman geldin?" diye sordu şaşkınca. Buğlem'in yaramaz kahkahası ve yanaklarını sıkışına yüzünü buruşturup kaçmaya çalıştı ama ablasının onu bırakmaya niyeti yoktu. Kollarını bacaklarını sımsıkı kardeşine dolayıp boğarcasına sarıldı. "Seni yerim ya, sözük olmuş resmen. Bağıra çağıra geldim duymadın."

"Boğuldum yeter!" dediğinde Buğlem kardeşinin yanaklarını öpüp birkaç adım uzaklaştı. "Uzun uzun ifadeni alacağım ama önce anneme Gülsüm teyzelere gideceğim. Kısır krizi yaşıyorum, gidip altın günlerinin vazgeçilmezi kısır ve böreklerle kendimi tazeleyeceğim." dedi Buğlem ellerini çenesinin altında birleştirmiş ağzını şaplatarak anlatırken. Ali Bulut onun nasıl bu kadar ince olabildiğini anlayamıyordu. Buğlem kadar çok yiyen bir kadın görmemişti. Bir de yedi aylık bebeği vardı kadının, nasıl kâğıt gibi olabiliyordu?

"İyi, git, anneyle biraz daha aynı ortamda kalırsak birbirimizi boğazlayacağız zaten." deyip izlemediği programa döndü tekrar.

"Efecan'a sen bakarsın değil mi?" diye sordu Buğlem kardeşine bakmadan. Ali Bulut'un ona dönüşünü, şaşkınca baktığını göz ucuyla fark etse de pes etmedi. "Uyuyor zaten. Yeni uyudu daha, gideyim rahatça oturayım biraz ne olur? Uyanırsa ararsın. Şimdi kaldırsam uykusu bölüneceğ zehir edecek bana günü."

Ali Bulut itiraz etmek istese de ablası öyle bir bakıyordu ki yüzüne, kıyamadı. Somurtarak "Tamam." dedi. "Ama aradığım an geleceksin!"

Buğlem sessiz bir çığlık atıp kardeşini sulu sulu öptükten sonra hoplaya zıplaya çıktı evden. Ali Bulut ablasına gülerek oturduğu koltukta iyice yayılıp kanalları gezinmeye başladı. Tam bir spor kanalında durmuştu ki tiz bir ses doldurdu kulaklarını. Başı yana doğru düşerken "Hayır ya!" diye sızlandı genç adam. "Hani uyanmayacaktın?"

Ses kesildiğinde tekrar uykuya dalmış olmasını umarak aldırmamayı denedi ama bebeğin içeriden gelen tatlı seslerine kayıtsız kalamadı. Annesinin odasına gittiğinde yeğenini yan dönmüş, düşmemesi için yanına konan yastığın ucunu hırsla çiğnerken buldu. Bebek onu görünce gamzelerini ve minicik dişlerini sergileyerek öyle bir güldü ki daha fazla somurtamadı Ali Bulut.

"Gel bakalım seni şorikli dana." dedi bebeğin sırtan çekinden akan salyalara bakarak. Dikkatle kucaklayıp yumuşacık saçlarına bir öpücük kondurdu. Efecan, dayısını gördüğüne öyle sevinmişti ki minicik ellerini ademin yüzüne vuruyor sevinç çığlıkları atarak yanaklarını ısırıyordu.

"Aç mı bırakıyorlar oğlum seni? Bulduğun her şeyi yeme derdindesin."

Mutfağa girip masanın üstündeki biberonu bebeğe uzattı. "Acıktın mı?" diye sorarken Efecan kızarak biberonu ittirdi. "Ha, diyorsun ki bendeki fantezi? Öyle olsun bakalım." deyip bebekle birlikte salona geçti. İkili koltukta yan oturup dizlerini kendine doğru çekti. Yeğenini kucağına oturtup sırtını dizlerine yaslayıp bebeğin mutlu yüzüne baktı. Ablası daha yeni gitmişti. Yapacak işi de yoktu. Ağlamadığı sürece Efecan'a bakabilirdi.

Telefonunu çıkarıp Destan'ın ekrandaki fotoğrafını Efecan'a gösterdi. "Çok güzel değil mi?" diye sorduğunda bebek telefonu almaya çalışıp garip sesler çıkararak bağırdı.

"Ama o benim." dedi Bulut gülerek. "Ne dersin? Arayalım mı?"

"Abababababab" diye heyecanla bağıran bebeğe düşünceli bir bakış attı genç adam.

"Haklısın, mesaj atmasını bekleyelim. Ama özledim be dayım." dedi bebeğin burnuna dokunarak. "Evini mi bassak?" Efecan dudaklarını öne uzatıp ağzından balonlar çıkardığında kıkırdayıp bebeğim yanaklarını öptü.

"O ne demek lan? Sen dayınla mı beşiğin konuşuyorsun." deyip gıdıkladı bebeği. Tatlı kahkahaları onu da güldürürken yanaklarını öptü. "Bu kadar sevimli olmasan bu salyalarla çekilecek dert değilsin." dedi. Efecan heyecanla uzanıp çenesini yakaladığında kaçacak şansı olmadan çenesini salyaya bulanmış buldu genç adam.

"Tamam bir şey demedim! Cani çeneyiyen, dayıya yapılır mı oğlum bu?"

O an çalan telefonunu heyecanla eline aldı ama Eylül'ün adını gördüğünde yüzünü buruşturdu. "Açmasak mı?" dedi bebeğe bakarak. Cevaben bir "agu" sesi alınca sırıttı. "Aramayı kesmez ki!" deyip cevapladı aramayı. Eylül'ün ağlamasını duyduğunda endişeyle doğrulup dinledi arkadaşını. Hıçkırıklarının arasından birleştirdiklerinden anladığı ayrıldıklarıydı. Bölük pörçük konuşmasındansa ciddi olduğunu çıkarmıştı. Aceleyle yeğenini ablasına götürüp Eylül'ün yanına gitti...

❧ ❧

Ali Bulut, karşısında ağlayan arkadaşı için üzülüyor, kuzeni içinse endişeleniyordu. Onun nerede olduğunu tahmin etse de yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Giray canı yandığında kendini çevresinden soyutlardı. Kendini dinler, çıkış yolu bulmaya çalışırdı. Bu süreçte yanında biri olursa ters tepki veriyordu. Bu yüzden Ali Bulut onu rahat bırakacaktı.

"Ben öyle demek istemedim!" dedi Eylül bininci kez. "Yemin ederim düşünmedim bile. Sadece çok sinirlenmiştim, ne dediğimin farkında değildim. "

"Demek ki düşünmeden konuşmamak gerekiyormuş Eylül."

"Yeterince üzgünüm Bulut! Bir de sen üstüme gelme. Giray'la konuşmam lazım." dedi hıçkırıklarının arasından. Ali Bulut elindeki mendil kutusundan bir tane daha mendil çıkarıp genç kıza uzattı.

"Şu an konuşmak istemeyecektir." deyip onu rahatlatabilmek için ekledi. "Biliyorsun, hep böyle yapar."

"Bu her zamanki gibi değil! Bana nasıl baktığını görmedin. Çok kırdım onu."

"Eylül. Bizim gibi adamlar sadıktır. Giray'la çok farklı karakterlere sahip olsak da ikimizin de mayası aynı. Aynı insanlar yetiştirdi bizi, aynı düşüncelerle büyütüldük. Giray'ın ne hissettiğini anlıyorum. O seni her şeyden çok seviyor Eylül. Ona ne söylediğinin farkında mısın sen? Saçma sapan bir nedenden ötürü onu neyle suçladığını farkında mısın? Bu kadar mı güvenmiyorsun Giray'a?"

"Hayır!" diye araya girdi Eylül. Gözyaşları ip gibi akıyordu yanaklarından. "Kendimden çok ona güvenirim ben!"

"O zaman orada yapman gereken Aysel'e ağzının payını vermendi. Hepimiz tanıyoruz kızı. Giray'ın ona karşı tutumuna rağmen nasıl davrandığını biliyoruz. Sen Aysel gibi bir kızın önünde Giray'a güvenmedin Eylül. Bu basit bir şey değil."

Ali Bulut onu rahatlatmak isterdi ama kızgındı Eylül'e. Her sinirlendiğinde ağzına geleni söyleyemezdi. Giray birçok şeyi görmezden gelebilirdi, ama güvensizliği asla.

Tıpkı Ali Bulut gibi... Görünürde çok farklı olsalar da mizaçları dışında aynıydı iki adam. Birbirlerini en iyi onlar anlardı. Böyle bir durumla karşılaşsa Bulut da aynı tepkiyi verirdi. Destan'la kendisini düşündü. Onun Eylül gibi orta-

lıkta bağırıp çağırdığını düşünemiyordu. Farkında olmadan gülümsedi. Destan'ın ipeksi saçlarının kokusunu duyumsarken özlemle iç çekti. Aklı bu kadar doluyken bile nasıl onu düşünebiliyor, özleyebiliyordu? Bu kadar kısa sürede nasıl böyle içten bağlanabilmişti genç kıza?

"Beni affetmeyecek mi?" diye sordu Eylül kısık sesle. Affederdi. Giray o kadar seviyordu ki bu deli kızı, er ya da geç affederdi. Ama bunu ona söylemedi Ali Bulut. Kuzeninin haksız yere kalbini kıran bu delinin burnunun sürtmesi gerekiyordu biraz. Ona istediğini vermedi, içini rahatlatmadı. Ama bırakıp gitmeye de kıyamadı. Eylül ağlarken ona mendil uzatıp sessizce yanında durdu saatlerce.

Bulut içeri girdiği andan itibaren gözelleşen günümün tadını çıkarıyordum. Dün ben evden çıkamamıştım ve Bulut da Eylül'le ilgilendiğinden görüşememiştik. Sabah gelip de beni kollarına alışı yüzünü saçlarıma gömmesi o kadar güzeldi ki hayatımın kalanını tam burada böyle sarılarak geçirebileceğimi biliyordum.

"Kurabiye kokuyorsun." dedi Bulut sessizce uzayıp giden sarılmamızın arasında. Homurdanarak geriye çekildim.

"Öyle mi denir?" dedim kollarından çıkamaya çalışarak. "Böyle güzel sarılıyorsan seni seviyorum demelisin, aşkım demelisin, çok güzelsin demelisin. Yemek kokuyorsun değil!" Ona küskün bir bakış attığımda burnumu sıktı.

"Hey" dedim eline vurarak! "Çocuk mu seviyorsun?"

"Sen bugün ne kadar nazlısın böyle?" dediğinde omuz silktim. Hakikaten benim derdim neydi bugün? Aşık olmanın yan etkisi salaklıktı tamam da, abartmıyor muydum ben biraz?

"Âşık hâlimden hiç hoşlanmıyorum. Saçmalayıp duruyorum baksana." Saçlarımla oynarken gülümsedi. "Ben çok hoşlanıyorum. Çok sevimli oluyorsun." dedi çenemi tutup sağa sola hafifçe sallarken.

"Resmen çocuk seviyor." dedim onaylamayan bakışlarımla. Gülerek geri çekilip sandalyeye oturdu. "Eylül nasıl?"

"Pişman." dedi omuz silkerek. "Bugün gelmez sanırım. Üç kilo sümüklü mendille odasında ölmeye çalışıyor."

Gülmemek için kaşlarını çatmaya çalıştım. "Dalga geçmesene!"

Bulut'un gülümsemesi yerini durgun bakışlara bıraktı. İç çekip gözlerime baktı uzun uzun. "Destan, aslında yalan söylemeyelim olur mu? Düşünmeden konuşup birbirimiz incitmeyelim. Ben seninle güven üzerine kurulu sağlam bir ilişki kurmak istiyorum. Bunları konuşmak için erken belki ama ben ne istediğimi biliyorum. Umarım sen de biliyorsundur. Bana söyleyemeyeceğin hiçbir şey olamaz tamam mı? Ne olursa olsun benden bir şey gizleme. Çünkü ben senden gizlemiyorum."

"Tamam." dedim bakışlarını kaçırarak. Böyle ciddi bir konuşma garip hissettiriyordu. Bulut'a âşık olduğumu biliyordum. Ama bu o kadar çabuk olmuştu ki henüz birbirimizi gerçek anlamda tanımıyorduk. Bunun için zamana ihtiyacımız vardı ve bu noktada bazı şeyleri kendime saklamak istiyordum. Yeni tanıdığım bir adam için en yakın arkadaşımın kalbini kırmak çok yanlış geliyordu. Peki, en yakın arkadaşım için sevdiğim adamı kırmak? Alper'in bana olan hislerini bilse ne olacaktı ki? O benim arkadaşımdı. Alper hisedeyken benimle sürekli flört ederdi ama hiçbirimiz o zamanki çocuklar değildik.

Büyümüştük artık. Eskisi gibi olmadığını hissetsem de hala bana değer verdiğini biliyordum. Ama bunu bana yansıtmaz, beni rahatsız edecek hiçbir şey yapmazdı. O benim için birlikte en güzel yıllarımı geçirdiğim lise arkadaşımdı. Peki, bunu bir erkeğe anlatabilir miydim? Alper'in kaybetmek istemeyeceğim bir arkadaşım olduğunu söylesem Bulut bunu anlar mıydı? Sevgilimi bunu bilecek kadar tanımadığımı fark edince kendimi kötü hissettim. Çok mu acele etmiştik?

"Ne düşünüyorsun?" dedi Bulut tedirgin bir sesle. Dudağımı ısırıp ona bir bakış attım. Kaldığım ikilemle kıvranırken şu an görmeyi istediğim son kişi geldi.

"Selam gençler" dedi Alper elinde küçük bir kutu ve arkasında Nisan'la içeri girerken. "Ailenizin yakışıklısı geri döndü."

Suçlu bir çocuk gibi Bulut'a baktıktan sonra Alper ve Nisan'a döndüm. "Hoş geldiniz. Bu neşeyi neye borçluyuz?"

Alper durup bana baktı. Ardından Bulut'a ve sonra tekrar bana. "Niye öyle konuşuyorsun?"

"Nasıl?"

Ağzını açtı ama bir şey söylemedi. Sonra başını yana eğerek kaşlarını kaldırdı. "Az önce kusmuş gibi?" dedi yüzünü buruşturarak.

"Alper!" dediğimde güldü. "Nisan ve bir grup kaçık çevreciyle geçirdiğim hafta sonundan sağ salim çıktığım için mutluyum." dedi Alper muzır sesiyle. Nisan somurtarak sandalyelerden birine oturdu. "Sana gelmen için yalvarmışım gibi konuşup durmasana!" dedi huysuzca.

"Bu kadar agresif olmamanı söyledim. Somurtmaktan yüzün erken buruşacak." deyip bana döndü Alper. Ona kaşlarını kaldırdım. Omuz silkti. "Bu senin." dedi elindeki kutuyu uzatıp. "Ben diktim."

Kutuyu alıp açtığımda minik bir saksıya dikilmiş fideyi gördüm. "Bu ne?" dedim merakla saksıyı çıkarıp incelerken.

"Nisan bu neydi?" diye sordu Alper de fideye bakarken.

"Karpuz Alper, karpuz!"

"Gerçekten mi?" diyen arkadaşıma gülerek saksıyı mutfağa açılan camın korkuluğuna koydum. Bekleyip sonunda çiçek açtığında ne olduğunu öğrenebilirdim. Ortaya hangi güzel çiçeğin çıkacağını beklemek heyecan verici olacaktı. Keşke Bulut'la konuştuğumda da ne olacağını bilebilseydim. Bulut'la konuşmak yerine zamana bırakırsam da sonunda çiçek açtığını görebilir miydim?

Kısa süre sonra Elif de geldi ve derse başladık. Dahp gitmemek için kendimi oradan oraya atıp durdum ve programın gerisinde olduğumuzu öne sürerek bir sürü şey yaptım. Kursun sonunda zavallılar birer köşeye yığılmış, bana kötü kötü bakıyorlardı.

"Vay canına!" dedi Elif ortaya çıkan ürünlere bakarken.

"Bunların hepsini biz mi yaptık?" diye ekledi Nisan.

"Sanırım kuyruk sokumuma şeker hamuru yapıştı." diyense Alper'di. Salak çocuk.

Pasta dolabının altındaki raflardan birkaç kutu çıkarıp yapılan figürleri ve mini pastaları paketledim. "Hadi bakalım, yaptıklarınızı eve götürüp biraz övünün. Bugün çok çalıştınız." dediğimde Nisan alkışlar eşliğinde beni bir miktar şımartıp kutusunu aldı. Elif her zamanki ağırlığıyla kutusunu alıp teşekkür ederken Alper yaptıklarını anneme göstirmemi söyledi. Ardından kuyruk sokumuyla ilgili bir şeyler geveleyip evine gitti.

Bulut'la baş başa kaldığımızda ellerimi belime atıp ona döndüm. Bugün sürekli konuşmuştum ama özel olarak yüzüne bakıp konuştuğum bir tek kek hamuru vardı

sarıırım. Bu yüzden Bulut'la göz göze geldiğimizde, "Selam" dedi sevdiğim adam.

Dudaklarım benden bağımsız kıvrılırken birkaç adım atıp kollarının arasına girdim ve sıkıca sarıldım.

"Sana pasta yapayım mı?" diye sordum kendimi affettirmek için sevimlice bakarak. Bütün gün onu görmezden gelmiştim ve bunu neden yaptığımı açıklayamıyordum. Geri zekâlıydım galiba ben...

"Bütün gün pasta yaptık zaten."

"Ama sana özel yapacağım bu sefer. Üstüne minik bulutlar da yaparız. Bulutların üstüne de gamzeli bir yakışıklı oturturuz."

"Yakışıklının kalbinin üzerine de bir peri çizeriz." dedi Bulut ve ben yere yapıştım. Ayakkabılarıma doğru eriyerek öldüm. İçimde çırpınan kelebekler kalp şeklini alıp cesedimin üzerinde uçuştular.

Parmak uçlarıma yükselip yanağına ufacık bir öpücük kondurdum. Ben de ona güzel şeyler söylemek istiyordum ama adam çıtayı öyle bir yükseltiyordu ki ne söylesem yetersiz kalacaktı.

Birlikte mutfağa geçtiğimizde onu yüksek taburelerden birine oturtup karşısına geçtim. "Neyli olsun?"

"Muzlu" dedi hiç düşünmeden. "Dünyada en sevdiğim şey muzlu pasta olabilir. Bir de sen." deyip göz kırpınca kıkırdadım. Tatlı şey.

Hazır olan pandispanya ve kremalardan çıkarıp dolaptan birkaç iri muz aldım. Dolabın kapağını dizimle itip kapattıktan sonra elimdekileri tezgâha bırakıp, uzun tırtıklı bıçağımla pastamı üç kata düzgünce ayırdım ve kremayı yumuşaması için karıştırmaya başladım.

"Alper'le uzun zamandır arkadaşınız sanırım?" diye sordu Bulut. Kremayı hızla çırpan elim duraksadı. Dikkatinden kaçmamıştı elbette. Niye böyle panikliyordum

ki? Suçlu hissetmemi gerektirecek bir şey yoktu sonuçta. "Birbirinizi çok iyi tanıyor gibisiniz?"

"Evet. Lise arkadaşımdır Alper. Zeynep, Alper ve birkaç arkadaşımızla birlikte çok güzel anılarımız var. Onlar olmasaydı lise hayatım çok sönük geçerdi herhalde."

"Anlıyorum... Bilmem gereken bir şey var mı?"

Bir saniye düşündükten sonra bu keyifli anı bozmak istemediğim için sessiz kaldım. Elimin altındaki muzu alıp büyük bir parça kopardıktan sonra, "Ne gibi?" dedim kayıtsızca. Ardından muzu ağzına tıkıştırıp, "Bilmen gereken tek şey, harika muzlu pasta yaptığım." deyip ona öpücük attım. Bu hareketim onu güldürdü. Gülüşüyle gevşeyip konuşmaya başladım. Dün evde annemle temizlik yüzünden yaptığımız didişmelerden, Gülnur teyzenin mahallenin genç kızlarını evlendirme merakından, Umut'un yaramazlıklarından bahsedip durdum. Her söylediğimi ilgiyle dinledi. Bazen anlattıklarıma karşılık bir şeyler anlattı. Onunla bir şeyler paylaşmak kadar huzur veren bir his daha yoktu benim için.

Pastamız hazır olduğunda bir dilimi servis tabağına koyup tabağı Bulut'un önüne ittirdim. "Muzlu pasta yapmak sanattır biliyorsun değil mi?" dedi Bulut. "Konu muzlu pastasya nazik olamam, güzel değilse söylerim."

"Ben her zaman sanatsal çalışırım canım." dedim meydan okuyan bakışlarımla. "İkinci dilim için bana yalvaracaksın."

Ali Bulut sözlerime gülerek muzlu pastadan bir lokma alıp gözlerini kapadı. Yüzünde takdir dolu bir ifadeyle çiğnedi lokmasını. Kocaman gülümsememle onu izlerken, "Gizli malzememin ne olduğunu bilmek ister misin?" diye sordum. Bir lokma daha alıp zevkle yedikten sonra bana doğru eğilip, "Neymiş?" dedi merakla. "Ama bu bir sır, kimseye söylemeyeceksin."

"Söz veriyorum." dedi gülerek. Gözlerim o çok sevdiğim çukura kayarken, "Biraz vanilya şurubu ve..." deyip gözlerinin içine baktım. "Bir tutam aşk."

Parıldayan gözleriyle beni kendine çektiğinde kollarını boynuna doladım.

Günlerim Bulut'la dopdolu geçerken kursun bitme vakti gelmişti. Bu ortamdan ayrılacağımız için hepimiz üzgündük ama bir şekilde beşimizin her zaman görüşeceğini umuyordum. Onlar benim ilk öğrencilerimdi ve bana uğur getirmişlerdi. Konser günü tanıştığım kişilerle görüşmüş ve iki organizasyon şirketine demo yapmıştım. Pek umudum yokken dün arayıp anlaşmak istediklerini söylemişlerdi. Bu demek oluyordu ki artık pastanem sinek avlamayacaktı. Hatta bir süre sonra ürünleri yetiştirebilmek için yardımcı bile alabilirdim yanıma. Kendimi kanıtlarsam büyük organizasyonların pasta ayağı bende olacaktı ve şimdiye dek yapmadığım kadar büyük pastalar yapacaktım. Düşündükçe çılgık atasım geliyordu. Dün akşam bu güzel haberleri kutlamak için Bulut'la dışarı çıkmıştık. Annemin bin tane sorusunu cevaplamayı göze alarak ona Bulut'tan bahsetmiştim. Adamı nasıl anlattıysam artık annem daha görmeden sevmişti onu. Bulut'un bunları duyduğunda ne kadar sevindiğini hatırladıkça gülesim geliyordu. Bir tek, çocuk gibi yerinde zıplamadığı kalmıştı.

Son dersimizi bitirmiş olmanın üzüntüsüyle onlar için hazırladığım pasta kursu sertifikalarını aldım elime. Resmi bir şey değildi ama saklanacak güzel bir anıydı.

Gözlerim Eylül'e kayınca ona sarılmak istedim. Günlerdir o kadar perişan görünüyordu ki Giray'ı bulup kafasını

kırmak istiyordum. Birkaç kez Bulut'u sıkıştırıp Giray'ın nerede olduğunu öğrenmek istedim ama söylemedi. Aralarına girmemeliymişiz, tamam hakli olabilir, ama kız ağlıyor burada Bulut. Vicdansız mısın?

"İki hafta boyunca çok eğlendim." dedim arkadaşlarıma bakarak. "Bu kurs bana çok şey kazandırdı." derken Bulut'a baktım. Aynı anda Alper başını duvara doğru çevirip kalbimin üstüne kocaman bir mikser kazanı attı! Bu kadar acımasız olduğu için ona sinir oluyordum. Ama konuşacak cesareti de kendimde bulamıyordum. Bulut'la ilişkimizi öğrendiğinde hiçbir şey söylememişti. Hatta bunu abartmış benimle birkaç kelime dışında konuşmamıştı bile. Yüzüme bakmıyor, bir şey soracak olursa bana seslenmek yerine ortaya konuşuyordu. Bu durum beni çok üzse de Alper'in hisleriyle ilgili konuşmaya hazır değildim hala. Hangi durumda daha az kırılacağını bilemiyordum. İç çekerek ona bakmaktan vazgeçtim. Ben yokmuşum gibi davranmakta kararlı görünüyordu. "Umarım burada öğrendikleriniz işinize yarar, kapım size her zaman açık." dedim. "Beni sık sık ziyaret edin tamam mı?" derken sesim titredi. Allah'ım! Ağlamak istiyordum. İki haftadır her gün birlikteydik ve şimdi kursun bitimiyle kurduğumuz güzel dostluklar da bitecek gibi geliyordu.

"İşlerin altından kalkamadığında bizi ara." dedi Elif. "Her zaman yardıma hazırız."

"Bana depresyon kurabiyesi yapıp getirirsin diye umuyordum?" dedi Eylül de. Omuzları çökmüş, gözleri kızarmış olsa da gülümsemeyi başardı.

"Sık sık uğrayacağız, ilk öğrencilerini sakın unutma." diyen Nisan'dı. Bulut duygusallığımı fark etmiş olacak, elini dudağına götürüp bir öpücük yolladı bana.

Sertifikalarını verirken kızlarla epey duygusallaştık. Sıra Alper'e gelince gözlerim doldu tekrar. "Teşekkür ederim Alper, sen olmasan işleri yoluna koyamazdım." dedim titrek sesimle. Elimden kâğıdı alıp boştaki elini yumruk yaparak çeneme dokundurdu. "Bu sadece senin başarın." dedi buruk bir gülümsemeyle. İçim acıdı. Hıçkırarak ağlamak istiyordum ama diğerlerinin önünde daha da garipleşmemek için kendimi tuttum.

"Hadi gidelim artık." diyerek ayaklandı kızlar. Dükkândan çıkarken arkalarından su dökmek istedim ama Nisan bana kahkahalarla gülünce kendimi durdurdum. Yavrularının, peşinden ayrılmasını istemeyen anne órdek gibi hissediyordum kendimi. Neredeyse koşup, bir kurs daha yapalım üç yıl sürsün, falan diye ağlamaya başlayacaktım. Ben böyle hissediyorsam sınıflarını mezun eden öğretmenler ne yapıyordu kim bilir?

"Bulut, beni eve bırakır mısın?" diye sordu Eylül çantasını alırken. Bulut bir bana bir Alper'e baktıktan sonra ayağa kalktı. Yanağımı öpüp, "Ararım." derken sesi tedirgindi. Ona böyle hissettirdiğim için ben daha tedirgindim.

Sonunda Alper'le yalnız kaldığımızda kaçamak bir bakış attım yüzüne. Ellerini ceplerine atmış mutfak kapısına yaslamıştı. "Artık bana hep böyle mi bakacaksın?" diye sordu Alper. Benimle mi konuşuyor diye etrafıma bakma isteğimi zor bastırdım.

"Nasıl?"

"Zavallıymışım gibi?" dedi kırgın bir sesle. Panikle itiraz ettim. "Öyle bakmıyorum!"

"Destan, seni üzdüysem özür dilerim. Birkaç gündür seni görmezden geldiğimin farkındayım, ama bu benim için zordu. Yıllarca sevdiğin kadını başka bir adamı severken, onunla mutluyken görmek çok... Tuhaf."

Gözyaşlarım akmaya başladığında yarıma gelip elimi tuttu. Beni sandalyeye oturtup karşıma geçince burnumu çektim. Ufacık bir gülümsemeyle masadaki peçetelerden birini uzattı. "Bitirmeme izin ver, sonra beraber ağlarız." dediğinde omzuna vurdum güçsüzce. Bununla nasıl dalga geçebiliyordu? "Bunları söylemek benim için çok zor ama söylemezsem aramızdaki bu tuhaf durumu aşamayacağız. Lisedeyken sana çok âşıktım Destan. Bu bilmediğin bir şey değil tabii." Öyle muzır bir ifadeyle söylemişti ki dudaklarımdan bir kıkırtı kaçtı. "Yaptığım her şeyi gözüne girebilmek, dikkatini çekebilmek için yaptım. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım arkadaşın olmaktan öteye gidemedim. Yine de hiç mutsuz olmadım biliyor musun? Bana hiç ümit vermedin sen. Bunu bilerek sevdim ben o kısa saçlı kızı." dediğinde güldüm burukça. Lisenin ilk yılında saçlarım bir eşek şakasına kurban gitmişti. Belime kadar uzanan saçlarımı bir anda çeneme bile yetişemeyecek kadar kısa kestirmek zorunda kalınca o kadar çok ağlamıştım ki arka sıramda oturan Alper, bunu yapan üst sınıftaki çocuğu dövdüğü için disipline gönderilmişti. "Sonra yıllar geçti. Ben hep senin yanındaydım. Her zaman seni seveceğime öyle inanmıştım ki büyüdüğümüzü, duygularımın değiştiğini anlayamadım. Büyüdük Destan. Farklı yollar çizdik, farklı insanlarla tanıştık. O kadar uzun zamandır seninleydim ki aşk sandığım şeyin artık bir alışkanlıktan fazlası olmadığını fark edemedim... Şimdi sana baktığımda hayallerinin peşinden koşan, kendi ayaklarının üstünde durmak için çok çalışan bir kadın görüyorum. Sen her zaman benim için çok değerli olacaksın, ama artık sana âşık değilim. Benim âşık olduğum kız on beş yaşındaki, saçlarını kestirmek zorunda kaldığı için günlerce ağlayan kız. Ben onu her zaman çok seveceğim, hep hatırlayacağım. Ama

duygular değişiyor, bizim gibi. Değişmeyen şey ne biliyor musun? Dostluk. Son günlerde çok düşündüm. Biz iyi dostlarız ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek."

Ellerimi yüzüme bastırıp gözyaşlarımı silerken derin nefesler aldım. Böyle bir konuşmayı beklemiyordum. İçim o kadar rahatlamıştı ki ona sıkıca sarılıp biraz daha ağladım. Kendimi susturamıyordum!

"Burnunu gömleğime mi siliyorsun?" dedi bir süre sonra. "İğrençsin Destan." Beni böyle rahatlatmaya çalışıyorsa çok yanılıyordu. Daha çok ağladım. Hıçkırıklarım yüzünden nefessiz kalana dek hem de.

Sonunda sakinleştiğimde, "Doğru söyle." dedi. "Bana âşıktın ve senden çoktan vazgeçtiğimi duyunca kahroldun değil mi? O yüzden bu kadar ağladın."

"Beni incittin!" dedim tarazlı sesimle gülmeye çalışarak. Alper yumruğunu hafifçe çeneme dokundurdu bir kez daha. Bu dostça hareketi memnuniyetle kabul ettim. "Çok çirkinsin, git de yüzünü yıka. Yanaklarına da sümük bulaşmış."

"Pislik!" Gülerek ayağa kalkınca bir peçete alıp gürültülü hareketlerle burnumu sildim. Benimle dalga geçmesini umursamadan onu pastanemden kışkışladım.

Tam çıkacağı sırada ona seslendiğimde durdu. "İyiyiz değil mi?" diye sordum küçük bir gülümsemeyle.

"Hiç olmadığımız kadar" dedi ve göz kırpıp pastaneden çıktı.

Uzun süre arkasından baktım. Yıllardır ilk kez onun dostluğunu kazandığımı hissediyordum. Söylediklerini düşündüm. Aşk geçiyor, demişti Alper. Ne kadar süreceğini bilmediğim bir duygu için onun dostluğunu kaybetmediğime memnundum. Ama artık Bulut'la açıkça konuşacaktım. Başkasından duyup yanlış anlamasından ben açıkça dinlemeliydi. Beni bir seçim yapmaya

zorlamayacağını biliyordum ama yine de çekiniyordum. İhtiyacım olan cesaretiyse Alper'in beni geride bıraktığını öğrenmek vermişti.

Dolabımda süslenmeyi bekleyen pastalara baktım gururla. Tam dört tane siparişim vardı bu hafta içinde. Dört! O kadar mutluydum ki dükkânda zıplaya zıplaya geziyordum resmen. Fırındaki kekleri çıkardıktan sonra kendime bir çay koyup telefonumu kontrol ettim. Bulut bir iş görüşmesine gitmişti. İşi bittiğinde beni arayacağını biliyordum ama o kadar merak ediyordum ki sürekli aramamak için kendimi zorluyordum. Adama bu kadar yapışılmaz ki öyle hemen, değil mi ama?

Hmm, değil.

Masaya bıraktığım telefonu tekrar elime aldım. Tam Bulut'u arıyordum ki içeriye orta yaşlı iki bayan girdi. Nefes nefese, "Merhaba kızım" diyen tombul bayana bakıp gülümsedim.

"Merhaba efendim, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kız kardeşimle biraz temiz hava almak için dışarıya çıkmıştık. Ama sıcak yüzünden tansiyonum düştü sanırım, elim ayağım titriyor. Soğuk birer limonata alalım biz."

"Geçmiş olsun efendim fakat burası kafe değil, sipariş üstüne çalıştığım için hazırda bir şeyler bulundurmuyorum. Alt sokakta güzel bir kafe var, oraya gidebilirsiniz." dediğimde kadın elini göğsüne koyup sıkıntılı bir nefes aldı.

"Ah çok yazık! Bu sıcakta bir adım daha atarsam bayılacağım. Ne yapalım, dayanmaya çalışırım artık. Emine, koluma girer misin? Başım dönüyor." Kadının baygın

bakışlarını görünce mahcup oldum. Bir limonata yapmak çok mu zordu sanki. Ya düşer bayılırsa? O zaman suçlusu ben olacaktım. Zavallı kadıncağızın biraz oturmaya ihtiyacı vardı sadece.

"Lütfen oturun." dedim kadının koluna girerek. "Şu an limonatam yok, ama biraz beklerseniz sizin için yaparım." Kadın bana beğeni dolu bir bakış atıp, "Teşekkür ederim." deyince aklıma Gülnur teyze geldi. Kesin oğlu vardı bu kadının da, oğluna kız beğenen teyze bakışlarını evlilik çağındaki her kız tanırdı. Ama üzgünüm teyzeciğim, benim başım bağlı.

İçeriye girip iki limonata hazırladım çabucak. Bir yandan da ön tarafı gözlüyordum çünkü en temiz görünümlü insanlar göz açıp kapayana kadar dükkânı boşaltıp gidebiliyordu. Hal böyle olunca hiç kimseye güvenmemeyi zamanla öğreniyordunuz.

Sabah yaptığım brownilerden ikramlık hazırlayıp, limonatalarla birlikte tekrar yanlarına döndüğümde teyzeler beni alıcı gözle iyice süzdü. Bir de bakmıyormuş gibi yapmaya çalışıyorlardı ya, gülesim geliyordu.

"Buyurun." deyip önlerine koyduklarımı itirazsız kabul ettiklerinde gülümseyerek çekiliyordum ki adının Emine olduğunu öğrendiğim kadın engel oldu.

"Zahmet verdik güzel kızım, gel bizimle otur biraz."

"Ne zahmeti, keyfinize bakın lütfen, benim işlerim vardı." desem de ısrar ettiklerinde onları kırmamak için oturdum.

"Ben İnci, bu da kardeşim Emine."

"Ben de Destan, memnun oldum." dedim kibarca. İki kadın manidar bir gülümsemeyle birbirine baktı. "Burada ki her şeyi sen mi yaptın kızım?" Kıkırtımı bastırdım.

"Tabii." dedim gururla. "Her şey el yapımı, tazecik." diye de eklemeyi ihmal etmedim.

"Harika, harika." diye mırıldandı İnci hanım.

"Bunca şeye nasıl yetişiyorsun kızım? Yardımcın yok mu?"

"Servis yapmadığım için sorun olmuyor, daha yolun başında olduğumdan kendim halledebiliyorum. Umarım yardımcıya ihtiyaç duyacak kadar yoğun geçen zamanlarım da olur." dediğimde "Olur, olur." dedi Emine hanım. "Çok güzel meslek seçmişsin kendine, aferin."

"Teşekkürler efendim."

"Teyze de kızım, size bize ne gerek var." dedi İnci hanım. "Ailen nasıllar?" diye sorunca afalladım. *Cidden mi?* dercesine yüzüne baktım bir an ama kabalık etmek istemediğimden bozuntuya vermedim.

"Çok iyiler, sağ olun."

"Böyle güzel becerikli kızları var niye kötü olsunlar." deyince ciddi ifademi daha fazla koruyamadım. Kıkırdadığımı duyunca teyzeler sırıttı. Çok sevimliydiler ya. "Kaç yaşındasın yavrum?"

"Yirmi iki."

"Ah ne güzel! Benim de bir oğlum var." dediğinde başımı salladım. Onu içeri girdiğin anda fark ettim zaten teyzeciğim. "O da çok sever pastaları. Bir gün birlikte geliriz inşallah, tanışmış olursunuz hem." dediğinde sessiz kaldım. Övgüler yağdırarak tatlılarını yiyen teyzelerin keyfi yerinde görünüyordu ve hiç de az önce sıcaktan bayılacakmış gibi bir halleri yoktu. Bir süre sonra "Neyse biz kalkalım artık, görüşürüz kızım." deyip bana sarıldı İnci Hanım. Bir de güzel yokladı galiba etimi budumu. Neredeyse kahkaha atacaktım.

"Görüşmek üzere." dedim gülerek. İki kadın son bir kez beğeniyle beni süzüp pastaneden çıktılar. Arkalarından bakarken başımı iki yana salladım. Bu anneler deliydi yahu.

Benim annem de kesin böyle olurdu. Şimdiden Umut'a kız bakacağı günlerin hayalini kuruyorduk kadıncağız ama firlama kardeşimin bu işi anneme bırakacağını hiç sanmıyordum.

Telefonumu bir kez daha kontrol ettikten sonra bir toz bezi alıp pasta dolabındaki figürlerimi dikkatle indirdim. Fazla oynadığında kırılıyorlardı bu yüzden burayı sık sık temizleyemiyordum. Tozları alıp, saçları döküldüğü ya da kolu bacağı düşmüş figürleri tamir ettim. Saat epey geçmişti ama Bulut'tan hala ses yoktu.

Telefonumla uzun uzun bakıştıktan sonra bugün ikinci kez sevgilimi aramak için telefona uzandım ve ikinci kez kapının açılışıyla durdurulduım. "Selam bebişim." diyerek civil civil içeriye girdi Zeynep. Üzerine bir bahçıvan pantolon giymiş saçını örerek bir omzundan aşağı sarkıtmıştı.

"Çok sevimli gördüm seni."

"Ben her zaman sevimliyim." deyip dil çıkardı. Yirmi iki yaşında bir kız neden saçını örüp dil çıkarır Zeynep? Anlatsana biraz?

"Ona ne şüphe." deyip yüzümü buruşturdum. Masaya geçip gevezelik ettik uzun bir süre. Zeynep mahalledeki, okuldaki, Kaan'ın okulundaki herkesi tanır, her şeyi bilirdi. Bunda bir sakınca yoktu elbette ama ben de her şeyi bilmek zorunda değildim.

İstemiyorum Zeynep. Kaan'ın sınıfındaki bıyıklarını almayan kızın nasıl olup da okulun gözde yakışıklısıyla sevgili olabildiğini bilmek istemiyorum!

"Meraksız." dedi Zeynep yüzünü buruşturarak. "Yok yok, Gülnur teyzeye mi gitsem ben ne yapsam? İçimdeki bu enerjiyi atmam lazım. Birilerinin, benimle birlikte, dünyadaki benden güzel olan her kızdan nefret etmesi lazım... Ay, çok mu film izliyorum ben Destan?"

"Perdelerim!"

"Ne?"

"Perdelerimi takmadık!" dedim bağırarak. Zeynep dinlemekten sıkılmış camdan dışarı bakarken unuttuğum perdeler aklıma gelmişti aniden.

"Ben ne diyorum, sen ne diyorsun ya!"

"Babamı arayalım da gelsin taksın. Annem korniş almıştı aslında. Bagajda olacak." Zeynep bana sinir olmuş bakışlarıyla bakıyordu ama onu umursamadım. Kornişleri takması için babamı aramayı düşünürken sabahtan beri yolunu gözlediğim adam geldi. Tam zamanında!

"Ay, Süpermen geldi!" dedim kıkırdayarak. Yerimden kalkıp Bulut'a sarıldım. "Mavi taytın nerede yakışıklı?" diye sorduğumda bembeyaz dişlerini göstererek güldü.

"Kimliğim deşifre olmasın diye giymiyorum." deyip yanağımı öptü. Elimi tutarak sandalyeye oturunca hemen sandalyemi yanına çekip oturdum. Onu ilk kez takım elbiseyle görüyordum ve adam... Yakıyordu be! Hayran hayran bakmamak elde değildi. Bulut bakışlarımı yakalayıp göz kırpınca iç organlarım ters döndü. Derin nefesler alarak konuşmaya çalıştım.

İş görüşmesinden geldiğini hatırlayınca, "Nasıl geçti?" diye sordum ilgiyle. Elimin üstüne bir öpücük kondurdu. Mest oldum.

"Umduğumdan iyiydi." deyip Zeynep'e döndü. "N'aber Zeynep?"

"İyidir enişte, senden?"

"İyi." dedi Bulut genişçe sırıtarak. Enişte sıfatı hoşuna gitmişti besbelli. Enişte güzeldi de yenge genç kadınlara hiç yakışmıyordu bence. Yenge dediğin yaşlı olurdu sanki ne bileyim. Giray arada bir bana yenge deyince bozuluyordum ben bayağı. Elimde değil.

"Ben kalkayım o zaman, yeni çiftimizi baş başa bırakmak gerek."

"Otur biraz." diyen Bulut'tu. Nezaketinden diyor benim aşkım. Oturma Zeynep. Kalk Zeynep. Yürü git Zeynep!

"Yok gideyim, daha Alper'in ifadesini alacağım." dediğinde bir an önce gitsin diye kaş göz yapmayı bırakıp, "Ne için?" dedim merakla. Alper'le aramızdakileri halletmiştik ve bunu Zeynep de biliyordu. Ama bu konu bizim aramızdaydı ve Zeynep'in karışacağını sanmıyordum.

"Nisan'la aralarında bir şey var mı merak ediyorum." dedi gözlerini kısarak. Başımı sallayarak onayladım sözlerini. Bir an için Bulut'u unutuvermiştim.

"Nisan Alper'e âşık bence, çok iyi bir kız hem de. Umarım bir şanslarsı olur." dediğinde Zeynep bana sitemkâr bir bakış attı. Bu bakış uzun yıllardır görüyordum. "Zavallı çocuk senin yüzünden çok üzüldü. Umarım artık sevebileceği ve onu seven bir kızla birlikte olur."

Tam cevap verecektim ki gözümün ucuyla yanımdaki hareketlenmeyi gördüm. Ali Bulut başını bana çevirmişti. Olayı fark ettiğimde gözlerim büyüdü birden. Öylece Zeynep'e bakakaldım.

"Alper neden senin yüzünden üzüldü Destan?" diye sordu Bulut. Zeynep pot kırdığını fark ettiğinde panikle bir şeyler gevelemeye başladı ama Bulut sadece bana bakıyordu.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak derin bir nefes alıp "Hadi sen git." dedim Zeynep'e. Önce kıpırdamadı ama başımı salladığımda sessizce dışarı çıktı. "Seni dinliyorum." dedi Bulut.

Ne diyeceğimi bilemediğimden parmaklarımı inceliyordum. Yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyordum ama neden her yanım suçluluk duygusuyla dolup taşmıştı?

"Biz Alper'le uzun zamandır arkadaşız, aramızda birçok şey geçti." dedim Bulut'a bakmadan.

"Aramızda güven problemi mi var Destan?" dediğinde duraksadım. "Biliyorsun, aramızda her şey çok hızlı gelişti. Güven meselesini konuşmak için fazla erken değil mi sence de?" Ah hayır! Düşündüklerim bunlar değildi!

Bir süre çatık kaşlarıyla yere bakıp sessizce bekledi. Durumu kurtarmak için söyleyecek doğru cümleleri bulamıyordum bir türlü. "Ben öyle," diye başladığımda ani bir hareketle sandalyesini çevirip yüz yüze geleceğimiz şekilde oturdu. Eliyle burun kemerini sıkıp, "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım." dedi. "Sana karşı her zaman açık olmadım mı? Duygularımı asla saklamadım. Sana net bir şekilde, ne istediğimi bilerek geldim. Değil mi?"

"Aynı şeyden bahsetmiyoruz!" dedim ellerimi iki yana açıp. Haklı olduğu noktalar vardı, ama ben de haklıydım!

"Sana sordum Destan!" Adımı öyle bir tonlamayla söyledi ki irkildim. Bağırmamıştı, ancak her zaman dudaklarından şefkatle dökülen ismimi sert bir tonlamayla ondan duymak kalbime ince bir sızı yaymıştı. "Sana Alper'le arkadaşlığınızı sordum. Aranızdaki gerginliği fark etmedim mi sanıyorsun? Ama ben sana sordum, cevabına güvendim. Tek bir sözünle konuyu kapattım. Benim senden tek isteğim bana yalan söylememendi."

"Ben sadece bunun aramızda sorun olmasını istemedim." dedim çaresizce. "Evet, Alper'in bana karşı duyguları vardı ama bu eskidendi. O benim dostum! Aranızda kalmak istemedim. Ne tepki vereceğini kestiremedim." dedim titreyen sesimle. Bana kızgın bakması o kadar canımı acıtıyordu ki yere yığılmak üzereydim.

"Sen beni hiç anlamamışsın Destan." dedi ellerini dizlerine koyup. "Ben seni zora sokacak bir şey yapmazdım.

Sana o kadar çok değer veriyorum ki seni incitecek her şeyden kaçınırdım. Seni en yakın arkadaşına aramda seçime zorlamazdım. Bana doğruyu söyleseydin, aşkına güvenirdim. Ama görüyorum ki sen benim aşkıma güvenmiyorsun. Haklısın. Belki de çok acele ettik." deyip ayağa kalktı. Söylediklerini anlamakta güçlük çekiyordum. Gitmeye hazırlandığını görünce "İlk tartışmamızda beni bırakıp gidiyor musun?" diye sordum şaşkınca. Sinirle gülüp elini saçlarına götürdü. Bu haldeyken bile bu görüntü karşısında heyecanlanıdım. "İşte bu yüzden söylemek istemedim. Alper yüzünden seni kaybetmek istemedim! Bizim aramızda hiçbir zaman duygusal şeyler yaşanmadı."

"Beni anlamıyorsun." dedi kısık sesle. Sesi o kadar yorgun çıkmıştı ki gözyaşlarını daha fazla tutamadım. Ağladığımı görünce bakışlarını yere indirdi. "Alper benim umurumda değil. Benim umurumda olan sensin. Birbirimizi yeni tanıyoruz, haklısın. Ve en çok da bugünlerde dürüst olmalıydık. İlk günden yalanla başlayan bir ilişkinin geleceği olacağına inanmıyorum ben. Burada bitirelim bu işi." Donmuş gibi yüzüne bakıyordum. Neden bahsediyordu bu adam? "Hoşça kal." dedi tarazlı sesiyle. Pastaneden çıkıp giderken tek yapabildiğim hissedemediğim gözyaşlarımla arkasından bakmak oldu.

Ali Bulut saatlerce sahile oturmuş Destan'la yaşadığı anı sayısız kez tekrarlamıştı zihninde. Onu bırakıp gitmek kolay değildi. Kısacık zamanda o kadar bağlanmıştı ki genç kıza, onu gözyaşları içinde ardında bıraktığı için kendini affedemiyordu.

Ama Destan'ı da affedemiyordu. Ali Bulut dürüst bir adamdı. Her konuda ve hayatının her anında dürüst yaşamıştı. Duygularını gizlemezdi. Neyse oydu işte. Tahammül edemediği tek şey yalandı ve âşık olduğu kızın ona yalan söylemesini kaldıramamıştı. Destan acele ettiklerini, birbirlerini iyi tanımadıklarını söylemişti. Oysa Ali Bulut, Destan'ı tanıyordu. Çay sevmediğini biliyordu mesela. Kahvesini sütlü ve şekerli, brownisini sıcak sevdiğini, heyecanlandığında kıkırtılarını hatta kahkahalarını bastıramadığını da biliyordu. Küçük kardeşiyle uğraşmaya bayıldığını ve annesiyle komşularının bir olup onu evlendirme çabalarını izlerken ne kadar eğlendiğini biliyordu. Komşularının kendini genç

kızları evlendirmeye adadığını Ali Bulut'a anlatırken ikisi de kahkahalara boğulmuştu.

Ali Bulut, Destan'ı en çok pasta yaparken izlemeyi seviyordu. Yeni bir işe başladığında yapacağı şeyi anlatırken heyecanlanmasını, pasta kekini her fırına verişinde "Lütfen çok lezzetli ol." diye fısıldayışını, pastasını süslerken önündeki iş dışında başka her şeyden soyutlanıp yapacağı figüre dikkat kesilmesini ve Ali Bulut'a rahatça izleyebileceği zaman bırakmasını seviyordu. Hep böyle masum olmalıydı Destan. O güzel peri kızı hep gülmeli, hep aşkla bakmalıydı. Destan'ın açıklamasının mantıklı olduğunu biliyordu ama onun perisine yalan o kadar yakışmıyordu ki boş verip geriye dönemiyordu bir türlü.

Birbirlerinin güvenine en çok ihtiyaç duydukları bu günlerde aralarındaki güven kırılmışken nasıl devam edecekti Bulut? Destan ikisinin iyiliği için kaç kez yalan söyleyebilirdi? Ali Bulut onun için üç beş yalanı da affederdi ama Destan'a bir şey sorduğunda verdiği cevaptan şüphe duyarak yaşadığı bir ilişkiden ne bekleyebilirdi ki?

O Destan'a ömrünü vermek istemişti. Her şeyini avuçlarına bırakmak, hep yanımda ol, hep beni sev demek istemişti. Hal böyleyken genç kızın ona güvenmeyişi yakıyordu canını.

Eve gittiğinde odasının küçük balkonuna oturmuş uyuklayan bir Giray buldu. Sessize yanına oturup, "İyi misin?" diye sorunca omuz silkti Giray.

"Çok koydu be!" dedi sessizce. "Ben onu bu kadar severken, söylediklerі çok koydu." deyip iç çekti. "Ama çok özledim."

"Seviyorsun, her şeyden çok kıymet veriyorsun, düşünmeden söylediği bir sözle paramparça ediyor seni. Kızıyorsun ama özlemeye de engel olamıyorsun."

"Onu yalnız bırakıtım ya orada, içim gitti."

"Çok ağlamış mıdır?"

"Ağlamıştır tabii. Düşünmeden konuşur ama dayanamaz sonra. Çok üzülür."

"Çok da üzer ama."

"Biraz burnu sürtsün dedim, hatasını anlasın dedim ama kaç gündür onsuz öldüm be abi."

"Anlarsa ne olacak?"

"Ne bileyim!" dedi Giray oflayarak. "Hem sindiremiyorum ettiği lafları hem de kolundan tutup nikâhı basmak istiyorum."

"Ben de." dedi Ali Bulut iç çekerek. Giray bunu duyunca hızla kuzenine dönüp "Ne diyorsun lan?" dedi. Bulut'un kaşları çatıldı. "Ne diyeceğim? Seviyorum oğlum kızı! Ne yapsa da seviyorum!"

"Lan ne diyorsun!" diye bağırarak yakasına yapışan Giray'a aynı şekilde karşılık verdi Bulut, kuzeninin neye kızdığını bilmeden...

"Ne yapıyorsun Giray?" dedi nefes nefese sema kuzeni onu duymuyordu.

"Benim sevdiğim kızı sevmek ne lan! Şerefsiz misin oğlum sen? Bir de utanmadan konuşuyor." deyip yumruğunu Ali Bulut'un yüzüne geçireceği sırada genç adamın şaşkın bakışlarını gördü. Bir an duraksayıp, "Ne bakıyorsun mal gibi?" dediğinde Bulut ellerinden kurtulup geriye doğru birkaç adım attı. Ardından kahkahalarla yere oturdu. O kadar çok güldü ki Giray neredeyse tekrar yapışıyordu yakasına.

"Mal sensin dostum. Katıksız mal! Beyinsiz herif." dedi kahkahalarının arasından. "Ben Destan'dan bahsediyorum. Eylül benim kardeşim!"

Giray'ın yüzüne şaşkal bir ifade yerleşti önce. Gözlerini birkaç kez kırpıştırıp etrafına bakındı saf saf. Ardından, "Haaaa!" diye kaba bir ses çıkarıp kuzeninin karşısına, yere oturdu. "Kusura bakma kardeşim. Kafam karışık biraz." dedi. Bir süre

birbirlerine bakıp tekrar gülmeye başladılar. Sinirleri bozuk iki adam sabaha kadar kah gülüp, kah konuşarak, bazen de sessizce oturarak paylaştılar dertlerini.

❧

Eylül sabah kafasını biraz olsun dağıtmak için Destan'ın pastanesine uğramış ve kızı yıkık dökük bir halde bulmuştu. Bulut'a hak verse Destan'ın yanında duracaktı. O, Giray'ın yanında durarak Eylül'ü yalnız bırakmıştı sonuçta! Bunun için onu hiç affetmeyecekti genç kız. Eline fırsat geçmişken Giray'a olan öfkesini Bulut'tan çıkarmak için evine gidiyordu söylenerek.

Giray'a karşı hatalı olduğunu kabul ediyordu ancak beş yüz aramanın birine bile cevap vermemez miydi? Bu kadar da acımasız olunmazdı ki! Günlerdir ağlamaktan yüzü gözü yer değiştirmiş garip bir şeye dönüşmüştü Eylül. Giray'ı bir bulsa hesabını fena halde soracaktı!

Ama öyle olmadı. Apartmana girecekken dışarı çıkan Giray'la burun buruna geldiği an, az önce atıp tuttuğu her şeyi unutmuş, kalbini sızlatan özlem duygusuyla genç adama bakakalmıştı. Giray'ı iyice görebilmek için bir adım geri çekildi, göz göze geldikleri an dudaklarından kopan bir hıçkırıkla boynuna sarıldı sevgilisinin. O kadar çok özlemişti ki Giray'ı, günlerdir ilk kez nefes aldığını hissediyordu.

Eylül boynuna sımsıkı dolanmışken ona karşılık vermemek çok zordu Giray için. Kızın gözyaşları yüreğine akıyor, her damlayla biraz daha acıyordu canı. Ama Eylül anlasın istiyordu. Ne kadar kırıldığını, söylediklerinin basit bir şey olmadığını anlasın. Aksi halde her kavgalarında bunları söylemeye alışacaktı ve Giray bunu kaldıramazdı. Eylül için önemsiz olabilirdi ama Giray'ın tüm değeriydi sevdiği kadına olan sadakati. Bu, Eylül'ün sinirlenince can yakmak için

kullanabileceği bir konu değildi. Ya bunu öğrenecekti Eylül ya da Giray'ısı olmaya alışacaktı bundan sonra.

Eylül Giray'ın uzak durduğunu fark ettiğinde geriye çekilip yüzüne baktı. Giray onu itmiyordu ama ona bakmıyordu da. Daha içli ağlamaya başladı genç kız. Giray o koyu kahve gözleriyle Eylül'e öyle bir bakardı ki dünyadaki hiçbir şeyin önemi kalmazdı Eylül için. Onun gözünde en güzel, en değerli olduğunu bağırırdı o bakışlar. Şimdi gözleri duygusuzca uzakta bir yere odaklanmıştı. Nasıl söyleyebilmişti Eylül o lafları? Nasıl kendini bu kadar kaybedip kıskançlığın zehrine kapılmıştı?

"Özür dilerim." dedi burnunu çekerek. "Giray, ben öyle demek istemedim. Çok sinirlenmiştim. Düşünmeden konuştum. Lütfen bak bana." dedi sesi titreyerek. "Çok özledim seni."

Giray Eylül'e baktı, ama kızın alıştığı gibi şefkatli değildi bakışları. Kızgındı Giray. "Düşüneceksin o zaman Eylül!" dedi kısık, ama sert bir sesle. Keşke bağırsaydı. O zaman Eylül üste çıkacak yüzü bulurdu belki. "Ben de kıskanç bir adamım ama kıskanmakla güvensizlik arasındaki o ince çizginin bilincindeyim. Seni bu yüzden hiçbir zaman kırdım mı? Evet, bazen düşüncesiz olabilirim. Senin deyiminle odun olabilirim... Ama ne olursam olayım ben her zaman seni sevdim Eylül. Senden başkasına hiç bakmadım, bakmam da. Ben hep kendimden önce seni düşündüm ama görüyorum ki senin için durum aynı değilmiş."

"Öyle değil." dedi Eylül suçlu bir çocuk gibi. Ama Giray'ın kırgın bakışları konuşmasını engelliyordu. Aralarında uzayıp giden sessizliği Giray bozdu. "Seni ne kadar sevsem de, o sözleri sindiremiyorum Eylül." deyip ikinci kez Eylül'ü geri de bıraktı genç adam. Biraz uzaklaştıktan sonra bir köşeye gizlenip Eylül'ün evine girdiğini görene kadar bekledi. Kıyamıyordu ona ama şımarık sevgilisinin büyümesi gerekiyordu artık.

Umut, acıyan bakışlarını ablasının ve akşamüstü eve gelen güzel kızın üzerinde gezdirirdi uzunca bir süre. "Burası feci halde depresyon kokuyor." derken bir eliyle burnunu tıkamıştı. Destan gözyaşlarını silip kollarını açtığında bıkkınca iç çekti Umut. Dünden beri ablasının aşırı sevgi gösterilerine maruz kalıyordu. "Abla, ben senin oyuncak ayrı değilim. Sarılıp ağlayacak birine ihtiyacın varsa Zeynep'i çağırabilirim ama benden bu kadar." deyip odasına çıktı.

Destan küçük kardeşinin arkasından bağırarak elindeki çok kullanılmış mendili attı. "Git! Sen de git! Herkes beni bırakıp gitsin zaten!"

"Hepsi aynı bunların." diye ona destek oldu Eylül. "Tamam, ben bir hata yaptım. Günlerce süründüm, pişmanlıktan geberdim. Yetmiyor mu be adam?"

"Yetmiyor! Bak, aramıyor bile. Haftalardır beni mutluluktan öldüren adam nerede? Yok! İlk hatada toz oldu. Tamam, sen haklısın ama ben de haklıyım!" dedi Destan bir

kez daha. Eylül, genç kız bunu her söylediğinde yaptığı gibi ağlamayı bırakıp arkadaşına döndü.

"Yok bebeğim sen hak ettin. Bulut gibi bir adama yalan söylemeyecektin."

"Sen sanki hak etmedin. Giray'a başka kızlarla kırıştırıyorsun dedin be! Adam sana bakarken göz bebekleri titriyor." İki kız birbirlerine çıkışmak için dikkendi ama birkaç saniye sonra diyecek bir şey bulamayıp tekrar ağlamaya başladılar. Neyse ki Destan'ın anne ve babası bir akrabalarının düğünü için şehir dışına çıkmıştı. Kızlar doya doya evde ağlayıp depresyonun dibine vurabiliyorlardı.

Zeynep evlerindeki yedek anahtarla kapıyı açıp içeriye girince kızları bıraktığı gibi buldu. Üçlü koltuğun iki ucuna tünemiş üstlerinde Tweety baskılı pijamaları ve kucaklarındaki cips paketleriyle ağlayan arkadaşlarının arasına oturdu somurtarak.

"Ya valla bayılacağım yeter bu haliniz!" dedi bıkkınca. O sırada telefonu çalınca, cebinden çıkarıp arayana baktı. Sevgilisinin aramasını birkaç cümleyle cevaplayıp telefonunu sessize aldıktan sonra tekrar kızlara döndü ve o an iki yandan sert tekmeler baldırlarına çarptı.

"Senin tuzun kuru tabii!" dedi Destan, Zeynep'in kafasına bir cips tanesi atarken. "Zeynep, TEZEK'e seni alamayız. Lütfen burayı terk et." diyen Eylül'dü.

"TEZEK ne be?"

"Terk Edilen Zavallı Ezik Kızlar."

Zeynep küçük bir kahkaha attıp, "Köylerde boka tezek diyorlar biliyorsun değil mi?" dedi.

"İyi ya işte tam da bizi yansıtıyor."

Destan ağlamakla gülmek arası bir ses çıkarıp Zeynep'le ağız dalaşına girince Zeynep konudan uzaklaşıp kızların kafalarını dağıtmak için saçma sapan bir sürü şeyden bahsetti. İki saat boyunca aralıksız konuştuktan sonra film izlemeye

karar verdiler. Hangi akla hizmet Titanik'i izlediklerini hiç biri açıklayamazdı.

Meşhur sahneye geldiklerinde Eylül tekrar ağlamaya başladı. Film boyunca iki kız yeri yersiz ağlayıp durmuş, Zeynep'in sinirlerini laçka etmişlerdi.

"Şimdi Giray olsa, koca tahtaya ikiniz sığamadınız mı ortalayıp otursanız batmazdınız, derdi."

"Bulut da ona, Rose'un hayatını riske edemediğini, söylerdi."

"Bu kadar üzülüyorsanız burada ağlamak yerine sevgililerinizin gönlünü almaya uğraşın!" diye çıkıştı Zeynep onlara. Yüzü sinirden kızarmıştı. Destan ilk kez aşk acısı çekiyordu. Arkadaşının şimdiye kadar âşık olmadığına minnettardı Zeynep, daha ilk tecrübede mala bağlamıştı çünkü...

Kızlar birbirlerinin yüzüne bakıp aynı anda başlarını salladı. "Haklısın be Zey!" dedi Destan en kararlı sesiyle.

"Hem bize kıyamazlar kil" dedi Eylül. "Eninde sonunda affederler."

"Hadi o zaman!" deyip ayağa kalktılar. Dış kapıya yürürken Zeynep'in aşağılayan sesi onları durdurdu.

"Pijamalarınız neyse de, bari burnunuzu silseydiniz."

Saat sabahın altısı ve biz Eylül'le pastanemin mutfağındayız. Film izlerken galeyana gelip sevgililerimize koşma planımızın üzerinden iki gün geçti. Zeynep'e bizi durdurduğu için minnettarım, çünkü o halde Bulut'un yanına gitmeyi geçtim, ruh halim yüzünden onu gördüğüm an bacaklarına yapışıp ağlayabilirdim.

Onun yerine ağlak ruh halimizin kararlı olana dönüşmesi için iki gün bekledik. Ama ölecektik! Eylül'le birlikte o kadar pisleşip vurdumduymaz olduk ki Umut dün akşam odamıza girip iğrenç böceklere benzediğimizi söylemese pisliğimizde ölebilirdik. Ve sevgililerimiz bizi bir kez bile aramadı. Erkekler nasıl bu kadar vicdansız olabiliyor? Ben geceleri Bulut'un kapısına dayanıp 'Atar mı bu kalp sen olmasan?' tarzı arabesk şarkılar söyleyip 'Affet beni kurban olduğum' diye bağırmamak için kendimi odama kilitliyorum. Ama biz de onları aramadık. Bu hayatımızda yaptığımız en zor şeydi. Bulut'un beni gözden çıkardığına inanmıyordum. Evet, bir hata yapmıştım,

ama benim de haklı olduğum noktalar vardı. Ve ben bu adama deli gibi aşığım! Öylece gitmesine izin verecek değilim. Bu yüzden daha gün ağarmadan Eylül'ü uyandırıp planımı anlattım. Güzelce temizlenip kargalar bile uyanmadan evden çıktık.

Eylül, Giray'a yapmak için geçen seferki kurabiyeyi seçti. Kendine özgü olsun diye içine birkaç detay ekledik. İsmini de Beni Affet Kurabiyesi koyduk. Evet, çok orijinaliz.

Bense kendi tarifim olan bir un kurabiyesi seçtim. Bulut anne kurabiyesi sevdiğini söylediğinde onun için kendi yaptığım bir tarif olsun istemiştim. Anne kurabiyesi tadında, ama içinde beni hatırlatacak şeyler olan bir kurabiye. Adını da Unlu Peri Kurabiyesi koydum. Bu isimin getirdiği anılar gözlerimi sızlatıyor ancak artık ağlamak istemiyordum. Sevdiğim adamı istiyordum.

Fırınnımızdan mis kokulu kurabiyeleri çıkarırken Eylül'le gülümsedik. Bu sefer Eylül'e hiç yardım etmedim. Her şeyi kendi başına yaptı, bu yüzden oldukça gururlu bir ifade takınmıştı.

Kurabiyelerimizi fazla soğutmadan kutuladık. İçlerine kendi notlarımızı yazarken birbirimize bakmadık, çünkü bu kısım özeldi. Eylül'ün ne yazacağını bilmiyordum ama benimki çoktan hazırdı. Pembe kâğıdın köşesine becerebildiğim kadarıyla bir peri çizdim. Üzerine küçük bulutlar çizerken çocuksu olmasından korktum ama sonra boş verdim. İçimden geldiği gibi yapacaktım. Sıra tarifi yazmaya geldiğinde kalemimin rengini değiştirdim ve özenerek düzgün bir yazıyla yazdım.

Kâğıdımı katlayıp pembe zarfa koyduktan sonra üzerine *Ali Bulut* yazıp kurabiyelerin üzerine koydum ve kutuyu kapattım. Eylül'e baktığımda kutusunu çoktan hazırlamış beni bekliyordu.

Birbirimize bir baş selamı verip ajan triplerinde dışarıya çıktık. Eylül'ün tarifiyle sevgilimin sokağına geldiğimizde arabayı güvenli bir mesafede bırakıp indik. Keşke gözlük takıp trençkot da giyseydik. Daha havalı olurdu.

Eylül, Bulut'un binasını gösterip katını ve daire numarasını söyledikten sonra sessizce kendi menziline gitti. Kimseye görünmeyecektik. Yakalanmak seçenek dâhilinde değildi.

Allah'ım neredeyse *'This is Spartaaaaa!'* diye haykıracağım.

Binaya girince asansörde birine yakalanmak istemediğim için merdivenleri kullandım. Zaten üçüncü katta oturuyordu. Kapıya geldiğimde garip bir heyecan dalgası dört bir yanımı sardı. Derin nefesler alıp saati kontrol ettim.

09.00

Kutuyu kapıya bırakıp koşarak aşağı indim. Eylül'ün de karşı binadan çıkmasını beklerken heyecandan kıpır kıpırdım. Eylül dışarıya çıktı. Göz göze geldik. Ve aynı anda zile basıp arabaya doğru koştuk. Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. Binaların görüş alanından çıktığımızda bir duvara yaslanıp soluklandık. "Bunu son yaptığımda sekiz yaşındaydım." dedi Eylül. " Ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum." Aynı anda kahkahalara boğulduk.

Ali Bulut yine uykusuz bir güne başlamış aklından çıkaramadığı peri kızının hasretiyle dayanılmaz bir adam olup çıkmıştı. Sadece iki gündür bu haldeydi ve annesi şimdiden ondan bıkmıştı. Sürekli neyi olduğunu soruyor, üzülüyor, ağlıyor etki etmediğini görünce de terliğini çıkarıp oğlunu pataklamakla tehdit ediyordu.

Destan'ı aramak istiyordu. Yanına gidip sımsıkı sarılmak bir daha asla bırakmamak istiyordu, ama Destan'ın şimdiye kadar hiçbir şey yapmamış olması onu engelliyordu. Hiç önemsememiş miydi yoksa? Çoktan unutmuş muydu? Giray ve Eylül ne yaşasalar da birbirlerinin aşkından emindi ama Bulut nasıl bilebilirdi ki? Zaten bu yüzden ayrılmamışlar mıydı? Güvenebileceği tek şeyin kendi aşkı olduğunu biliyordu. Düşünceleri balyoz gibi kafasına geçerken donakaldı.

Ya Destan da böyle düşünüyorsa?

İnci Hanım oğlunun öylece elindeki çatala baktığını görünce iç çekti. "Yine nereye daldın be oğlum?" dedi sitem

ederek. Bulut irkilirken, babasının erken gidişine hayıflandı içten içe. Babası varken, annesi onunla böyle uğraşamıyordu.

Destan'ın aramasını deli gibi istiyordu. Küçücük de olsa onu özlediğini göstererek bir şey yapmasına ihtiyacı vardı. Onun aşkına inanmayı o kadar çok istiyordu ki sessiz geçen her an delirecek gibi oluyordu.

Annesi bir kez daha ağzını açmışth ki zil çaldı. Ali Bulut, kaçmak için, "Ben bakarım!" diye hızla ayağa kalkınca annesinin arkasından söylendiğini duydu. Giray'ın geldiğini düşünerek direk kapıyı açtı ama kimseyi göremedi. Otomata basmak için kapının yanındaki düğmeye uzanırken yerdeki kutuyu gördü.

Küçük, renkli bir kutu.

Üstünde kapkekler olan bir kutu.

Destan'ın kutularından.

Kalbinde çırpınan bir şeyler boğazını sıktı bir an için. Yavaşça eğilip kutuyu eline aldı. Merdivenlerden aşağıya doğru baktı ama orada kimse olmadığını biliyordu. Kutuyu özenle tutup kapıyı kapatırken mutfaktan seslenen annesini 'yanlış olmuş' diyerek geçiştirdi ve odasına geçti.

Kutunun bantlarını yırtıp açtığında burnuna mis gibi kurabiye kokusu geldi. İçine çekti derin derin. Destan'ı hatırlatıyordu bu koku ona. Kurabiyelerin üstündeki küçük zarfı görünce gülümsedi. Heyecanını yatıştırmaya çalışarak açtı zarfı. İçinde yazanlar, kalbindeki ağırlığı kaldırıp yerine bir cennet bahşetti Bulut'a. Gözleri doldu o küçük notu okurken. Destan'ı nasıl bu kadar sevebildiğine şaştı bir kez daha. Kıza duyduğu aşk o kadar büyüktü ki içinde, ne onsuz olabiliyor ne de öylece yanına gidebiliyordu. Sevgisinin büyüklüğü yüzünden kalbi bu kadar kırılmamış mıydı zaten?

Kendine gelebildiğinde kurabiyesinden bir ısırık aldı. Enfes tat damaklarında gezinirken keyiflendi genç adam.

Destan'a koşmak için sabırsızlansa da biraz çabalasın istedi. Destan'ın sevgisinin ne kadar olduğunu bilmek, biraz değerli hissetmek istedi. Çünkü istediğini bulursa ömrünün kalanını Destan'a adayacağını biliyordu. Elindeki kâğıdı kaldırıp bir kez daha okudu, her okuyuşunda içine taze bahar havası dolarak.

Unlu Peri Kurabiyesi
Şeker,
Biraz yağ,
Un,
İçten gelen bir özür,
Ve bolca aşk.
Seni çok seviyorum.

Giray sabah kahvaltıda kendini dakikaları sayarken buldu. Tam üç gündür aynı saatte kapıları çalıyor, kapının önüne bırakılmış bir kutu kurabiye ve Eylül'ün sevimli notları oluyordu. Eylül'ün bu çabası genç adamın öyle hoşuna gidiyordu ki kırgınlığı gelen her kutuyla azaliyor, Eylül Giray'ın gönlünü küçük mektuplarıyla almayı başarıyordu.

Dakikalar birbirini kovalarken sonunda zil çaldı. Giray hızla masadan kalkıp "Ben bakarım!" diyerek kapıya koşturarken anne ve babası birazdan 'çocuklar basmış herhalde'

cümlesini duyacaklarının bilincinde imalı gülümsemeler yolladılar birbirlerine. Nitekim öyle de oldu. Giray bahaneler sıralayarak kutuyu kapıp odasına girdi. Açtığı kutudan çıkan kurabiyeyi tek lokmada ağzına atıp mektubunu açtı. Okuduğundayse neredeyse boğuluyordu.

"Okumadan önce kurabiyeyi yedin değil mi? Biliyordum! Pisboğazsın çünkü. Kurabiyeye zehir kattım. Panzehir bende. Üç dakika içinde kapıma gelip bana sarılmazsan öleceksin. Vakit azalıyor. Tik tak!"

Kahkahalarla gülerek ayağa kalktı Giray. İlk gün romantik bir not gelmişti. İkinci gün atarlı, şimdiyse tehditkâr... Tabii hepsi Eylül'ünün tarzında... Öyle özlemişti ki genç kızı biraz daha ayrı kalırlarsa zaten ölecekti. Eylül haklıydı, Giray'ın ilacı onun kollarındaydı ama yıllardır Eylül'ü nazlayan, peşinde koşturan Giray'ken şimdi rollerin değişmiş olması çok hoşuna gidiyordu adamın. Gururu okşanıyor, sevildiğini hissediyordu. Biraz Eylül'ün aşkının tadına varmak, bir daha asla elde edemeyeceği bu hırsatı iyi değerlendirmek istiyordu. Bir yandan da her şeyi boş verip kızın kapısına dayanıp, kolundan tuttuğu gibi nikâh dairesine götüresi vardı.

Notu özenle çekmeceye, diğerlerinin yanına koyup bir kurabiye daha yedikten sonra evden çıktı. İşten çıkışta kuzenine gidip anlaşmaları hakkında konuşacaktı. Çünkü Giray daha fazla dayanamayacağını hissediyordu.

Eylül son günlerde sürekli yaptığı gibi Destan'ın Düşleri'nde köşedeki masaya tünemiş dakikaları sayıyordu. Giray bu gün de gelmemişti. Aramamıştı da. Artık iyice ümidini kaybediyordu genç kız. Giray ondan gerçekten vaz mi geçmişti? Giray'ın aşkı bitemezdi ki. Her şeyden çok severdi o Eylül'ünü... Yoksa artık sevmiyor muydu?

Alınını sertçe masaya çarptı genç kız. Dilini koparıp atmak istiyordu. Sonra da Giray'ı evire çevire dövmek. Eğer Giray onu affederse intikamını çok fena alacaktı Eylül. Önce ona saatlerce sarılacak sonra da doğduğuna pişman edecekti.

Giray bugün işe gitmek için servisi kullanınca aşağıya inip arabasının camına kırmızı rujuyla 'Ya benimsin ya toprağın. - Atarlı Fadik' yazacak kadar delirmişti artık.

"Özlemekten ölünmüyormuş arkadaşlar." dedi Alper'le Destan'a "Bunu da öğrenmiş olduk."

"Gidip onları dövmemi ister misiniz?" diyen Alper'e yüzünü buruşturdu genç kız. "Sen kimsin benim Giray'ımı dövüyorsun ya? Giray seni iki saniye de parça pinçik eder."

"Beni hafife alma." dedi Alper havalı bir edayla. "Kara kuşağım ben."

"Papucumun kuşağı..."

"Nisan nasıl Alper?" dedi Destan iç çekerek. Kendi derdine o kadar gömülmüştü ki arkadaşlarının ne yaptığından bihaberdi.

"Bilmem iyidir herhalde."

"Ne demek o? Görüşmüyor musunuz?"

"Yoo." dedi Alper omuz silkerek.

Eylül ayağa kalkıp Alper'in kafasına bir fiske attı. "Bütün erkekler mi beyinsiz olur ya?"

"Neden ki?" dedi Alper saf saf. İki kız da onu öldürmek ister gibi bakıyordu. Eylül Alper'in kollarını tutunca Destan masanın üstündeki telefonunu kaptı ve karıştırmaya başladı. Alper ne olduğunu anlayamadan telefon hoparlöre alınmış, iki kolu ve kafası kızlar tarafından sıkıca sarılmış halde şaşkın şaşkın arama yapan telefona bakıyordu. Telefon iki kez çaldıktan sonra açıldı ve Nisan "Alo?" dedi heyecanla.

"Nisan?" Alper'in alık bakışlarına karşı kızlar sırıttı. "Sen misin?"

"Tabii ki benim. Kimi aradığını bilmiyor musun?" dedi genç kız sinirle. Sonra imalı bir sesle ekledi. "Yoksa yanlışlıkla mı aradın?" Alper evet diyecegi sırada Destan saçını çekti olanca gücüyle. Alper'in kafasını koluyla sarmış geriye doğru çekerek adamın canını yakıyordu.

"Ah!" diye bağırtsı Eylül'ün ağzına vuruşuyla kesildi. "Hayır!" dedi Alper gülmekle ağlamak arası bir sesle. "Seni aradım elbette."

"Sen iyi misin? Sarhoş gibi konuşuyorsun."

Eylül kahkahasını yutmaya çalışırken Alper de ona kafa atmaya çalışıyordu. "İyiyim ben. Şey için aradım... Şey... Müsaitsen görüşelim mi?"

Nisan bir anlık duraksamanın ardından, "Olur!" dedi. Ardından boğazını temizleyerek, "Yani... Olabilir. Canım sıkılıyordu benim de. Ne zaman?"

Destan dudaklarını oynatarak "Hemen!" deyince, Eylül Alper'in kollarını daha çok sıktı. Alper istese rahatça kızların tutuşundan kurtulabilirdi ama belli etmese de eğleniyordu. Bu yüzden onlara izin verdi.

"Hemen!" dedi Alper. "Seni almaya geleyim mi?"

"Tamam." dedi Nisan'ın gülümseyen sesi ve kızlar Alper'i bırakıp birbirine beşlik çaktı.

"Tamam... Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefon kapandıktan sonra kızlar kahkaha attı sevinçle. "Allah aşkına biri bana ne halt ettiğinizi anlatabilir mi?"

"O kıza iyi davran Alper, yoksa işkencelerimize devam ederiz!" dedi Eylül. Ardından Destan'la birlikte saçlarını savurarak mutfağa girdiler.

Alper de ayaklanıp Nisan'ı almak için pastaneden çıktı. Nisan'ın duygularının farkındaydı ve kendi içindeki karmaşadan kurtulmadan ona yaklaşmak istemiyordu ama belki de karmaşadan kurtulmasına yardım edecek kişiydi Nisan...

"Ben dayanamıyorum artık." dedi Giray Bulut'un odasına girerken. "Sevgilimi özledim lan! Benden bu kadar! Sen grevine devam edebilirsin, ama ben Eylülsüzlüğe daha fazla dayanamayacağım."

"Kardeşine ihanet mi ediyorsun lan? Yok öyle yarı yolda bırakmak az daha bekleyeceğiz."

"Nah yok. Romantik prensin içinden sadist bir vampir çıktı. Yokmuş... Mala bak!" dedi Giray Bulut'a doğru. "Sıçtığımın vampiri."

Ali Bulut keyifle kahkaha atarken dışarı çıktı Giray. Evde kimsenin olmamasından yüz bularak binadan çıkana kadar bağırarak küfretti Bulut'a.

Ali Bulut'un keyfinin sebebiyse sabahlarını güzelleştiren aşk mektuplarıydı. Destan her kelimesiyle Bulut'un kalbinde taht kuruyor genç adam ona gitmeden önce kendini biraz şişmartmayı ve Destan'ın yalan konusunda ne kadar hassas olduğunu anlamasını istiyordu. Destan'la baştan başlamak, her şeyi sindirerek ve birbirlerine güvenerek yaşamak istiyordu.

Özlüyordu ancak bu özlemin sonunda dünyadaki cenneti kazanacağını biliyordu.

Giray sinirle evine yürürken sokak lambasının ışığı altında arabasının camında parlayan bir şey gördü. Merak edip bakmaya gittiğinde kırmızı renkli yazıya bakakaldı. Bir an için algılayamasa da ardından gelen kahkaha ve kalbine artık sığmayan özlem duygusuyla kendi binalarına girip merdivenleri üçer beşer çıkarak Eylül'ün kapısına geldi. Nefes nefese kapıyı art arda vurdu, yeni yetmeler gibi heyecanla. Kapıyı Eylül'ün açması için dua ediyordu bir yandan da.

Saatler gibi gelen birkaç saniyenin ardından kapı açıldı ve Eylül kabarık saçları kızarık burnu ve turuncu pijamalarıyla kapıda göründü.

Genç kız evde tek başına nutella kavanozunu boğazına sokarak intihar etmeye çalışırken kapı çalmıştı. Yüzünü buruşturarak yerinden kalktı. Kapıdaki her kimse fena halde çişi gelmiş olmalıydı çünkü alacaklı gibi yumruklıyordu kapıyı. Aheste adımlarla gidip kapıyı açtı. Daha karşısındaki adamın kim olduğunu idrak edemeden kendini tanıdık kollarda buldu.

Öyle sıkı sarmıştı ki o kollar, Eylül'ün girtlağından bir hıçkırık koptu. Beyni, gelenin Giray olduğunu anlayamadan kalbi genç adama tepki vermişti. Giray'ın tutuşu gevşeyince onu bırakmasından korkarak boynuna sarıldı sımsıkı. Yüzünü sevdiği adamın boynuna gömüp sarsılarak ağlamaya başladı. Giray'ın elleri sağlığında geziniyor, adamın yumuşak sesi kulağına yatıştırıcı şeyler fısıldıyordu. Eylül'ün sakinleşmesi epey sürdü. Bu arada Giray eve girmiş kapıyı arkalarından kapayarak salona geçmişti. Eğer evde biri olsa çoktan Eylül'ün sesine geleceklerini bildiğinden rahattı.

Kanepeye oturduğunda Eylül yüzünü boynundan çekmeden kucağına oturdu. Hıçkırıkları iç çekişlere dönüşmüş, adamın tişörtünün yakası gözyaşlarından ıslanmıştı.

"Eylül?" dedi Giray sevgiyle. "Hadi bak bana güzelim." Eylül başını iki yana sallayıp daha çok gömüldü yerine. Giray hafifçe gülüp saçlarını öptü sevdiğinin.

"Sana bakmayı özledim. Hadi kaldır başını."

"Özleyen gelmez mi?" dedi Eylül boğuk sesiyle. İçi ezildi Giray'ın. Nasıl ağlatabilmişti Eylül'ünü?

"Özletende hiç mi kabahat yok?"

"Özür dilerim." dedi Eylül kollarını biraz daha sıkarak. Giray bu kollardayken boğulsa gıkını çıkarmazdı. "Çok özür dilerim. Dünyanın en aptal kızıyım ama seni çok seviyorum." Ağladığı için sesi kesik kesikti. "Bir daha beni bırakma Giray ne olur. Ben sensiz yaşamayı bilmiyorum."

"Bir daha beni sensiz bırakma sen de. Bir daha benim sadakatimi sorgulama Eylül. Ben bunu kaldıramıyorum."

"Söz veriyorum!" diye atıldı Eylül.

"Hadi yüzüme bak."

"Bakmam."

"Niye?"

"Çok çirkinim," dedi Eylül. Giray kahkaha attı.

"Sen çirkin olamazsın. Senin her halin bana dünya güzeli."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Beni seviyor musun?"

"Her şeyden çok." dedi Giray bir an duraksamadan. Eğer bir saniye bekleseydi Eylül ölürdü. En korktuğu şeydi Giray'ın sevgisinin eksilmesi.

"Eylül'üm de de." deyince gülümsedi Giray.

"Seni seviyorum Eylül'üm."

Eylül başını kaldırdı. Giray'la göz göze geldiler ve Giray için dünyadaki her şey silindi. Bir tek Eylül'ü kaldı geriye.

Yaşlardan çok aşkla parıldayan gözleri ona böyle baktıkça, onu sevdikçe, güvendikçe başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu Giray'ın.

Yeter ki bu gözler hep ona baksındı. Yeter ki Eylül hep Giray'ı sevsindi. Giray Eylül'ün göz bebeklerinin içinde seve seve yaşardı...

Huzursuz geçen bir gecenin ardından daha her yerim ağrıyarak uyandım. Günlerdir üzülmekten ciğerim düşmüştü. Babam kansere falan yakalandığımdan endişe ediyor olmalı ki iki saniyede bir odama girip beni doktora götürmeyi teklif ediyordu. Adam, kızını ilk kez bu halde gördüğünden haklıydı tabii.

Dün gece ağlayarak, Ali Bulut ♡ Destan, yazıp ardından öfkelenerek parçaladığım kâğıtlar yatağımın her yerindeydi. Onları görünce sinirlenip küçük kâğıtları tekmeledim hırsla. Ufacık kâğıtları tekmelemek pek de zekice bir davranış olmadığı için kendi kendime debelenirken yataktan düştüm. Saçlarım karmakarışık olmuş bir halde aynada kendimle karşılaşınca biraz ürkmedim değil.

Kendime o kadar kızıyordum ki! Böyle dağılmak istemiyordum, hiçbir zaman kendimi bu kadar salmamıştım. Sürekli üzgün olmak beni yoruyordu. Bunu nasıl atlatacağımı bulamıyordum. Gidip Ali Bulut'u tekmelesem belki

düzelebilirdim. Ama adını her söylediğimde kalbimdeki ağırlık artarken onu görmeye gidemezdim. Çünkü gözlerine baktığım an ağlamaya başlardım ve kimse beni durduramazdı.

Acımasız pislik! Üç gün boyunca art arda kapısına kurabiyeler ve tatlı notlar bırakmıştım ama bana mısın dememişti. Elim telefona yapışmış gelen her çağrı ya da mesajda kalp krizi geçirmiştim. Benim de bir sabrım ve gururum vardı. Yani, sanırım. İki gündür kurabiye yapmıyor, not yazmıyor liseli âşıklar gibi kokulu zarflara kalpler çizip Bulut'a yollamıyordum. Evet, ona âşıktım ama elimden geleni yapmıştım. Yaptığım şeyin bu kadar büyük bir hata olduğuna inanmıyordum. Hatalıydım evet, ama affedilemeyecek bir hata değildi bu. Dersimi de almıştım! Hala gelmiyorsa kendi bilirdi. Ali Bulut Özcan olmadan da güzel bir hayatım olabilirdi.

Boş versene.

Onsuz hayat bok gibiydi. Duyuyor musun Bulut? Peri kızının ağzını bozduğun için kendinden utanmalısın. Eylül de beni terk edip Giray'a dönmüştü. Kendimi iki kat yalnız ve terk edilmiş hissediyordum. Hain kız. Hani biz TEZEK'tik?

Yatağın içinde telefonumu bulup artık rutinleşen sabah egzersizimi yaptım. Bu egzersizin adı *"Ali Bulut'u stalklamak"*tı. Tüm hesaplarına girip bir hareket var mı diye kontrol ediyor ardından tüm resimlerine otuz beş kere bakıp yataktan kalkıyor ve işe gitmek için hazırlanıyordum. Banyoya girip yüzümü yıkadım. Saçlarımı tarayıp sıkıca tepede topladıktan sonra üzerime temiz bir kot ve gömlek geçirdim. Belki de bugün topuklu ayakkabı giymeliydim. Daha özgüvenli hissetmeme yardım edeceğini söylüyordu Zeynep.

Bu aralar biraz özgüven problemi yaşıyor olabilirdim. Kahrolası aşk acısı!

Odamdan çıkıp etrafa bakındım. Henüz kimse uyanmamıştı. Gözlerimi yine beni terk eden sevgilimi düşünerek açtığımdan saatin ne kadar erken olduğunu farkına varamamışım. İç çekerek ocağa çay suyu koydum ve kendimi mükemmel bir kahvaltı hazırlamaya adadım. Salatalıkları dilimlerken simetrik olmasına kafayı taktım, reçelleri küçük tabaklara koyarken tabağın deseniyle reçelinki aynı renk değil diye sinirlendim. Zeytinleri psikopatça bir özenle tabağa dizdim.

Delirmeme ramak kalmıştı ve Ali Bulut hala aramıyordu.

Gebersin!

Ya da gebermesin ya kıyamam. Ah, acınası haldeyim!

Her şeyi hazırlayıp sanat eserini aratmayan sofraya baktım gururla. Annem esneyerek mutfağa girip masayı görünce, besmele çekerek bana döndü. "Hayırdır?" diye sorunca güldüm.

"Sanki hiç yapmıyorum anne. Aşk olsun."

"Böylesini yapmıyorsun valla." deyince yanaklarını sıkıp "Hadi Umut'la babamı da kaldır. Ben çıkıyorum."

"Sen yemeyecek misin?" diye sorarken ben çoktan çantamı almıştım bile. Arkamdan söylenmesini umursamadan, işim var, diyerek aceleyle çıktım evden. Bugün götürmem gereken bir sipariş yoktu bu yüzden yürümeyi tercih ettim. Biraz uzak oluyordu yürüyünce ama önemsemedim. Topuklularımı da giymemiştim zaten.

Sabahın hafif serinliğinin tadını çıkararak pastaneme yürüdüm. Yaklaştığımda kapının önündeki küçük kutuyu gördüm. Temkinli adımlarla yaklaşırken benim kutularımdan biri olduğunu fark ettim. Bir elimi çantama atıp gözlerimi kutudan ayırmadan anahtarımı buldum.

Ardından kutuyu alıp kapıyı açtım ve içeri girdim. Çantamı masaya bırakırken bir yandan da etrafı kolaçan ediyordum. Kimse yoktu. Nefesimi tutup kutuyu açtım. İçinde bir zarf ve bir de kurabiye vardı. Kalbimin gürültüsü kulaklarımı sağır ederken kurabiyeyi aldım elime. Büyük, kalp şeklinde tek bir kurabiyeydi. Kurabiye ortasından özenle ayrılmıştı. İçindeki minik çikolata parçalarını görebiliyordum. Ama ne yalan söyleyeyim pek de güzel kokmuyordu. Titreyen ellerimle notu alıp okudum.

Kurabiyeye bakıp burnumu çektim ama çok geçti. Gözyaşlarım akmaya başlamıştı bile. "Ben de seni çok özledim." dedim salak gibi hem ağlayıp hem gülerek. İnsanlar bir kâğıtla konuştuğumu görse bir daha buraya adım atmazlardı herhalde. Telefonumu Bulut'u aramak için elime aldım, ancak devamını getiremedim. Neden kendi gelmemiş ya da aramamıştı? Şimdi öylece aramak çok yavan geliyordu gözüme. Konuşamazdım ki. Onu görmeye ihtiyacım vardı. Beni hala sevdiğini ve yanında istediğini bilmek zorundaydım.

Kurabiyemden bir ısırık aldım. Lokma ağzımda büyüdükçe büyüyordu. Gülerek zorlukla da olsa yuttum ve hepsini yedim. Ona kızgın da olsam kalbinin hala kırgın olması beni mahvediyordu bu yüzden kurabiyeyi şikâyet etmeden bitirdim. Acil servisin numarasını hızlı aramaya ekledikten sonra tabii...

Sonra mutfağa girip bir sürü muzlu pasta yaptım. Ali Bulut'un en sevdiği şeydi muzlu pasta. Onu kaçırıp bağladıktan sonra bu üç koca muzlu pastayı boğazına sokup benimle barışmazsa patlayana kadar devam etmekle tehdit edebilirdim.

Günlerdir ilk kez kendimi daha iyi hissediyordum. Bulut benden vazgeçmemişti. Hâlâ bana kurabiye yapacak kadar değer veriyor olması kalbimi ısıtıyordu. Ona koşmak istiyordum, ama bir şey beni engelliyordu. Çekiniyordum. Öylece çıkıp gidemezdim sanki. Sanki yıllardır görüşmemişiz gibi hissetmeyi engelleyemiyordum.

Saatlerce oyalandım. Her yeri temizledim, vitrinlerimi defalarca düzelttim. Kocaman fırınımı parlatana kadar sildim. Her şeyi yaptım ancak işimi bitirip oturduğum an yine aklımda Ali Bulut vardı. O gelsin istiyordum ama daha fazla bekleyecek gücüm de yoktu. Başımı yumruğuma yaslamış umutsuz bakışlarımla dışarıyı izlerken gözüm bir köşede duran perde poşetine takıldı. Uzun uzun ayrı noktaya baktım. Her şeyi yapabilirdim. Bulut olmadan da yaşayabilirdim. İsterse hiç gelmeseydi. Böyle iyiydim ben. Zamanla iyi olurdum. Ama o perdelere bakarken içime bir ağırlık çöktü.

Onları tek başıma takamazdım ki. Daha önce elime matkap almamıştım bile. Şimdi Bulut'u arayabilseydim gelirdi. O perdeleri takarken ben de bir fincan kahve yapıp muzlu pastasıyla getirirdim. Gözlerim yanmaya başladığında anlık bir kararla kocaman poşeti kucaklayıp

dükkânı kilitledikten sonra koşar adımlarla gittim onca yolu.

Hangi akla hizmet taksiye binmediğimi sormayın. Aklımı kaybedeli epey oluyor. Neyse ki Eylül'ü arayıp Bulut'un evde ve yalnız olduğunu öğrenmeyi akıl edebilmiştim. Ali Bulut ayrılığımız sırasında işe başlamıştı ama bugün cumartesi olduğundan evdeydi.

Bir saate yakın yürüdükten sonra ayaklarım mahvolmuş bir halde asansöre bindim. Biraz soluklanmayı denedim ama heyecandan dölürken bu pek mümkün olmadı. Kapının önüne geldiğimde kocaman nefesler alıp hafifçe kapıyı tıkladım.

Beklerken kollarımın arasında zorlukla taşıdığım poşete bir bakış atıp kaşlarını çattım. Ve nedensizce perdeyi poşetten çıkarmak için anlamsız bir uğraşa girdim. Poşet içindekine göre küçük olduğu için perde çıkmamakta ısrar ediyordu ve ben de onu çıkarmaya kararlıydım. Neden bunu yaptığımı gerçekten bilmiyorum. Bir şeyle uğraşmazsam kaçıp gideceğimden korkuyordum sanırım.

Sonunda perdeyi poşetten çıkarabilmiştim ancak o sırada kapı açılınca panikledim ve nasıl olduysa kucağımdan sallanan perdenin ucuna başıp dengemi kaybettim ve kendimi yerde buldum. Kapkekli perdem de bacaklarıma dolarınış halde etrafıma yığılmıştı. Başımı kaldırdığımda bana şok içinde bakan Ali Bulut'u gördüm.

Ve boğazıma bir şeyler düğümlendi.

Ağlamamak için gözlerimi kırpıştırırken ne halde olduğumu fark ettim ve dudaklarının kenarları istemsizce aşağı eğildi.

"Destan?" dedi Bulut. Şaşkınlığı o kadar komikti ki şu an yerde olmasam gülebilirdim. "Ne yapıyorsun?"

Ellerime, ayaklarıma dolanan perdeye içli bir bakış

atıp tekrar Bulut'a döndüm. Keşke beni kaldırıp sımsıkı sarılsaydı. O zaman bu kadar berbat hissetmezdim.

"Perdeleri takamıyorum!" dedim çatlayan sesimle.

"Ne?" dedi bana garip garip bakarken. Haklıydı, yerinde olsam delirdiğimi düşünürdüm.

"Sen gittin ve ben perdeleri takamıyorum!" diye bağırdım dolu dolu gözlerimle.

Bulut ne yapacağını bilemez halde bir süre yüzüme baktı. Bense daha fazla gözyaşlarını tutamadım. Söz dinlemeyen bir damla yanağıma düştüğünde Bulut irkilerek öne atıldı. Homurdanarak bir şey söyledi ama anlayamadım. Eğilip nazikçe kollarımdan tuttuğunda ağlamam daha da şiddetlendi. Ona vurmakla sarılmak arasında bir yerlerdeydim. Ne yapacağımı bilemiyordum. "Hadi seni kaldıralım." dedi yumuşacık bir sesle. Ellerini itip omuz silktim.

"Kalkmıyorum."

"Orada oturamazsın, üşüteceksin." dedi yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle. Karşımda dizlerinin üzerine çöküp benimle göz göze geldi. Parmağımı hafifçe burnuma dokundurunca başımı çevirdim. "Ağlama." dedi iç çekerek. "Ağlamana dayanamam."

"Yalancı." diye fısıldadım gömleğimin kolunu çekiştirip gözlerimi kurularken. "Beni ne kadar ağlattığını tahmin bile edemezsin." derken düşmanca bakıyordum ona. Eğer sinirlenmezsem daha çok ağlayıp boynuna sarılacaktım. O kadar değildi. Adamın kapısının önünde otursam da hala bir gururum vardı.

Bir kez daha iç çekerek kollarımı tuttu. "Bir yerin acıdı mı?" Popom acıyordu ama bunu ona söyleyecek değildim. Omuz silktim tekrar. Kapısında ağlayan bir kız olarak neyime güvenip trip atıyorsam artık!

"Hadi içeri girelim?"

"İstemiyorum. Ben sadece perdeleri takamadım," dedim kısık sesle. Öyle bir delilik anında gelmiştim ki buraya kadar mantığım yeni yeni uyanıp canıma okuyordu.

Hafifçe gülümsedi. "Benim takmamı mı istiyorsun?" Tekrar omuz silkti. Gülüşü genişlerken ayağa kalktı. İçeriye girip birkaç saniye sonra tekrar geldi. Kapıyı kapattığında ben hala yerde oturuyordum. Yine kollarımı tutup bu sefer kalkana kadar beni bırakmadı. Tökezleyerek doğruldum. Bacaklarım uyuşmuştu biraz. Perdelerim de hala kucağımdaydı. "Bana ver." dedi elini uzatıp. Görmezden gelip merdivenlerden indim. Asansörü ne diye kullanmadığımı da bilmiyordum. Sersem gibiydim.

Aşağıya indiğimizde Bulut etrafına bakındı. "Araban nerede?"

"Yürüdüm." dediğim an dilimi ısırdım. Kendimi yumruklamak istiyordum.

"O koca perdelerle onca yolu yürüdün mü?" diye sordu Bulut. Şaşkın sesi çok tatlıydı ama yumuşamadım. Sarsıntı bu ayrılık süreci psikolojimi bozmuştu. Abuk sabuk davrandığımı farkındaydım ama engelleyemiyordum.

"Bekle biraz." deyip telefonunu cebinden çıkardı ve birini aradı.

"Arabanı alıyorum." dedi telefondakine. "Anahtarı yolla." deyip bana kaçamak bir bakış attı. Küçücük gülüşünü yakalamıştım. Kaşlarını biraz daha çattım çünkü salak gibi sırıtarak onu izlemek istemiyordum. Onu kırdığımı biliyordum ama ben de çok kırılmıştım. O karşımdayken daha iyi anlıyordum bunu.

Bulut başını yukarı uzatıp elini kaldırınca bende refleks olarak yukarıya baktım. Giray balkondan anahtarı atıp, "Merhaba Peri Yenge." dedi sırıtarak. Direnmem de gülüşüme engel olamadım. Bulut elini belime koyup beni

arabaya doğru yönlendirince Giray'a el salladım ve arabaya bindim. Bulut da yanımda yerini alırken, "Benimki babamda" dedi. Önce anlamadım ama sonra arabadan bahsettiğini fark ettim. Hafifçe başımı salladım.

"Nasılsın?" dedi Bulut bir süre sonra. Cevap vermedim. Akıp giden yolu izlemek daha çekiciydi o an için. Bulut da bir şey söylemedi. Hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdik elbette ama kucağımdaki kocaman kalın perdelerle bu durum biraz tuhaf oluyordu.

Pastaneye geldiğimizde arabadan inip cebime tıkıştırdığım anahtarımı buldum. Kapıyı açamadığımda Bulut anahtarı elimden alıp açtı ve geçmem için geri çekildi.

Kendimi düşürdüğüm durum için feci halde utanıyordum bu yüzden yüzüne bakmadım. Ben yerleri incelerken elleri perdelerimi tuttu ve çekti. Bir saatten fazladır onlara yapışık olduğumdan neredeyse başaracaktım. Neyse ki ağzımı açmadan kendime geldim.

İki parçalı perdemi masaya bırakıp bana döndü. "Pekâlâ, artık konuşalım mı?" diye sorunca kollarımı kendime sardım.

"Seninle konuşmuyorum." dedim küskün bir sesle. Kaşlarını kaldırarak bakınca gözlerimi kaçırdım. Pekâlâ. Konuşmak zorundaydık. "Bulut ben seni kırdığımı biliyorum." dedim kelimeleri toparlamaya çalışırken zorlukla. "Ama çabaladım. Aramızı düzeltmek istedim. Özür dilemek istedim. Seni kazanmak için uğraştım ama sen hiçbir şey yapmadın. Aramadın, gelmedin. Ben... Beni umursamadığını düşündüm." Musluklarım yine açılmıştı. Nasıl bu kadar ağlayabildiğimi anlayamıyordum. Tuvalette atmam gereken su miktarını gözlerimle atıyordum galiba. Bu kadar ağlamak normal değildi. "Seni tabii ki umursuyorum." dedi şaşkın sesiyle. "Seni umursamasaydım bu kadar incinmezdim Destan."

"Sana bir sürü kurabiye yaptım." dedim sessizce.

"Biliyorum. İçinde yazanlar çok güzeldi." dedi başını eğip gözlerimi görebilmek için uğraşırken. Sonra derin bir nefes aldı ve "Seni seviyorum." dedi birden. İrkilerek yüzüne baktım. "Bu asla değişmedi. Ama senin de hislerini görmek istedim. Bu kadar üzüleceğini düşünemedim. Özür dilerim." Ne diyeceğimi bilemeyerek ona baktım. Haklı kim, haksız kim umurumda değildi. Onu çok özlemiştim!

"Ben de özür dilerim." dedim kollarımı boynuna dolayıp sımsıkı sarılırken. "Bir daha asla senden bir şey gizlemeyeceğim. Yalan da söylemeyeceğim. Asla!" dedim kararlı sesimle. Yanağını başıma yasladı o da bana sarıldı. Sessizliği cesaretimi yerle bir ederken geri çekilip yüzüne baktım. Uzun uzun yüzümü inceledi. Ardından gülümseyerek ağlamaktan kızarmış burnuma dokundu. "Sümüklü peri." dedi gülerek.

"Barıştık mı?" diye sordum ona aldırmadan. Başını yana eğip tatlı tatlı baktı yüzüme.

"Başka şansım var mı?" dedi burak bir gülümsemeyle. Gülüşündeki kırıklık kalbimi huzursuz ediyordu. "Sensiz yapamıyorum ki."

Beni kendine çektiğinde bu sefer ikimiz de sıkıca sarıldık birbirimize. Başımı omzuna yerleştirip gözlerimi kapattım. Bir daha onsuz kalmak istemiyordum. Hayatımın kalanını kendimi Bulut'a bağlayıp peşinden sürüklenerek geçirebilirdim.

"Bir daha söyler misin?" dedim saçlarıyla oynarken. "Beni sevdiğini?" Geriye çekilip yüzümü avuçları arasına aldı. Bir an tereddüt etmeden, "Seni seviyorum Destan." dedi. "Bu şüpheye düşebileceğin gelip geçici bir his değil. Ne yaşarsak yaşayalım ben seni hep seveceğim."

"Ben de seni seviyorum." dedim elini tutup. "Bazen aptallık edebilirim ama seni çok seviyorum." dediğimde güldü. Keşke gülüşünü sadece kendime saklayabilseydim.

"Aptal peri." dedi muzır sesiyle. Ardından bakışları masadaki perdeye döndü. Kahkahasını zar zor tutarken, "Artık perdeleri asayım mı?" dedi.

"Bu konuda dalga geçersen seni öldürürüm."

"Yapamazsın." dedi yanağımı küçücük öperken.

"Nedenmiş?"

"Çünkü beni seviyorsun."

Yüzümü boynuna gömüp iç çektim.

"Çok seviyorum."

Bulut'la birkaç saat geçirdikten sonra eve gelmiştim. Annem sonunda beni mutlu görünce sıkıca sarılmış, o kadar gözyaşının sebebini bilmek istediğini söylemişti. Babamla Umut hali sahaya gidince bunu fırsat bilip ana kız dertleştik saatlerce. Anneme Bulut'u anlattım. Önce biraz çekinsem de bir kez konuşmaya başladıktan sonra gerisi çorap söküğü gibi gelmişti.

Annemin desteğini alıp nasihatlerini dinlemek beni rahatlatmıştı. Hatta bana babamla gençken yaşadıklarını bile anlattı. Annem böyle şeylerden pek bahsetmezdi ama sarsıntı ciddi bir ilişkimin olması artık büyüdüğümü fark etmesini sağlamıştı.

Gece yarısına doğru Zeynep elinde bir bardakla kahve istemeye geldiğinde ben kapının önünde oturmuş telefonumun çalmasını bekliyordum. Bulut aramamıştı ve böyle hassas bir dönemdeyken elimde olmadan adamın her hareketine bin bir anlam yüklüyordum. O kadar

zaman ayrı kalmıştık. İnsan aramasa bile bir mesaj atar, aradaki zamanı kapatmaya çalışırdı.

"N'aber külkedisi?" dedi Zeynep yanıma oturup. "Araban balkabağına dönünce, buraya çöküp prensimi bekleyeyim, mi dedin?"

"Ne saçmalıyorsun Zeynep?"

"Ya siz hani barışmıştınız ne bu surat, bu tavır?" Bulut'un yanından ayrıldıktan sonra direk Zeynep'i arayıp güzel haberi vermiş, her şeyi anlatmıştım.

"Aramadı."

"Ee? Sen ara."

"Arayayım mı?" diye sordum surat asarak. "O niye aramıyor?"

"E sen niye aramıyorsun?"

"Ya Zeynep bi' git başımdan." dediğimde gülerek ayağa kalktı. "Burada kendi kendine tripleneceğine ara gitsin. Her şeyi de erkeklerden beklemeyin canım."

"Yatıyorum ben ya, iyi geceler!" deyip odama gittim. Zeynep de arkamdan mutfağa girip annemden kahve istemişti. Zaten evimizin kızı gibi olduğundan annem olmasa da kahvesini alıp gideceğine emindim.

Odama girip yatağımın üstünde bağdaş kurdum. Telefonu göz hizama kaldırıp telepatik yollarla Bulut'a ulaşmaya çalıştım.

"Hadi ara, ara."

O anda telefondan bildirim sesi gelince panikleyip yatağın diğer ucuna attım telefonu. "Ay tövbe!" diyerek gülerken uzanıp aldım ama sanırım hala psişik güçlerim yoktu. Eylül'ün Whatsapptan gönderdiği videoyu açtığımda ekranda Ali Bulut belirdi. Kucağında yeğeni vardı, bebek kahkahalarla gülerken arka fondan da gülme sesleri geliyordu. Bulut yavaşça eğilip kafasını Efecan'ın karnına gömerek sesler çıkardığında bebek bir çığlık atıp

tekrar kahkahalara boğuldu. O kadar güzellerdi ki defalarca izledim videoyu. Orada olmayı o kadar istedim ki kıskanç düşüncelerimi engelleyemedim. Eylül ne şanslı kızdı. Aileleri de arkadaş olduğu için hep görüşüyorlardı. Üstelik aynı binada oturuyorlardı! Şanslı pislik diye düşündüm gülerek.

Vakit geçirmek için elime bir kitap alıp yatağa uzandım. Karakterlerin yerine kendimi ve Bulut'u koyarak okurken çok eğleniyordum. Kendimi bayağı kaptırmıştım ki telefonum çaldı. Ekranda Bulut'un adını görünce yerimden zıplayıp ayağa dikildim. Adam aradı diye hazır ola geçecektim neredeyse.

Telefonu kulağıma götürürken gülümsüyordum. "Alo."

"Uyumuyordun değil mi? Saat epey geçti."

"Hayır, uyumuyordum."

"Ablamlardaydık." dedi Bulut. "Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemişim. Yine de sesini duymadan uyumak istemediğim için şansımı denedim." O konuşurken ben iç çekerek saçlarımla oynuyordum. Nasıl da tatlıydı, açıklamasını sevdiğim.

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda konuşmadığımı fark ettim.

"Ay, dalmışım." dedim utanarak. Kısık gülüşü kalbimi ısıttı. "Kitap okuyordum."

"Ne okuyorsun?" diye sordu ilgiyle.

"Bir aşk romanı" deyip duraksadım. Günlerdir içimi kemiren şeyleri söylemek için araladım dudaklarımı. "Bir adam var. Kıza çok değer veriyor ve onun için her şeyi yapabilir. Ama kız biraz saf, ona her koşulda güvenebileceğini fark edemiyor." Dudağımı ısırıp bir şey söylemesini bekledim. Bir süre sadece sustuk. Konuşmak istedim ama kelimeler dudaklarımdan dökülmedi.

"Peki kız artık ona güveniyor mu?" diye sordu sonunda. Beklenti dolu sesi kendimi bir kez daha kötü hissetmeme neden oldu. Bana güvenmiyor musun diye sorduğunda ona cevap vermemiştim. Bulut'un bugünkü burukluğunun buna dayalı olduğunu yeni fark ediyordum. Tüm sevgisini bana vermişken ona güvenmediğimi düşünüyor olması canını yakıyor olmalıydı.

"Evet. Kız tam bir salak ama çok seviyor."

"Eminim adam da onu seviyordur." dedi hafif bir gülümsemeyle.

"Sevse iyi eder, aksi halde kız adamı bir dağ evine kaçırıp kendisiyle evlenmeye zorlayabilir." Niyetim sadece ona takılmaktı ama evlilik kelimesi ağzımdan çıkınca ikimizde şaşırdık.

"Kız evlenmek istiyor mu?" diye soruşuyla iyice utandım. "Şey... Henüz oraya gelmedik."

"Anlamadım?"

"Kitaptan bahsetmiyor muyuz?" diye sordum gülerek.

"Ooo" dedi muzip sesiyle. "Sanırım çok yanlış anladım."

Sırıta sırıta bir süre daha konuştuk. Telefonu kapattığımızda yatağıma uzanıp sevdiğim adamı düşünerek huzurlu bir uykuya daldım.

Eylül Pazar sabahı erkenden kalkıp duşunu almış, üzerini giyinmiş ve soluğu Girayların kapısında almıştı. Dün akşam ailesiyle birlikte İnci Hanımlara oturmaya gittiklerinde, sabah Giray'ın anne ve babasının onlara kahvaltıya davetli olduğunu öğrenmiş ve uyandığında neredeyse kapı deliğini gözleyerek gitmelerini beklemişti. Giray'ın hafta sonları erken kalkmadığını bildiğinden evde kalacağına emindi. Nitekim öyle de oldu. Saat dokuza doğru Emine Hanım ve eşi evden çıkıp karşı binaya geçtiler. Eylül de soluğu üst katta kapının önünde aldı. Emine Hanım'dan bu kadar çekinmese onunla müttefik olup birlikte Giray'ın canına okumayı çok isterdi, ancak sevgili kayınvalidesi biraz huysuzdu. Elini zile bastırıp kapı açılana kadar çekmedi. Rahatsız edici zil sesi kulaklarını tırmalarken kendisi bile yüzünü buruşturuyordu ya, Giray onu öldürmezse iyiydi. Sonunda içeriden kaba homurdanmalar eşliğinde gelen ayak seslerini duydu. Kapı açılıp da Giray'ın uyku mahmuru ifadesi ve dağılmış halini görünce içi gitti genç kızın. Adamı baştan ayağa süzerken elinin hala

zilin üstünde olduğunun farkında değildi. Giray parmağını tutup zilden ayırdıktan sonra çatık kaşlarını Eylül'e çevirdi. Genç kız bir an için geri adım atıp yutkunacak gibi oldu ysa da hemen toparlandı. "Günaydın aşkım!" diye şakıdı en sevimli bakışlarıyla. Ama Giray karşısında onu boğacakmış gibi bakarken sevimli olmak hayli zordu.

"Ne var Eylül!" diye gürledi Giray sertten çok huysuz bir sesle. Eylül parmağını avucundan kurtarmaya çalışırken bırakmayacağını anladığında diğer eliyle sevgilisinin eline vurup parmağını Giray'in kıskacından kurtardı ve içeri geçti.

"Ne demek ne var? Sevgilin gelmiş bir gülümse, bir sarıl. Hödük geldin hödük gidiyorsun be adam!" Giray sabır dilenircesine yukarı doğru bakıp kendini salondaki koltuklara attı.

"Sabahın köründe deli gibi zile basıyorsun bir de kibarlık mı bekliyorsun? Cadı geldin cadı gidiyorsun be Eylül'üm!"

"Ama yardıma ihtiyacım vardı." dedi Eylül dudak bükerek. "Ne için?" diye soran sevgilisinin yanına oturup cebine sıkıştırdığı ojesini çıkardı.

"Sağ elime oje süremedim." dedi kedi gibi bakarak. "Sen sürer misin?"

Giray inanamıyormuş gibi bakıyordu kızın elindeki ojeye. "Lan sabahın köründe bunun için mi uyandırdın beni!"

"Ne biçim konuşuyorsun sen benimle lan falan? Zaten bıraktın da beni. Eskisi gibi sevmiyorsun sen beni artık değil mi?" dedi ve ağlamaklı gözlerini yere çevirdi. Genç adam neye uğradığını şaşırmış kızın bu ürkek, kırgın bakışları altında kendine söviyordu.

Eylül'ün böyle bir düşüncesi yoktu elbette. Sevdiği kadar sevildiğinden şüphe etmiyordu ama günlerce ölüyor gibi hissedişinin acısını çıkarmak zorundaydı. Hem kendini şımartacak hem de Giray'a ufak çaplı bir ceza verecekti. Kav-

galarında bu kadar hatalı olmasa kimse onu durduramazdı da işte, yüzü bu kadarına yetiyordu ancak.

"Güzelim öyle şey mi olur? Ama sen hep kendin sürersin ojelerini şimdi ne değişti?" diye sordu Giray yumuşayan sesiyle.

"Bileğimi burktum dün." Yalan sayılmazdı ama burkmak da denemezdi. Küçük kuzeniyle oynarken eli bir an ters bir açıyla büküldüğü için kramp girmişti birkaç saniyeliğine. Şimdi acımıyordu, ancak Giray'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

Giray'ın uykulu huysuz hali anında kaybolurken kızın eline uzandı nazikçe. Parmakları bileğini yoklarken. "Ne yaptın yine?" diye sordu. "Dikkat etmiyorsun ki kendine hiç. Çocuk gibi oradan oraya zıplarsan tabii incitirsin bir yerleri."

Eylül onun tatlı homurdanmalarını aşk dolu bakışlarıyla dinliyor, kendisi için böyle küçücük sorunlarda bile endişelenmesini ne kadar özlediğini düşünüyordu. Giray ona gelmeseydi ne yapardı? Yaşayamam, demiyordu elbette ama nasıl mutlu olurdu bir daha? Onun aşkına sahip olduğu için her gün binlerce kez şükrediyordu genç kız.

Uzanıp sevgilisinin yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. "Sen tutunca acımıyor." dedi içtenlikle. Giray sıntarak kızın bileğine küçük öpücükler bıraktı. "Eee, sürecek misin?" diye sorduğunda Giray'ın sıkıntılı bakışları tekrar gün yüzündeydi. "Eylül'üm ben ne anlarım oje sürmekten?"

"Ya sen mühendis adamsın her işten anlarsın." dedi Emine Hanım'ı taklit ederek. "Bak ben sana bir tane süreyim nasıl olduğuna bak, olur mu?"

"Yok deve!"

"Sensin deve." dedi Eylül kıkırdayarak. Giray'a doğru dönüp bağdaş kurarak oturdu karşısına. Eline uzanınca genç adam elini arkasına sakladı.

"Asla olmaz!"

"Aşkım lütfen ama!" dedi Eylül kedi bakışlarıyla. Aşkım kelimesini ya nazlanırken ya da bir şey isterken söylerdi. Giray bunu çok iyi biliyordu ama yine de karşı koymak zordu.

"Saçmalama! Çıkmaz sonra biri görse ne der kızım iki paralık olurum valla!"

"Ya sileceğim hemen, kimse görmez!"

"Olmaz Eylül yapmayalım, istemiyorum ben."

"Gel buraya acımayacak sözü!"

"Lan sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye gürleyen adama karşı kahkahalara boğuldu genç kız. "Yeni gelin gibi nazlanma sen de!"

"Tamam, bırak ben sürerim. Yalnız o şey benim ufacık bir yerime bulaşırsa ojeyle boğarım seni Eylül!"

"Ne kadar romantiksin sen öyle ya!" diye homurdandı Eylül, bir yandan elini uzatırken.

Giray'ın oje sürüşü görülmeye değerdi. Sanki sanat yapıyor gibi pür dikkat küçük dokunuşlarla mükemmel sonuç elde etmeye çalışıyordu. Bir ara, "Badana yapmak gibi bu da hırça izi kalmasın diye kırk takla atıyorum." deyip kendi kendine güldü. Eylül çaktırmadan resmini çekmeye çalıştığında Giray oje hırçasını burnuna sürdü uyaran bakışlarıyla. Eylül o arada panikleyip yüzünü yıkamak için yerinden kalkınca Giray'ın elindeki oje hırçası kaymış, kızın elini boydan boya pembeye boyamıştı. "Hay yapacağın işe Giray!" diye söylenerek banyoya koşarken Giray arkasından kıs kıs gülüyordu. Güya kendini şımartıp Giray'ı bezdirecekti. Zavallı Eylül. Deliren yine kendisi olmuştu.

Giray deneme kabinin karşısına oturmuş başını arkasındaki duvara vurarak Eylül'ü bekliyordu. Kız sabahın köründe onu

uyandırmış saçma sapan isteklerde bulunmuş ardından Giray'ı kahvalti bahanesiyle dışarı çıkarıp alışverişe getirmişti.

"Aklıma sıçayım ben," dedi Giray yüksek sesle. Kabinin içinden Eylül'ün cevap veren sesi gecikmedi. Mağazada kendilerinden başka müşteri yoktu. Zaten bu saatte niye alışverişe çıkardı ki insan?

"Kabalaşmasana Giray!"

"Yap et sonra Giray kabalaşma, Giray kızma, Giray yapma. Niye? Çünkü Giray sabır taşı anasını satayım!"

"Niye söyleniyorsun, bulmuşsun melek gibi kızı?"

"Melek ya melek!" dedi Giray bin bir imayla. O arada Eylül kabinden çıktı. "Niye bana kızıp duruyorsun ki? O kadar ayrı kaldık, özledim seni. Günümü seninle geçirmek istedim fena mı ettim?" diye burnunu çeke çeke konuşuyordu. Giray ise onu duymuyordu. Gözleri kızın kısacık siyah eteğine kitlenmiş yüzü sinirden kırmızıya dönüşmüştü.

Eylül gülmemek için savaşırken, boğa gibi tepecek beni diye düşündü. Sonra düşüncesine kıkırdadı istemsizce.

Duyduğu tatli sesle hayata dönen Giray'ın gözleri Eylül'ünkilere kitlendi. Adamın sinirden kaşı gözü oynuyordu, ama Eylül hiç oralı değildi. "Çok güzel değil mi?" dedi eteğini göstererek. "Alacağım bunu." Giray'ın seğiren gözü iyice belirginleşmiş her an Eylül'ü omzuna atıp pataklayacakmış gibi görünüyordu.

"Bu ne şimdi?" dedi Giray öldürücü bir sakinlikle. Kabinlerin bulunduğu dar koridorda genç kıza doğru bir adım attı. . Eylül aninda bir adım gerilledi.

"Etek, aşkım." dedi sevimlice. Aslında bu kadar kısa giyinmiyordu. Kendi sınırlarına göre bile fazla kısaydı bu etek. Ama amaç da eteği giymek değildi.

"Hani lan etek? Kıçın meydanda resmen! Sen beni katil mi edeceksin?"

"Ayıp oluyor ama Giray'cığım." dedi Eylül bir adım daha geriye kaçarak. "O etek üzerinde bir saniye daha durursa ayıp neymiş, göreceksin." diyen adamın laflarının tehditle kalmayacağını fark eden Eylül koca bir çığlıkla kabine girip kapıyı kilitledi. Giray'ın sakinleşmeye çalışan nefes egzersizleri kulağına dolduğunda keyifle kıkırdadı genç kız. Hemen üzerini değişip etek elinde kabinden dışarı çıktığında Giray'ı bıraktığı yerde kıpırdamadan beklerken buldu.

Adamın bakışları elindeki eteğe döndüğü an, "Ama Giray çok yakıştı bana!" dedi surat asarak.

"İstiyorsan al," dedi Giray sakince. Gözlerindeki tehlikeli parıltılarsa tam tersini söylüyordu. "Ama giymeye kalkarsan yakarım o eteği."

"Oha."

"Seçim senin." dedi en psikopat sesiyle. Eylül el mahkûm eteği bırakıp mağazadan çıkarken Giray bir adım arkasında elleri cebinde ıslık çalarak yürüyordu.

"Bir etek için beni üzmene değer mi?" diye sordu Eylül en küskün sesiyle.

"Değer." Aldığı cevapla sinirleri yine gerilmişti genç kızın. "Dağdan mı geldin sen Giray?"

"Yok, bizim oralar hep yaylaydı. "

"Ay salak! Çok güzeldi etek. Ne olurdu alsaydım?"

"Ya bırak neresi güzel? Bir avuç kumaş önüme getiriyorsun giyeyim diye! Sonra da adam karısını niye baltalamış diyorlar, sen böyle çık dışarı ben bırak baltayı balyoza gelirim peşinden."

Genç kız ona dönüp elini beline koyarak, "Adamın karısıymış baltalamış, sen beni ne sıfatla baltalıyorsun acaba?" dediğinde Giray'ın çenesi kasıldı. Koyu kahve gözleri öfkeden siyaha dönerken, "Ne demek ne sıfatla! Sevgilimsin sen benim!" diye gürledi adam.

"Bizim oralarda öyle bir kontenjan yok canım!"

"O ne demek lan!" Eylül iyice hırslanmış, sinirinin verdiği vurdumduymazlıkla içindekileri söyleyiverdi. Ayrı kaldıkları süreçte Giray'dan evlilik hakkında hiçbir şey duymadığını düşünüp durmuş hayal dünyası bin bir kötü düşünceyle günlerce delirtmişti kızı.

"Bulut'la sen akraba mısınız gerçekten? Hayır, mümkün değil şünkü! Adam üç gündür tanıdığı kıza evlenme teklifi etmeyi düşünüyor, bunun için kafa patlatıyor, sen kaç yıllık sevgiline kuru bir teklifi çok görüyorsun! Bu işin sonu nereye gidecek Giray? Uzatmalı sevgili mi olacağız? Hayır, okul bitmez evlenmeyi beklemiyorum tabii ama geleceğe dair bir yüzmek güvale olurdu." Eylül'ün sesi cümlesinin sonlarına doğru gittikçe kısılırken Giray şaşkınca ona bakıyordu.

"Ne saçmalıyorsun Eylül? Evleneceğiz tabii ki." dediğinde kızın durulan bakışları tekrar öfkeyle parladı. "Yok, ben seni yontamayacağım. Bir adam kadın ruhundan bu kadar mı anlamaz! Evlenecekmiş! Nah evlenirsin, öküz!" Giray sabır diler gibi yukarı baktı.

"Yahu nasıl geldik bu konuya anlamadım ki?" diye sordu Giray saf saf.

"Ya Giray çık git şuradan."

"Kızım sokak ortasındayız nereye gideyim?"

"İyi ben giderim o zaman!"

"Gitme." deyip kolundan çekerek sarıldı genç kıza. "Sabahtan beri yeter çektirdiğin sakince oturalım bir yerde, hadi?"

"Beğenmiyorsan başkasını bul kendine, böyle hödük seven bir kız!" dedi Eylül adamın kollarından uzaklaşmaya çalışırken.

"Bir tek sen sev beni, başkasını istemem." deyip yüzünü genç kızın boynuna gömdü Giray. Eylül o andan sonra istese de sinirli kalamazdı. İç çekerek sarıldı sevdiği adama. "Şirinlik yapmasana, kavga ediyoruz burada."

"Sen ne güzel kavga ediyorsun öyle," deyip tatlı tatlı öptü sevgilisini. Eylül'ün elleri saçlarını okşarken birden geri çekilip önünde diz çöktü genç adam. Eylül gözlerini kırpıştırarak bakarken, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Dur bi' dakika." deyip ceplerini yokladı genç adam. Ceketinin cebinden anahtarlığını çıkarıp, anahtarları birbirine bağlayan klipsi çıkardı.

"Giray?" diye seslendi Eylül meraklı sesiyle. Adamın ne yaptığını görmeye çalışırken şaşı olacaktı. Giray ona sevimli bir gülümseme yolladıktan sonra eliyle saçlarını karıştırarak dağıttı. Saçlarının böyle dağınık olmasını severdi Eylül, biliyordu.

"Eylül?"

"Giray?" dedi kız temkinli sesiyle.

"Sevgilim?"

"Aşkım?"

"Ömrüm" dedi derin bir nefesle. Eylül şaşırsa da mest olmuştu çoktan.

"Bir tanem" dedi elini adamın yanağına koyup.

"Evlenelim mi?"

"Ha?" Kızın dudaklarından çıkan kaba sese karşı yüzünü buruşturdu Giray.

"Ha nedir ya? Dur dur, düzgün soramadım değil mi? Tamam, tekrar deniyorum." Deyip boğazını temizledi. "Benimle evlenir misin?" diye sorduğunda Eylül yüzünde garip bir tebessümle ona bakıyordu. Gülüşünü bastırıp, "Bu ne ya?" deyince Giray ağzının içinde bir şeyler mırıldandı sinirle. "Tekrar" deyince kıkırdadı Eylül.

"Eylül'üm. Esmer cadım. Ömür törpüm... Bir ömür boyu ağzıma sıçacağını bilsem de buna katlanacak kadar çok seviyorum seni. Her şeyim olur musun?" diye bir kez daha sorduğunda Eylül'ün kahkahası sokağı çınlattı. Yanlarından kıkırdayarak geçen bir grup genç kıza ikisi de aldırmamıştı.

"Ama ben böyle hayal etmemiştim ya!" dedi Eylül gülerek. Giray'ın romantikliğinin zirvesiydi bu kaba teklif. Ama özeldi işte. Başka kimsenin böyle bir evlilik teklifi almadığına emindi genç kız. Giray'la kala kala o da mı odun olmuştu ne? Giray kızın elini tutup dudaklarına götürdükten sonra ışıl ışıl gözleriyle elindeki klipsi parmağına geçirdi. Eylül yıkılmış bir ifadeyle elini alnına dayadı. "Hayır ama ya!" diye inleyişi genç adamı güldürmüştü.

Giray, "Temsilî yüzük bu. Şimdilik idare et, en güzelini alacağım ben sana." derken Eylül kahkahalarla parmağındaki halkaya bakıyordu. En güzelini de alsa Giray, hiçbir şey bu çirkin halkanın yerini tutamayacaktı Eylül için.

"Salaksın biliyorsun değil mi?" dedi aşk dolu sesiyle. "Ve ben bu salağı çok seviyorum!" deyip ona sarılırken dünyanın en şanslı kızı olduğunu biliyordu.

Geçen birkaç haftayı Bulut'la olabildiğince birlikte geçirmiştik. İşten çıktığında beni almaya geliyor, bazen dışarıda bazen de sipariş verip pastanede yemek yiyorduk. Bu arada geleceğe dair konuşmamıştık hiç. Bulut ilk günlerdeki gibi sevgi gösterilerinde bulunmaktansa küçük iltifatlar ve jestlerle gönlümü hoş tutuyordu. Belki rahatsız olmalıydım, ama memnundum bu durumdan. Yavaş ve sindire sindire ilerlemek istiyordum. Çok hızlı başlamıştık, hislerimizin yoğunluğundan başımız dönmüştü ve birbirimizi istemişti ve sakinleşmemizin onun da hoşuna gittiğini umuyordum.

Cumartesi sabahı Zeynep'le pastanemin mutfağında kek yapıyorduk. Bir önceki akşam bir müşteri üç tane tarçınlı kek istemişti bu yüzden sabah erkenden pastaneye gelmem gerekmişti. Zeynep de keki duyunca peşime takıldı. Kaan'ın tam bir kek canavarı olduğunu söyleyebilirdim. Adam tarçınlı keki Zeynep'ten çok seviyor bile olabilirdi. Hal böyle olunca ben de, bir tane de Bulut'a

yapayım dedim ve kek kalıplarını tezgâhın üzerine koyup keklerimizi yapmaya başladık. Malzemeler gram ölçüsüyle olduğu için ikimizinkinde de her şey aynıydı. Ama Zeynep ısrarla ona söylemediğim bir şey olduğunu düşünüyordu.

"Her şey aynıysa nasıl oluyor da seninkiler daha lezzetli oluyor?" diye sordu Zeynep çocuk gibi mızıldanarak.

"Çünkü ben yaptığım şeye inanıyorum."

"Nasıl yani?"

"Bunu sadece kek olarak görürsen öyle kalacaktır Zeynep. Bir kekten daha fazlası olmasını sen kendin sağlayacaksın. Ayrıca el lezzeti denen şey bir efsane değil."

Zeynep, "Hadi oradan!" deyip alaycı bakışlarını yüzüme dikti̇ğinde ellerimi belime attım.

"El lezzetini keke nasıl verirsin biliyor musun?" deyip parmak uçlarımı Zeynep'e doğru kaldırdım. "Dokunabilirsin. Keki yaparken kirlenmekten korkma mesela. Una dokun. Yoğurt koyarken kaşığı parmaklarınla sıyırmaktan çekinme. İçindeki tüm duygularını parmak uçlarından keke akmasına izin ver. Hani sevgimi kattım derler ya? Gerçekten öyle olduğuna inan. Mutfakta çalışırken hep güzel şeyler düşün. Sevdiğin adamı, anneni, arkadaşlarınla geçen güzel zamanları... Tüm o sevginin ve anıların güzelliğinin kekin tadına yansıyacağını düşün. Gerçekten oluyor." dedim ve şaşkın bakışlarına karşı muzır bir ifadeyle gülümsedim. "Bu yüzden benim kekim her zaman seninkinden daha güzel. Çünkü bir şey pişirirken sürekli sızlanıyorsun!"

"Uyduruyorsun." dedi Zeynep ama kafası karışmış gibi önündeki malzemelere bakıyordu.

"Korkma, seni yemezler."

"Büyücü gibi konuşuyorsun ne yapayım?" dedi o da gülerek. "Yani bunu yaparken Kaan'la öpüştüğümüzü düşünürsem tadı daha mı güzel olacak? Çünkü böyle düşünceler duygularımı hayli coşturuyor."

"Bilmem." deyip kıkırdadım. "Bende işe yarıyor." Birbirimize imalı bakışlar atıp kahkahalarla güldük. Mutfağı keklerin enfes kokusu sarana kadar sevgililerimizi çekiştirip birbirimize ilişkiler hakkında tüyo verdik. Yani, daha çok Zeynep bana tüyo verdi. İşimiz bittiğinde siparişleri Zeynep'le yolladım, çünkü Ali Bulut gelecekti. Ortalığı toparlayıp mis gibi kokan kekimi güzel bir tabağa koydum. Henüz sıcak olduğu için dilimlemedim ki kek hamurlaşıp tadı kaçmasın.

Her şey bittiğinde ellerimi belime atıp pastaneme göz gezdirdim. Ön camın iki yanında toplanmış kap kekli perdelerim o kadar güzeldi ki aklıma geldikçe seviniyordum. Belki perdelerin iki yanına küçük, dekorluk masalardan alabilirdim. Uzun ayaklı, turkuaz renkli şık bir masa oraya çok yakışırdı.

"Orada benden daha ilgi çekici ne var?"

Bulut'un sesiyle irkilerek arkamı döndüğümde bana sarıldı. "Beni korkuttun!" dedim omzuna hafifçe vurarak. Daha sıkı sarılıp, "Üzgünüm." dedi. "Perdeleri kıskandım galiba."

"Kıskanma. Sen onlardan daha güzelsin."

"Ah, gururum okşandı!" dediğinde güldüm.

"Sana kek yaptım." dedim oturması için koluru tutmuş çekiştirirken. "Sabah kek siparişi aldım. Zeynep de yarımdeydı. Tarçını sevmediğin için seninkini özel olarak kakaolu yaptım. Bence beni çok sevmelisin." dedim ışmarıkça ve kekin yanına koyduğum çikolatalı kurabiyelerden attım ağzıma.

Ben kurabiyemi yemeye odaklanmışken, "Bence seninle evlenmeliyim." deyince ağzımdaki lokma boğazıma kaçtı. Öksürerek iki büklüm eğilirken, Bulut hızla mutfağa girip bir bardak suyla döndü yanıma. Sırtımı sıvazlayarak suyu uzatırken gözlerim sulanmıştı. Bir yudum suyla birlikte güçlükle yuttum lokmamı. Hala küçük küçük öksürükten Bulut elimdeki bardağı alıp saçlarımı kulağımın arkasına itti. Bundan hiç hoşlanmadım. Yüzüm mora dönmüştü muhtemelen, bunu görmese de olurdu.

"İyi misin?" diye sordu endişeli bakışlarıyla. Ben hala az önceki cümlenin şaka mı, ima mı, vaat mi olduğunu düşünüyordum.

"İyiyim. Bir şey yok."

"Ne oldu ki birden?" diye sorarken gülmemek için dudaklarını sıkıyordu. Hain!

"Yutamadım." dedim ona pis pis bakarken. Karşımdaki sandalyeye oturdu. Yerimde kıpırdanıp durunca boğazımı temizleyip bir şeyler söylemiş olmak için konuştum.

"İstersen dışarı çıkabiliriz. Dün haftanın son siparişlerini de yolladım. Zeynep göz kulak olabilir pastaneye."

"Önce eve uğramam gerekiyor. Ablam bir şey istemişti dışarıdan. Onu götüreceğim. Sonra gelir seni alırım, bir şeyler yaparız. Olur mu?"

"Şey... Tabii..." diye mırıldandım ayakkabılarıma bakarak. Nezaketen de olsa birlikte gidelim demesini beklemiştim. Gerçi öyle bir şey söylese de panikleyip saçma sapan şeyler söyleyebilirdim. Kendime pek güvenmiyordum. Yine de... Bozulmuştum galiba.

Bulut'un karşımda kıvrandığını fark edince, "Ne?" diye sordum. Sesimin aksi çıkmasını engelleyememiştim.

"Sen de gelmek ister misin diye soracağım ama bir kez daha 'Bunları konuşmak için erken değil mi?' demeni kaldıramam." dedi. Benim cümlelerimi hatırlatırken sesini inceltip taklidimi yapmıştı. Bu kadar şaşırmasam gülebilirdim.

"Bulut!" dedim hayretle. "Ciddi olamazsın. O anda kavga ediyorduk. Düşünmeden konuşuyordum!"

"Eh, ama ben sürekli düşünüyorum." dedi omuz silkerek. Suçluluk duygusu çoktan damarlarıma yayılmıştı.

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"İyi." dedi bana bakmadan. Kaşlarını çatarak aynı şekilde karşılık verdim.

"İyi!"

"Güzel."

"Güzel."

"O zaman ben gidiyorum."

"Ben de geliyorum!" sinirle ayağa kalktığımda Bulut şaşırdı. "Eve mi?"

"Nereye olacak?" diye terslendim. Galeyana geldim resmen ya ne oldu böyle? Bulut kocaman sırıtıp, "Annemle tanışmak mı istiyorsun?" diye sordu.

Hay bin kapkek!

Annesiyle tanışmak mı istiyorsun Destan? Emin misin? Bence salaksın... Aklımdan geçenleri söylememek için dilimi ısırdım. "Tabii" dedim garip bir sesle. Şaşkınlığım Bulut'un aşk dolu öpücüğünde boğulup yerini çiçek kokulu hislere bıraktığında, başım dönmüş halde gülüyordum.

Nasılsa tanışacaktık. Ertelemenin bir anlamı yoktu. Aslında... Bulut beni böyle öperken başka hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Bulut'un evine giden merdivenleri çıkarken elimdeki kutu titriyordu. O kadar gerilmiştim ki ellerimin titremesini durduramıyorum.

"Ben alayım mı?" diye soran Bulut'a, "Hayır!" diye cıyaklıadım resmen. Ellerini havaya kaldırıp, "Tamam." dedi. "Dokunmadım."

"Sanırım öleceğim."

"Neden?" diye sordu güldü gülecek.

"İlk kez sevgilimin annesiyle tanıştığım için olabilir mi?"

"Annem seni çok sevecek."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü daha tanışmadığınız halde seni övüp duruyor." dediğinde kapının önüne kadar gelmiştik. Dudağımı ısırıp terleyen elimi pantolonuma sildim. Zile bastığında dikleşip içimden Teletabilerin isimlerini saymaya başladım. Saçmaydı, ama beni yatıştırıyordu.

Kapıyı genç bir bayan açıp kocaman gülümseyerek "Hoş geldiniz." dediğinde titrek bir nefes aldım. Bir ara, habersiz gitmeyelim ayıp olur, diyerek gitmekten sıyırmaya çalışınca Bulut ablasına haber vermişti. Vicdansız.

"Hoş bulduk abla." diyerek içeri girdi Bulut. Ben de gerginlikten kazağına yapışmamak için belli bir mesafe bırakıp arkasından girdim.

"Hoş bulduk." dediğimde karşıdaki odanın kapısından kucağında bebekle bir kadın çıkıp kocaman gülümsedi bana. Şaşkınlıktan ağzım açık kalmış öylece kadına bakıyordum. Bulut elini nazikçe belime koyup, "Hayatım, annem İnci ve ablam Buğlem." diyerek tanıttı ailesini. "Bu güzeller güzeli de Destan." dediğinde İnci Hanım'dan gözlerimi ayırdım. Utandığım için mi yoksa gerginlikten mi bilmiyorum ama kızarmıştım.

"Memnun oldum efendim." dedim hala şaşkınlığımı üstümden atamamışken. İnci hanım kıkır kıkır gülerek bana sarıldı.

"Dünya ne kadar küçük değil mi? Hoş geldin kızım."

"O ne demek?" diye sordu Bulut. "Biz daha önce tanışmıştık, değil mi kızım?"

"Şey... Pastaneye gelmişti. Biraz sohbet etmiştik..." derken yüzüm kıpkırmızı kesildi. İnci Hanım'ın beni oğlu için düşündüğüne emindim ve oğlunun Bulut olması... Kahkahalarımı yutmak hayli zordu.

"Ah anne!" dedi Bulut annesine gücenmiş bakışlar atarak. "Ben sana ne diyeyim şimdi?"

"Ee, yavrucuğum biz teyzenle geziyorduk. Sıcaktan bunalınca pastanede bir şeyler içelim dedik. Şansa bak ki orası da Destan kızımın pastanesiymiş. Öyle tanışmış olduk. Ne bileyim ben müstakbel gelinim olduğunu? Ay ama nasıl da güzel oldu!" diye neşeyle cıvıldadı İnci Hanım. Kucağındaki bebek kollarını bana uzatmış onu almam için şirinlik yapıyordu. Dayısının kopyası küçük yüzünü öpücüklere boğmak için sabırsızlanıyordum ama hala çekingenliğimi üzerimden atamamıştım.

"Eminim tesadüftür!" dedi Bulut. "Sherlock gibi araştırma yapmışsınızdır siz. Bilmiyor muyum ben seni?"

"O kim oğlum ben bilmem lok mok." dedi İnci Hanım. Kıkırdadığımda Efecan da tatlı bir ses çıkarıp kahkaha attı. O kadar sevimliydi ki suratını yemek istedim.

"Her neyse, hadi içeri geçelim. Abla gülmeyi keser misin?" deyip beni salona yönlendirdi. Buğlem abla hala gülüyordu. İlk kez resmini gördüğümde onu kıskandığımı anımsayınca biraz utandım. Gözüm dönmüş bir şekilde kadına saydırıp durmuştum. Allah beni kahretsin. İç sesime sıntarak koltuğa oturdum. Bulut da yanıma yerleşti hemen. Keşke başka yere otursaydı. Kendimi

karanlık bir odada spot ışığıyla aydınlatılmış noktanın merkezinde hissediyordum. İnci Hanım'ın bakışları komikti aslında, ama sevgilimin annesi olduğunu öğrendiğimden beri beni geriyordu.

"Kim olduğumu biliyordu yani öyle mi?" diye fısıldadım Bulut'a doğru. Mahcup bir ifadeyle, "Annem biraz heyecanlıdır." dedi. "Sizi tanıştıracağımı söyledim ama halimi görünce meraktan bekleyememiş."

"Ne vardı ki halinde?" diye sorduğumda elimi tutup dudaklarına götürdü.

"Bir de soruyor! Darmadağın ettin beni kadın! Ferhat dağ deldiyse, Ali Bulut da kurabiye yaptı. Hafife alma bunu." Gülerek elimi çektim, çünkü annesinin sesi yaklaşıyordu. Tam o anda içeriye girince koltuğun ucuna, Ali Bulut'tan uzağa doğru kaydım.

Efecan annesinin kucağında çırpınıp kollarını bana uzatınca bu sefer dayanamayıp ayağa kalktım. "Alabilir miyim?" diye sorunca Buğlem abla, "Lütfen!" dedi sahte bir dehşetle. "Oğlum güzel kız görünce çıldırıyor."

Efecan'ı kucakladığım gibi mis kokulu boynuna gömdüm burnumu. Gıdıklanmış olacak tatlı sesiyle kıkırdamaya başladı. "Ya sen çok güzelsin!" dedim içtenlikle. Tombul, gamzeli yanaklarını öperken Efecan gülerek saçlarımı çekiştiriyordu.

Tekrar yerime oturup bebeğin ellerini tutarak kucağıma, kendime doğru oturttum. Yeni çıkmışa benzeyen iki alt dişi vardı. Gülünce o kadar şirin oluyordu ki ben de gülüyordum ister istemez.

"Ben bir mutfağa bakayım, hemen dönerim." dedi Buğlem abla. Hemen de abla yaptım kadını yalnız.

"Ben kek getirmiştim!" dedim birden aklıma gelen kekimle. "Ama... Nerede?" diye sorduğumda Bulut gülerek koltuğun üzerindeki kutuyu ablasına uzattı.

"Destan'ın Düşleri'nden" deyince Buğlem abla içten bir gülümsemeyle, "Tatmak için sabırsızlanıyorum!" deyip mutfağa girdi.

O sırada İnci Hanım karşımıza oturunca havadan sudan biraz sohbet ettik. Bu arada İnci Hanım tekrar İnci teyze olmuştu. Tatlı bir kadındı ama Bulut'un da dediği gibi fazla heyecanlıydı.

Efecan'ın minik eli yüzüme dokununca ona baktım. "Sıkıldın mı sen yakışıklım? Ben seni yerim biliyor musun?" diye bebeğe şirinlik yaparken Ali Bulut dibime kadar girip kıskanç bir sesle konuştu.

"Sen niye başka erkeklere yakışıklım diyorsun?"

"Bebek o Bulut!" dedim gülerek. O sırada Efecan kucağımda ayağa kalkmış saçlarına asılarak yanağımı emmek için yüzüme yapışmıştı.

"Ağzının tadını bilen bir bebek ama." İnci teyzenin nazar duaları kulağıma çalınırken Bulut, Efecan'ı kucağımdan almak istedi, ama izin vermedim.

"Saçmalama Bulut. Bırak seveyim biraz." Buğlem abla mutfaktan İnci teyzeye seslenince onunla ben de ayaklarımı fakat beni oturtup salondan çıktı. Bulut hala kucağımdaki bebeği alma çabasındaydı. Efecan burnumu ısırınca çığlığımı tutamadım. Bir yandan da gülüyordum. "Ya bırak!" deyip Bulut'u dirseğimle ittim.

"Hayatta bırakmam, daha ben öpemedim ısıramadım oraları."

"Bulut!" dedim inanamayarak. "Çok ayıp! Utandırma beni."

"Ama utanınca çok güzel oluyorsun." Çapkın bakışlarına karşın tavrımı korumak çok zordu. Ağzımdan "Yaaa!" gibi bir ses çıktı sanırım, emin değilim.

"Sana çok benziyor." dedim Efecan'a bakarken. Bulut sırıttı. "Evet fazla benziyor. Bak benden zaten bir tane

daha olduğuna göre bir tane de sana benzeyen kız lazım. Elimizi çabuk tutalım biz." dediğinde öylece yüzüne bakakaldım. Allah'ım sana geliyorum...

Buğlem abla yanımıza gelip, "Annem mutfağa sofra hazırlamış. Seni tıka basa yedirmeden rahat etmez o şimdi Destan'cığım. Mutfağa geçelim mi?" dediğinde güç bela başımı salladım. Kadın bana imali imali bakıp Efecan'ı alarak mutfağa geçti. Biz de arkasından. Bulut oturmam için bir sandalye çekince ben hala boş boş yüzüne bakıyordum.

"Ne oldu kızım?" diye sordu İnci teyze. Sen anca Rezil ol Destan!

Yemeği bir şekilde atlattık. Buğlem abla çok cana yakındı. İnci teyze beni biraz zorlamıştı, ama Bulut ve Buğlem abla benim tarafımda olduğundan genel olarak keyifli bir saat geçirdik. İnci teyze yaptığı her şeyden zorla yedirip, "Çok sıskasın kızım, ye de can gelsin biraz," dediği zamanlar hariç tabi...

Yine de beklediğimden iyiydi. İnci teyze, annemlerle tanışmak istediğini söyleyince tereddüt etmeden kabul ettim. O an Bulut'un gözleri öyle bir parladı ki eline şeker verilmiş çocuklara benziyordu.

Eve giderken bunları düşünüyordum. Bulut ışıklarda durup yüzünü bana çevirince güldü. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Düşünüyordum."

"Ne düşünüyordun?"

"Ne kadar mükemmel biri olduğunu..." dedim sesimde en ufak bir alay tınısı olmadan. Yüzüne derin bir bakış yerleşti.

"Ben mükemmel değilim, Destan." dediğinde omuz silktim.

"Belki. Ama benim için öylesin. Önemli olan da bu değil mi?" dediğimde yüzümü avuçlayıp sıcacık bir öpücük verdi bana.

"Mükemmel olan biziz." dedi. "Biz birlikteyken... Kusursuzuz."

"Bu nasıl?"

"Çok güzel Eylül'üm! Bayıldım. Hadi al da gidelim artık."

"Ama parmağımda güzel durmadı baksana." deyip yüzükleri seçmesine yardımcı olan kıza baktı Eylül. "Şuradakine bakabilir miyim?"

"Ya madem beni dinlemeyecektin ne diye sürükledin peşinden?"

"Kıza anahtar klipsiyle evlenme teklifi edecek kadar hödük birinin bu konuda konuşmaya hakkı olduğunu düşünmüyorum." dedi Buğlem yüzüklerden başını kaldırmadan.

"Abla oğlun kucağımda farkında mısın? Valla atar yere kaçarım. Gelmeyin üstüme! Daraldım lan!" diye bağırdı Giray. Efecan başını adamın omzundan kaldırıp küçücük eliyle yüzünün tam ortasına vurup tekrar omzuna yatınca Buğlem keyifle güldü.

"Oğlum cevabını verdi sana." Giray'ın kardeşi yoktu ama kuzenleriyle birlikte büyüdüğü için bunun eksikliğini hiç hissetmemişti. Bulut en yakın arkadaşı, kardeşi olmuştu her

zaman. Buğlem'se ikisine karşı da sevimli ama otoriter bir abla.

"Giray! Seçtim ben yüzüklerimizi." dedi Eylül yüzükleri göstererek. Kızın parmağındaki tek taş ve alyans gayet hoş görünüyordu. Zaten Giray'a göre hepsi birbirinin aynısıydı ama Eylül böyle düşündüğünü bilse onu tefe koyardı.

Erkek yüzüğü olması gereken yüzüğe bakınca kaşları çatıldı adamın. "Parıltılı lan bu?"

"Evet! Ne güzel değil mi?"

"Kızım parlayan şey mi takacağım ben? Abicim sen bana klasik alyans ver, ben takmam abidik gubidik şeyler."

"Ya yüzüklerimiz farklı mı olacak? Olmaz ki ama! Birbirimizle evli olduğumuzu anlamazlar."

"Yavrum millet parmağımıza bakıp yüzük analizi mi yapacak?"

"Evet!" dedi Eylül. "Ben yapıyorum mesela."

"Eee, sende psikopatlık var güzelim. Normal."

"Giray!"

"Senin zevkin berbattır Giray. Bırak Eylül istediğini seçsin."

"O da abartmasın ama." diyerek kuzenine Destek oldu Bulut.

"Aşk olsun Buğlem abla, ben de Giray'ın zevkiyim bir yerde. Ayıp oluyor.."

"Aferin kız." dedi Giray kolunu Eylül'ün omzuna dolarken. "Savun kocanı."

"Ne kocası be? Daha evlenmedik."

"Kızım yüzük almaya geldik ne demek ne kocası?"

"Böyle yapacaksan boşarım seni Giray!"

"Ne boşanması kız daha evlenmedik." dedi adam Eylül'ü taklit ederek. "Allah'ım hata mı ediyorum?" diye söylenen kıza ters bir bakış atıp, "Ağzını topla." dedi bir baba edasıyla. Eylül kızmak istese de gülüşünü bastıramadı. O koca cüsse-

siyle kucağında mayışmış bir bebeği tutuyor oluşu o kadar dikkat dağıtıcıydı ki öfkeli kalamıyordu.

Evleneceklerini biliyordu elbette. Öylesine bir ilişki yaşamıyorlardı ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu. Bir şeyler daha yeni yeni Giray'ın kafasına dank ediyordu ve Eylül bundan hiç de şikâyetçi değildi. Evli olmak okulunu bitirmesine engel değildi. Hem yaşı da gelmişti canım... Ayrıca Giray gibi bir adama sahipken niye bekleyecekti ki? O yine iç dünyasında kendi kendine gaz verirken Bulut da ablasının yardımıyla Destan'a yüzük almıştı. Henüz erken olduğunu düşünüyordu ablası, ama Ali Bulut Destan'ın doğru kişi olduğunu biliyordu. Hisleri asla değişmeyecekti. Destan'dan başka evlenmek isteyeceği biri olamazdı. Bulut'un menekşe gözlü peri kızıydı Destan. Ayrı kaldıkları her dakika adama işkenceydi. Destan'ın, onun aldığı bağlılık yüzüğünü taşımasını istiyordu. Tüm kalbiyle genç kıza bağlıydı, ama yine de bir simgeye ihtiyacı vardı. Herkes Destan'ın kalbinin birine ait olduğunu bilsin istiyordu.

İşlerini hallettikten sonra Buğlem ve Eylül'ü Emine Hanım'a bıraktılar. Emine, İnci ve Sibel Hanım altın kızlar modunda takılırlardı hep. Üçünün annesi bayağı kankalardı. Emine Hanım, Eylül'e sürekli takılıp huysuzluk etse de Sibel Hanım'ı da kızını da çok severdi. Ama gelenekseli yapısı ve oğluna düşkünlüğü bunu göstermesine izin vermiyordu.

Eylül ve Giray'ın aileleri çocuklarının arasındaki ilişkiyi biliyorlardı ama resmiyete kavuşmadığı için fazla dillendirmezlerdi. Ama Eylül'ün babası Hasan Bey'in Giray'a güveni sonsuzdu. Kızıyla birlikte olduğunu öğrendiği ilk zamanlar biraz çektirmişti genç adama. Ama Giray hiç şikâyet etmemiş üstüne bir de adama, "Kız babasısınız sizi anlıyorum. Benim kızım karşıma birini getirse ikisinin de bacaklarını kırarım emin olun. Bu yüzden bana güvenebilirsiniz, kızınızı asla incitmeyeceğime söz veriyorum." deyince Hasan Bey

Giray'ın omzunu sıvazlamış, sonra da bir el tavla atmışlardı. O günden beri Eylül babasını Giray'dan kıskanıyordu. Bazen kim damat kim kendi kızı karşıyordu evde.

Bulut, Giray'ı ensesinden tutarak mutfağa sürüklerken adam homurdanıp duruyordu. "Adam gibi söylesene ne yapacağız? Ne bu gizem?"

"Kurabiye yapacağız güzelim."

Giray eğlenen bakışlarıyla kuzenini edepsizce süzdü. "İyice hanım evladı oldun sen ha, ver bakayım bir yanak." Ali Bulut onun elini itip dolaplardan kapları çıkarmaya başladı. "İtlik yapma. Önemli bir iş yapıyoruz burada."

"Oğlum niye teyzeme yaptırmıyorsun, mal mısın?"

"Destan için bunlar. Kendim yapmazsam anlamlı olmaz."

"Kılıbık" diye tısladı Giray yüzünü buruşturarak. Ali Bulut yanında söylenip duran kuzenine aldırmadan elindeki tarife bakarak kurabiyesini yapmaya çalışırken bir yandan da hangi akla hizmet kendine çırak olarak Giray'ı seçtiğini düşünüyordu. Genç adam beceriksiz olduğunu düşünüyordu ama Giray'ın yanında usta aşçı konumundaydı resmen. Bir ara Giray yere döktüğünü fark etmediği sıvı yağın üzerine basıp düşünce adamın koca bedeni havalanıp sırt üstü yere çakıldı. Bulut şok olmuş gözlerle yerde yatan kuzenine baktı önce, ardından kahkahalarla gülmeye başladı. Adam ölüyor sen gülüyorsun, diyen vicdanına aldırmadan iki büklüm kahkaha atarken Giray gözlerini açıp afallamış halde baktı kuzenine.

"Gülme lan!" dedi zorlukla. "Kaburgalarım kırıldı galiba. Kalk, Eylül'ü ara. Son anlarımı sevdiğimle geçireyim."

"Abartma." diyerek kuzeninin yanına gidip kalkmasına yardımcı oldu Bulut. Gülmekten gözleri yaşarmıştı ama Giray'a da acıyordu.

"Abi nasıl kalın kafan varmış beton çatladı senin kafa hala sağlam."

"Beynim yerinden oynadı valla, hareket ettikçe içeride bir şeyler sallanıyor. Oturt beni." dedi Giray başını tutarak. Etkisiz hale gelmekten memnun yerinde otururken sandalyenin sırtında bulduğu teyzesinin yazmasını alıp kafasına sardı. Kırmızı iğne oyalı yazmayı görünce tekrar gülmeye başladı Bulut.

Mutfağı talan etseler de sonunda kurabiyeleri pişirebilmişlerdi. Bulut beyaz şeker hamurunu kirletmeden açmak için ellerini defalarca yıkasa da o yapış yapış şey nerede toz, pislik var üstüne çektiğinden bunları Destan'a yedirmemeye kararlıydı. Süs içindi bunlar. Saklamalık.

Beyaz hamuru kalıpla kesip kurabiyelerin üstüne koyduktan sonra üzerine gıda kalemiyle cin adamdan bozma şekiller çizdi. Çok güzel değildi ama iş görürdü. Zaten ustasına yapılan şey ne kadar uğraşılsa da yeterli olmayacaktı. Kendini böyle motive ederek yılmadan tamamladı kurabiyelerini.

Giray gıda kaleminin ucuna dilini değdirip öğrenerek geri çekildi. "Abi, bunun yendiğine emin misin? Bok gibi tadı var." Bulut onun ensesine vurarak kalemini aldıktan sonra ortalığı toplamaya çalışsa da beceremedi. Yarım saatlik uğraştan sonra çareyi sessizce evden kaçmakta buldular.

Ama Giray'ın bas ağrısı yüzünden fazla uzağa gidememişlerdi. Bulut, Eylül'ü de alıp Giraylara geçtiğinde koca adam çocuk gibi nazlanarak başını Eylül'ün dizlerine koyup koltuğa uzanmış, sızlanıp durmuştu tüm akşam.

"Nasıl bu hale geldin sen ya? Doğru söyle dayak mı yedin?"

"Ne dayağı kızım? Kim dövebilir senin kocanı?"

"Giray şu an kucağımda, kafanda iğne oyalı bir yazmayla yatıyorsun. Üstelik şapi bakıyorsun ya! Bulut doktora gidelim."

"Hayvan gibidir o bir şey olmaz." dedi Bulut rahatça. Eylül terliğini çıkarıp Bulut'un kafasına attı. Anne olmaya çok elverişliydi aslında attığı terlik mutlaka hedefini bulurdu. Bulut kafasına gelen terliği gelişi güzel tekrar Eylül'e fırlatınca terlik Giray'in karnına düştü.

"Düşene bir daha vurulur mu zalımlar!" diye sızlandı Giray. "Ben burada hastayım geberiyorum insan bir şeye ihtiyacın var mı diye sorar, ama nerede? Aşk olsun Eylül'üm. Kocan belki de iç kanama geçiriyor şu an sabaha ölecek. İnsan bir sever, bir şefkat göstersin." Eylül kıkırdayarak tuttu mızmız sevgilisinin yanaklarını. Evde pijamalarıyla otururken, Giray "Kocan ölüyor yetiş!" diye aramış o haliyle zorla dışarı çıkarmıştı kızı.

"Ne istiyormuş benim aşkım?" dedi çocuk sever gibi adamın yüzünü sallayarak.

"Evlenelim."

"Ne?"

"Evlenelim istiyorum."

"Eee evleneceğiz ya Giray."

"Hemen evlenelim ama." dedi karşıda onlarla hiç ilgilenmeden televizyon izleyen kuzenine bakarak. "Bu herif bizden önce evlenirse valla olay çıkarırım Eylül."

"Abi niye öyle diyorsun, bizim yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmez beraber evlenelim işte ne güzel." dedi Bulut.

"Düğünümde gelinlik giyen biri daha olursa boğazına tuvalet pompası sokarak öldürürüm onu!"

"Eylül'cüğüm teknik olarak diğer kızın da düğünü oluyor ama.."

"Giray, ben bunu da öldürürüm!" diye tısladı Eylül. İkisi laf dalaşına girdiğinde son noktayı Giray koydu.

"He mal herif, he. Gerdeğe de beraber gireriz."

Eskiden Zeynep ve Alper'le sık sık pazar kahvaltısı yapardık. Ama son zamanlarda hepimiz çok yoğun olduğumuzdan doğru düzgün görüşemiyorduk bile ve Zeynep'i biraz daha ekersek bizi vuracaktı. Bu yüzden pazar günü arkadaşlarımı pastanede kahvaltıya davet ettim. Normalde işim yoksa pazarları dükkânı açmıyordum. Genelde de işim olmuyordu zaten. Son zamanlarda işleri toparlasam da hala istediğim noktaya gelememiştim. Ama iyi gidiyordum, aldığım siparişler düzene girmiş, gelir gider tablom sonunda iç karartıcı havasından kurtulmuştu.

Pazar sabahı erkenden kalkmak çok zor gelse de kalkıp pastanemi açtım. Dereotlu poğaçalarımı sabahtan mayalayıp arkadaşlarımın gelmesine yakın fırına verdim. Omlet, domates, salatalık, çay ve mis gibi kokan poğaçalarla kahvaltıyı hazırladığımda Zeynep ve Alper her zamanki gibi didişerek geldiler.

"Böyle bir konuda beni desteklemediğine inanamıyorum Alper! Sen benim arkadaşımsın. Neden her seferine Kaan'ın tarafını tutuyorsun? Bak Destan'a, o hep benden yana. Çünkü en iyi arkadaş olmak bunu gerektirir." Zeynep Alper'e söylenirken bana sarılıp masaya oturdu. Alper de tam karşısına oturup direk poğaçanın yarısını ağzına tıktıktan sonra bana el salladı. Yanakları kocaman, ağzı dolu dolu Zeynep'e laf yetiştirmeye çalışırken komik görünüyordu.

"Yine neyi paylaşamıyorsunuz?" diye sordum çayları koyarken. Zeynep ağzına bir domates atıp, "Bu adam bana hep kazık atıyor. Ben ona güvenip derdimi anlatıyorum o beni Kaan'a şikâyet ediyor."

"Sen herkese güvenip derdini anlatıyorsun Zeynep." dediğimde Alper alıkışlayarak beni onayladı. "Ne bileyim ben Kaan'ın bilmemesi gerektiğini yahu? O kadar çok şey söylüyorsun ki neyi kime söyleyip söylemeyeceğimi karıştırıyorum."

"Kaan neden gelmedi?"

"Şimdi Destan'cığım..." deyip çayından bir yudum aldı süzüle süzüle. "Biliyorsun ayrım okulunu bitirdi, geldi. İşe girecek, para biriktirecek ki bana bakabilsın. Değil mi ama?"

"Pazar günü nerede iş arıyor ya?"

"Karıştırma orayı."

"Bu, evleninee çalışmaz da." dedi Alper onaylamaz bakışlarıyla. Zeynep hiç utanmadan, "Tabii ki çalışmam." diye cevapladı. "Evimin kadını olacağım ben."

"O zaman niye okudun bunca sene?"

"Valla kız, ben de soruyorum kendime. Niye okudum ben Destan. Yanında çalışsaydım bunca zaman koluımda bir bileziğim olurdu hiç olmazsa."

"Kaan'ın ne mecburiyeti var sana bakmaya?"

"Benim gibi kız alıyor, bakmayacak da ne yapacak? Hem ne güzel evlatlarımız olacak bizim onlara bakacağım ben evimde oturup. Kaan da bana bakacak, bence harika bir iş bölümü."

"Zavallı adam" diye mırıldandık Alper'le. Zeynep'in otuz yıl sonraki hali bayağı bayağı bizim Gülnur teyzeydi. O kadar net görebiliyordum ki bunu hiç şüphem yoktu.

"Nisan'la durumlar nasıl?" diye sorduğumda Alper'in gülüşü soldu. Omuz silkerek, "Bir durum yok." dedi. Zeynep'le birbirimize bakıp durum değerlendirmesi yaptık.

"Birbirinizden hoşlanıyor gibiydiniz?"

"Eh, yanlış anlamışsınız."

"Görüşüyorsunuz sanıyordum?" dedi Zeynep çayını yudumlarken. O kadar öylesine sormuştu ki Zeynep'i tanımasam gerçekten umurunda olmadığını, laf olsun diye sorduğunu düşünürdüm. Ama ben onun ciğerini biliyordum. Böyle ilgisiz bir tavır takınınca karşıdakinin daha rahat açıldığını düşünür, önemli konularda bu tavrı takınırdı.

"Evet, ama arkadaş olarak... Zaten bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum."

"Niye ki? Çok iyi bir kız Nisan," dedi Zeynep. Ben sessiz kalmayı tercih ediyordum. Hâlâ Alper'le duygusal konuları konuşacak kadar rahat hissetmiyordum kendimi. O bana sormadıkça da değişmezdi bu sanırım.

"Öyle ama olmayınca olmuyor Zeynep. Boşa umut verip üzmek istemiyorum onu. Bir de... Sanırım askere gideceğim." Alper'in son cümlesiyle elimdeki çatal havada kaldı. Zeynep desen çayı boğazına kaçmış ölecek gibi öksürüyordu kız.

"O nereden çıktı?" dedik aynı anda.

"Erkekler belli bir yaşa gelince askere giderler kızlarım, bilmiyor muydunuz?"

"Dalga geçme be salak! Öyle mi söylenir? Geberecektim burada."

"Sana bir şey olmaz."

"Hiç bahsetmemiştin?" dedim surat asarak. Alper hep etrafta olurdu. Ne zaman ihtiyacımız olsa bir telefon yeterliydi. Hatta çoğunlukla telefona bile gerek kalmaz bir bakışımızdan anlardı bizi. Şimdi uzakta bir yerde olacak olması garip geliyordu. Kaan da çok samimi arkadaşımızdı, ama o yıllardır şehir dışında okuduğundan yokluğuna alışmıştık. Yıllarca güvenebileceğimiz, derdimizi anlatabileceğimiz tek kişi Alper'di. Her ne kadar aramızda garip bir durum olsa da benim için hep bir abi gibiydi.

"Yani karar verdim. Zaten ne yapacağım ki? Okul bitti. Askerliği de bitirip gelirsem hayatımı düzene sokarım sonra da..."

"Ay evlenirsin!" dedi Zeynep araya girerek.

"Çok o moddasın şu an. Ben sana mahalledeki genç kızların vesikalıklarını yollarım kanka. Bir kızı vesikalık resminde beğeniyorsan, her türlü beğenirsin. Sen gelince de yüzük takarız. Sonra gelsin yeğenler."

Zeynep hayallere dalmış giderken Alper'le uzun uzun onu dinleyip, göz göze geldiğimiz anda kahkaha atmaya başladık. Hayat ne garipti. Hep birlikte okuldan kaçtığımız, öğrenmenin sandalyesine tutkal sürdüğümüz, akıl almayacak yaramazlıklar yaptığımız günler daha dün gibiyken, şimdi ciddi kararlar alıyor, hayatımızı düzene sokmak için çabalıyorduk.

"Ne zaman bu kadar büyüdük ya?" diye sorduğumda yüzlerinde buruk bir gülümseme belirdi. Büyümek bazen korkutucuydu, bazen heyecanlı... Bazen de eski günleri özlemekti. Ama her şeye rağmen beraber büyü-

yebildiğimiz için şanslıydık. Ne yaşarsak yaşayalım yalnız olmayacağımızı biliyorduk ve bu her yetişkinin sahip olamayacağı bir şeydi.

Akşamüzeri atölyenin birkaç eksiğini almış, pastaneye dönüyordum. O kadar yorulmuştum ki bunları bıraktıktan sonra eve geçip televizyon karşısında yayılmanın hayalini kuruyordum. Fazla bir şey almayacağım için arabasız çıkmıştım, ama her zamanki gibi aklımda olmayan bir sürü şey almıştım ve kollarım kopuyordu.

Pastanemin sokağına geldiğimde önce arabamın yanına gidip eve götüreceğim poşetleri koymak için bagajı açtım. Kalanları dükkâna taşıyacakken siyah renkli emektar arabamın üstünde duran, kitap büyüklüğünde ki sarı kutu çarptı gözüme. Kaşlarımı kaldırarak kutuyu elime alıp etrafa baktım. Görünürde birileri yoktu. Kutuyu hafifçe salladım. Ağırdı ama ses çıkaracak bir şey yoktu içinde. Merak duygusu beni baştan çıkarırken çantamı arabanın üstüne koyup kutuyu açtım. Merakla kapağı kaldırdığımda iki tane kurabiyeyle karşılaştım. Kalemle çizilmiş cin Ali'den bozma bir şeydi, ama sevimli görünüyordu. Çöp adamın yanındaki kurabiyeye bir peri kızı çizilmişti. Sırtındaki şeylerin kanat olduğunu anlamak biraz zordu gerçi. Anlaşılan bunları yapanın ressamlığı da kötüydü. Yüzüme yanaklarımı acıtacak kadar büyük bir gülümseme yerleşti. Çöp adamın kafasından bir sürü kalpler çıkmış, periye doğru gidiyorlardı. Elimi dudağıma götürüp kıkırtılarımı bastırmaya çalıştım. Kutunun altındaki kâğıdı görünce heyecanımı bastırmak için arabaya yaslanıp bir süre bekledim.

Bulut'a yazdığım notlardaki gibi renkli bir zarfa konulmuş üzeri şirin çizimlerle süslenmişti. Titreyen parmaklarımla zarfı açtığımda düzgün bir el yazısıyla yazılmış notu okudum.

Aşk Karabiyesi:
Bir Kahve fincanı KaKao
5 Kaşık pudra şekeri.
3 yumurta.
Bir tutam Pembe Kiz.
Ve bir dilek.
Benimle evlenir misin?

Son cümleyi okuyunca hayretle açılan ağzımı ve gözlerimi kontrol edemedim. Şaşkın bakışlarla elimdeki kâğıda bakarken karşımda kocaman bir gül buketi belirdi. Kırmızı güllere bakarken dudağımı ısırdım. Her an ağlayabilirdim... Buketi tutup aşağıya çekince Bulut'un yüzü göründü. Koca buketi yüz hizasında kaldırınca arkasında kaybolmuştu.

"Ne yapıyorsun?" dedim gülerek.

"Aslında bakarsan çok gösterişli bir şey hayal etmiştim." dedi. Elimden tutup beni pastaneye yönlendirirken pastanenin kapısının açık olduğunu fark ettim.

"Yedek anahtarı Zeynep'ten aldım." diye açıkladı bakışlarını görünce. Pastanenin içinde bir sürü mum vardı. Yanan mumların arasında harika çiçekler yerleştirilmiş, pastanemi farklı ama çok güzel bir kokuya boğmuşlardı.

"Ama sonra düşündüm ki, burada tanıştık, sana burada âşık oldum. Ve burası..." duraksayıp yüzüme baktı. "Eğer izin verirsen her zaman *bizim* olacak. Bu yüzden, buradan daha özel bir yer olamazdı." Ellerimi bırakıp cebinden bir kutu çıkardı. Kalbim bir kuş gibi çırpınırken gözlerimi ondan ayıramıyordum.

"Destan. Benim güzel perim, ben her anımı seninle geçirmek istiyorum. Seni doya doya sevmek, eve geldiğimde, uyumadan önce, uyandığımda ilk senin yüzünü görmek, sesini duymak istiyorum. Seni o kadar seviyorum ki sensiz geçen bir an bile katlanılmaz benim için." Kutuyu açıp bana doğru uzatırken gözyaşları içinde baktım elindeki güzel yüzüğe. "Benimle evlenir misin?"

"Evet!" diye bağırıp sımsıkı boynuna sarılırken ne yaptığımın pek farkında değildim. Mutluluk denizinde yüzerken düşünebildiğim tek şey onu ne kadar sevdiğim ve hayatımın kalanını Ali Bulut Özcan'la birlikte geçirmek istediğimdi.

2 yıl sonra

Ali Bulut'la evli olmak hayal ettiğimden de güzeldi. Herkes âşık olduğu adamın eşi benzeri olmadığını düşünürdü sanırım, ama benim kocam gerçekten öyleydi. Bulut bana evlenme teklifi ettiğinde kabul etmiş, ancak ondan biraz zaman istemiştim. Pastanemin düzenini oturtmadan evliliğin sorumluluğuna girmek beni korkutmuştu. Nişanlı kaldığımız bir yıl boyuncaysa bu kararımı sık sık sorgulamıştım. Annelerimizin bu kadar iyi anlaşacağını kim bilebilirdi? Bir yıl boyunca bitmek bilmeyen hazırlıklarıyla bizi mahvetmişlerdi. İlk altı ay rahattık, çünkü herkes Eylül ve Giray'la ilgileniyordu. Ama onlar evlenip de anneler boşta kalınca bize sarmışlardı. Düğünümüzden sonra İnci anne büyük bir boşluğa düşünce Orhan baba onu tatile götürmüştü. Laf aramızda, biz de rahat bir nefes almıştık. İnci anneyi çok seviyordum ama farkında olmadan fazla baskıcı olabiliyordu.

Geçen zamanda çok güzel işlere imza atmıştım. Daha büyük bir pastaneye bile geçebilirdim, ancak kolay kolay

buradan ayrılmaya niyetim yoktu. Hayatımın en güzel anlarını küçük pastanemde yaşamıştım. Bırakmam için deli olmam lazımdı... Belki bir gün farklı bir yerde daha büyük bir şube açardım ama yine de şimdiki yerimden ayrılacağımı sanmıyordum. Ben yeni anlaşmalar peşinde koşup organizasyon şirketlerine kendimi kanıtlamaya çalışırken en büyük destekçim Bulut olmuştu.

Evlendikten sonra da birçok kez benimle pastanemizde sabahlamış, hiçbir zaman şikâyet etmemişti. Yıldönümümüze yaklaşırken bebeğimizin haberini aldığımızda ikimiz de mutluluktan havalara uçtuk. Eylül anneliğe hazır olmadığını söyleyip duruyordu hep ama ben evlilik fikrini benimsediğim andan itibaren anneliğe hazırdım. Kocama benzeyen bir bebeğim olsun istiyordum. Bulut'la bu yüzden sık sık didişiyorduk.

Tabii bunlar işin tadı tuzuydu. Kızımız da olsa, oğlumuz da olsa, mutluluğumuzu katlayacak ve çok sevilen bir bebek olacaktı.

❧ ❧

"Ali Bulut!" Ellerim belimde halının ortasında duran çoraplara bakarken sinirle kocama seslendim. Bulut üstünde eşofmanları, ağzında diş fırçasıyla banyodan fırlayıp "Ne?" diye bağırdı. "Ne oldu? Doğuruyor musun?" Görüntünün ve söylediklerinin etkisiyle kızgınlığım uçup giderken gülmemeye çalışıyordum. "Aşkım sen iyi misin? Ne doğuracağım toplu iğne başı mı?" dedim dümdüz karnımı göstererek. Hamileliğimi yeni öğrenmiştik ve Bulut birkaç gündür fazla heyecanlıydı. Dokuz ay boyunca böyle olmayacağını umuyordum. Bulut elini kalbine götürüp ağzındaki diş fırçasını çıkardı. Derin derin

soluklarırken köpüklü ağzına aldırmadan konuştu.

"O zaman neden bağırıp beni bu halde dışarı çıkarıyorsun?"

"Çorapların niye burada?"

"Çünkü az önce orada oturuyordum ve çorabımı çıkardım."

"Peki, neden kirli sepetine atmıyorsun hayatım?"

"Atarım." dedi omuz silkerek ve yerdeki çorabı alıp tekrar banyoya gitti. Söylenerek arkasından gittim.

"Benim söylememe ne gerek var Bulut? Alt tarafı çıkarınca banyoya atacaksın. Niye çorapların hep yerlerde geziyor?"

"Senin de terliklerin hep ortalıkta. Ben bir şey diyor muyum?"

"Ne terliği ya?" dedim kapıya yaslanırken.

"Ayılı, maymunlu, atlı bir sürü terliğin yok mu? Birini çıkarıyorsun öbürünü giyiyorsun, nereye baksam ortalıktalar."

"Hmm" dedim burun kıvırarak.

"Hiç de bile. Kaldırıyorum ben onları."

Bulut omuzlarından tutup yatak odamızın kapısından sırıtan maymunlu pandufumu gösterdi burnunun ucuyla. "Hmm" dedi beni taklit ederek. "Ne de güzel kaldırmışsın." Verecek bir cevap bulamayıp kocama dil çıkardım ve evdeki panduflarımı toplayıp dolaba dizdim büyük bir özenle.

Arkamdan güldüğünü duyduğumdaya elimde kalan pandufları kafasına attım sinirle. Bulut gelip beni kucakladığında saçma bir ağız dalaşına girdik, ama her zamanki gibi odamıza girdikten sonra az önce didişen biz değilmiş gibi birbirimizin kollarında kaybolmuştuk.

"Bulut, Destan'ın canı lunaparkı çekiyormuş gidelim mi?" Eylül'ün isteği karşısında hepimiz ona baktığımızda omuz silkti. "Bak valla çocuğun vücudunda gondol şeklinde lekeler çıkar Allah korusun."

"Niye acayip isteklerin için karnını kullanıyorsun?" diye sordu Bulut. Eylül, bacağımı dürtükleyip bana yalvaran bakışlar atınca kıyamadım. "Doğru söylüyor. Lunaparka gidelim mi? Valla çok canım çekti Bulut." dedim gülerek.

"İnsanın canı lunapark çeker mi ya? Giray, hep senin bu karının başının altından çıkıyor bunlar. İyi ki çocuk yapmıyorsunuz siz."

"Bir de bana sor." dedi Giray dertli dertli. Giray, günlerinin yarısını Eylül'ü çocuk için ikna etmeye çalışarak geçiriyordu ama Eylül'ün birkaç yıl daha niyeti yoktu.

"Eee, hadi gidelim o zaman!" diye ayağa kalktı Eylül. Bulut'a sırıtıp ben de kalktım. Zaten sıkılmıştık Eylül'le, bahanesi de güzeldi şimdi hakkını yiyemem.

Erkeklerin homurdanmaları eşliğinde giyinip çıktık. Bu havada, bu saatte lunaparka gelecek kimse olmaz sanıyordum ama tatil günü olduğundan mıdır nedir, etrafta bir sürü genç vardı.

"Çoluk çocuğun arasında ne işimiz var oğlum bizim?" dedi Giray surat asarak. Eylül ona sokulup, "Ay Giray!" dedi gözleri hareket eden oyuncaklarda gezinirken.

"Gondola binelim mi?"

"Evet binelim!" diye bağırdığımda Bulut kolunu omzuma dolayıp, "Olmaz!" dedi.

"Niye ki?"

"Çok tehlikeli Destan." Giray da başını sallayarak Destek veriyordu Bulut'a.

"Ama ben hep binerim."

"Ama sen hamilesin. Heyecanlanıp korkabilirsin. Ya bir şey olursa?" dediğinde verecek cevabım yoktu. Surat astığımı görünce, "Başka bir şeye bineriz." dedi. Hiç kıyamaz bana.

"Ama biz gondola binebiliriz değil mi?"

"Olmaz." dedi Giray. Eylül'ün ısrarcı bakışlarına tav olmuyordu artık.

"Niye ya!"

"Hamileyim." dedi Giray dümdüz bir ifadeyle. Önce boş boş yüzüne baktık. Ardından kahkahalarımız döküldü.

"Binelim hadi, ne olacak bak herkes biniyor."

"Eylül'üm o şey havalandıkça ben ölür ölür dirilemem. Sana bir şey olacak diye delirir, çığlığını duyarsam Hulk gibi ayaklarımın, ikimize de yazık olur. Başka bir şeye binelim ha? Bak dönme dolap var ne güzel."

"Dönme dolap ne Giray? Altmış beş yaş üstü için eğlenceli o. Lunaparka eğlenmeye gelirin!"

"Lan!" diye patladı Giray, eh onun sabrı da bu kadardı, kocamın koluna girmiş onları izlerken yeterince eğleniyordu biz.

"Lan deme bana!"

"Ne diyeyim?" dedi Giray sinirle. Eylül anında minoş bir tavır takınıp, "Aşkım de." dedi.

"Lan aşkım!" Bulut'la kahkahalara boğulduk, ama Giray bize aldırmadı. "Aha direği tutan elin kaydı, düştün parçalandın ben de bu acıya dayanamayıp arkandan atladım. Bok yoluna gitmenin nesi eğlenceli."

"Atlar mısın arkamdan?" dedi Eylül kocasına sarılıp.

"Tabi atlarım kızım, sen yoksan yaşayıp ne yapacağım?"

Eylül'ün yelkenleri suya inmişti. O sevmediği dönme dolaba bile binerdi şu an. "Çok tatlılar." dedim başımı

Bulut'un omzuna yaslayıp. Boyum ona göre kısa olduğundan böyle durmayı çok seviyordum. Omzu ben yaslanayım diye özenle yaratılmışı sanki.

Erkeklerle sürekli ağız dalaşına girip durduk, çünkü her oyuncağa bir bahane bulup binmemize izin vermiyorlardı. En sonunda bizi lunaparktan çıkardıklarında surat asıp durduk. Gönlümüzü almaları için uğraşmaları gerekecekti.

Pastaneden getirdiğim çikolatalı browni ve kurabiyelerin yanına anneme yaptırdığım yaprak sarmaların ve eve gelirken aldığım hazır yufkayla yaptığım kıymalı böreği koydum. En son düzenlediğim pasta kursuna gelen öğrencilerimle aramızda güzel bir arkadaşlık oluşmuştu. Kurs bittikten sonra hamileliğim dolayısıyla bir süre kurs veremeyeceğimi bildiğimden onlarla olabildiğince vakit geçirip ders sürelerini uzatmıştım. Kurs vermeyi çok seviyordum. Birilerine bir şeyler öğretmek, mutfakta yaptıkları işlerde bazı şeyleri benden öğrendiklerini hatırlayarak gülümseyeceklerini bilmek beni mutlu ediyordu. Birazdan gelecek öğrencilerimle bundan sonra hep görüşeceğimize emindim. Deli dolu halleriyle kendilerini sevdirmiş, hayatımda yer edinmişlerdi. Birbirine tamamen zıt beş kişinin mutfakta buluşup bu kadar iyi işler çıkardığını görmek benim için gurur vericiydi. Bir de sanırım mutfakta âşık olmak daha kolaydı. Bu mutfaktan el ele yolladığım çiftleri düşünürsek, tesadüfle sınırlandırılacak gibi değildi.

Browniyi eşit parçalara ayırırken kapı çalınca irkildim. Dikkatim dağıldığı için parmağımı kesmiştim. Ellerimde yeterince yanık ve kesik izi yokmuş gibi yenilerini

ekleyip duruyordum sürekli. Kapı iki kez daha tıklanınca parmağımı ağzıma alıp kapıya koşturdum.

Bulut beni kavrayan parmağımla görünce anında bakışlarına yerleşen endişeyle tuttu elimi. "Yine mi?" diye azarlayan sesini görmezden geldim. "Bir şey yok ki. Ufacık bak acımıyor bile." dedim elimi kurtarmaya çalışırken. Karım herkesinkine oranla biraz daha geç pıhtılaştığı için her zaman normalden daha fazla kanardı. Zamanında kontrol ettirmiştim, bir sorun değildi bu, ama bunu kocama anlatamıyordum. Elimi suya tutup kanı temizlediktten sonra özenle yara bandı yapıştırıp parmağıma dikti bakışlarını. Herhalde yeterince bakarsa düşünce gücüyle kanı durduracağına inanıyordu. Güldüm.

Gülüşüm, sonunda bana bakmasını sağlayınca kollarımı boynuna dolayıp, "Hoş geldin." dedim. Genelde Bulut'tan önce evde olmaya çalışırdım. Bu konuda bir şey söylemese de eve geldiğinde kapıyı anahtarla açmaktan nefret ettiğini biliyordum. Boş bir eve girmekten hoşlanmıyordu. Bu yüzden ondan önce evde olmaya çalışır, kapıyı gülümseyerek açardım. Ödüllümse Bulut'un bana dünyanın en şanslı kadını olduğumu hissettiren öpücükleriydi.

Şimdi olduğu gibi.

"Bebeğim nasıl?" dedi ellerini karnıma koyarken. Ellerimi onunkilerin üstüne koydum.

"Çok uslu babası. Yarın için heyecanlı mısın?"

"Hayır."

"Ama bebeğimizin cinsiyetini öğreneceğiz!" dedim kızarak. "Hiç mi merak etmiyorsun?"

"Kız olacak." dedi kendinden emin bir tavırla.

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum. Ayrıca erkek olsa da sorun değil. Sağlıklı olması yeterli."

"Hiç inandırıcı değilsin." dedim gülerek. Hamilelik haberini aldığından beri kız olacak deyip duruyordu. Bazen erkek olursa bebeği reddedeceği gibi paranoyak düşüncelere kapılıyordum. Kapı bir kez daha çalınca kocamın kollarından çıkarak kapıyı açmaya gittim. En küçük kursiyerimin bir erkek olması hayli ilginçti. Alper ve Bulut'tan beri ilk kez bu kursta erkek kursiyerlerim vardı. Ve oldukça ilginç tiplerdi doğrusu.

"Hoş geldin İnanç." dedim onu içeri geçirirken.

İnanç her zamanki neşesiyle, "Destan hocam, n'aber?" diyerek girdi içeri.

"İyiyim canım, sen?"

"Ben de... Ablamlarla birlikte gelecektik, ama o Erez abiyle birlikte. Bu durum canımı çok sıkıyor." Salondaki koltuklara oturmasını işret edip, "Neden?" diye sordum.

"Kardeşi sapken çift takılan haindir." dediğinde güldüm. "Sen de bulursun birini. Daha on altı yaşındasın."

"On altı yaşında ve kıvırcığım." dedi bonus saçlarını göstererek. "Biliyor musun ben bu kursa Esra için başlamıştım."

"Esra?"

"Hani kayıt olup sonra vazgeçen kız." Kurs kayıtları sırasında İnanç'ın yaşında iki kız kayıt yaptırmıştı, ancak sonra vazgeçmişlerdi. İnanç'ın kursa ilk geldiği zaman Esra'yı soruşunu ve o andaki ifadesini hatırlayınca kahkaha attım.

"O yüzden mi yıkılmış görünüyordun?"

"Tüm umutlarım bu kurstu ne yapayım? Kek yaparken ne kadar yakışıklı göründüğümü fark edip bana âşık olabilirdi mesela... Ama o bu şansımızı elimizden aldı." dedi kindar bir sesle. "Sonra ben devam etmek istemedim, ama ablam Erez abiye tutulduğu için başka şansım yoktu."

"İyi ki devam ettiniz dedim içtenlikle." O sırada Bulut yanımıza geldi. Takım elbisesini değiştirmiş Üzerine rahat bir pantolon ve gömlek giymişti. Adam her haliyle yakışıklı!

İnanç ve Bulut konuşurken ben de servis tabaklarını salona taşıdım. Mutfakta çay bardaklarını hazırlarken kapı bir kez daha çaldı. Bulut "Ben bakarım," deyince işime devam ettim. Bardakları tepsiye yerleştirip her şeyi hazırladıktan sonra içeriye geçip arkadaşlarıma sarıldım.

Övgü, kardeşinin ayrılık acısını kıvır kıvır saçlarını açık bırakmıştı. Böyle zamanlarda ondan biraz korkuyordum, çünkü sadece saçları oluşuyormuş gibi geliyordu gözüme. Neyse ki yüzünü bana dönüp şebekçe sırıtınca anlamsız düşüncelerim son buldu. Çok sevimli bir yüzü vardı.

İpek ise onun aksine ağırbaşlı biraz da ciddi bir kızdı. Duru güzelliği, utangaçlığıyla birleştiğinde korunmaya ihtiyacı olan küçük bir kıza benziyordu.

"Eee, belli oldu mu?" diye sordu Övgü karnını gösterip. Kocamın yanına oturup, "Hayır" dedim. Bulut bunu her söylediğimde yaptığı gibi itiraz etti. "Kız olacak."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu İpek merakla. Bunu ben de merak ediyordum işte.

"Biliyorum." deyip bakışlarını bana çevirdi. "Annesi gibi güzeller güzeli bir perim daha olacak."

Kızlardan gelen iç çekişleri duyunca kızaran yüzüme inatla yerimde dikleştim. Eh, böyle bir adama sahibim, biraz gururlanayım değil mi?

"Peki, nasıl evlendiniz?" dedi İpek saçlarıyla oynayarak. Sanki karşısında romantik bir film oynuyordu. Bulut'la birbirimize bakıp güldük. "Bulut'un ilk kurs grubunda olduğunu söylemiştin? Çok merak ediyorum."

"Bulut ilk erkek kursiyerim sayılır. Bir de Alper vardı ama o arkadaşım, sayılmaz yani." dedim gülerek. "Sonra..." deyip Bulut'a baktım.

"Sonra ben Destan'a âşık oldum. Eh, onun da beni sevmekten başka sansı yoktu." dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

Yüzümü buruşturarak, "Peşimden çok koştu." diye fısıldadım. Kızlar kıkırdarken Bulut kaşlarını kaldırdı. Mektuplu kurabiyelerimle övünmeyi çok severdi ve şu anda bunu söylemeye hazırlandığına emindim. Neyse ki kapı çaldı. Yine. Bulut kapıyı açmaya gittikten on saniye sonra Eylül'le Giray geldi.

"Ooo, bizsiz davet vermek ne demek Özcan ailesi?" diyen Eylül'e sahte bir memnuniyetsizlikle baktı Bulut. "Nasılsa her organizasyonun kokusunu alıp geliyorsun haber vermeye ne gerek var?"

"Hiii, çok kabasın şu an. Aşkım çekip gitsek mi buradan?"

"Gidelim güzelim." diyerek onayladı Giray karısını ama boşunaydı.

"Aaa, nereye gidiyoruz be daha pasta börek yiyeceğim." deyip Bulut'la aramıza oturdu. Giray da söylenerek tek boş yer olan İnanç'ın yanına oturmuştu.

"Aşersen bu kadar çekmeyeceğim Eylül, aklına estikçe Destan'ın pastaları diye sürüklüyorsun beni buraya, bari bir çocuk yapalım da boşa gitmesin çektiklerim."

"Anca boş boş homurdanıyorsun Giray ya."

Onlar tartışmaya hazırlanırken Bulut aralarına girdi. "İşte bu deliler de Eylül ve Giray." diyerek tanıttı odadaki şaşkın yüzlere. "Ve evet, hep böyleler. Ne yazık ki."

Eylül'ün her zamanki konuşkanlığıyla derin bir sohbete dalmış gidiyordu. Odadaki üç mühendis adam ortak bir konu bulmuş hararetle konuşurken İnanç'ın tek

ilgilendiği kıymalı böreki.

Eylül'ün konuşmadan koptuğunu fark edince ona baktım. Gözlerini Erez ve Övgü'ye dikmiş öylece bakıyordu. Övgü de bunu fark etmiş kıpırdanıp duruyordu zavallı. Sonunda dayanamayıp, "Ne?" diye sorduğunda kıkır kıkır güldü Eylül.

"Siz kaç gündür sevgilisiniz ya?"

Övgü şaşkın yüzüyle, "Niye ki?" diye sorunca ben de meraklа bekledim cevabı.

"Adamın her hareketinde biraz daha kızarıp sırıtıyorsun." deyip Erez'e döndü. "Sen de bu kadar yakın durma kıza ölecek heyecandan." Erez Eylül'ün sözlerine karşı kısık bir kahkaha atarken Övgü'nün rengi kazağının kırmızısıyla bir oldu. İkisi benim kursumda tanışmış ve âşık olmuşlardı. Asla yan yana düşünemeyeceğiniz iki tipti ama aşkta mantık olmuyordu işte.

"Güzelim sana ne?" dedi Giray bezgince. "Aklına gelen her şeyi söylemesene." Övgü başını salladığında Erez daha çok güldü. Biz de bıyık altından sırıtıyorduk. Güleceğim ama kızcağıza kıyamıyordum.

"Hem sanki sen farklıydın." dedi Giray keyifle. Arından Övgü'ye bakıp, "Eylül'ün sarılmalarına alışması iki ay sürmüştü." dedi. "Her seferine kızarır ya da çığlık atıp saçma sapan sevgi patlamaları yaşardı." dediğinde Bulut gülerek ekledi. "Etraftakileri umursamaz Giray'ın yanaklarını sıkar, çocuk gibi severdi."

Giray o günlerde Eylül'den nasıl çektiğini anlattı uzun bir süre. Sonra biz kızlar mutfağa geçip biraz erkek dedikodusu yaptık.

Övgü ellerini karnıma koyup bebeğimi hissetmeye çalışırken, ilk kez bebeğimin içeride kıpırdandığını hissettim. Hormonların da etkisiyle ağlamaya başladığımda

kızlar sessizce mutfaktan çıkmış, kocamı yollayıp bu güzel anı paylaşmamız için bizi yalnız bırakmışlardı.

İnsan neden gecenin bir vakti uykusundan bol tereyağında pişmiş yumurtayı düşünerek uyanır? Ya midesizdir, ya da hamile. Ben hamile olanlardandım. Aşermek olayını hiçbir zaman anlayamamışımdır. Canın çeker tamam da yemezsen ölmezsin neden bu kadar abartılıyor değil mi?

Değilmiş.

O yumurtayı yemezsem ölecektim! *Bir de yumurta yanii! İnsan biraz havalı aşerer ya!* İçten içe söylenirken daha fazla dayanamayıp doğruldum. Yanımda huzurla uyuyan kocamı rahatsız etmemeye çalışarak yataktan kalktım. Parmak uçlarımda mutfağa yürürken kendime inanamıyordum. Zaten tostoparlak olmuştum. Doğuma kadar bir file dönüşmem kaçınılmaz görünüyordu.

Mutfağa girdiğimde masanın üzerindeki siyah üzümler çarptı gözüme. Ağzıma bir tane atıp keyifle yedim. Son aylarda yemek yemek kadar keyif aldığım hiçbir şey yoktu. Şükürler olsun ki yapı olarak bedenim kilo almaya pek müsait değildi. Yoksa bu yemeyle neye dönüşürdüm kim bilir.

Buzdolabını açıp yumurtalık bölümüne baktığımda hayal kırıklığıyla donakaldım. Yumurta bitmişti!

Yahu gece yarısı uyanıp baklava istememiştim, mantı, kol böreği ne bileyim kişin ortasında karpuz falan istememiştim. Sadece yumurta yemek istiyordum ve yumurtamız bitmişti öyle mi?

Yanaklarımın ıslandığını fark edince gözlerimi kırpıştırdım. Ağlıyordum ya! Yumurta yok diye ağlar mı koca kadın? Sanırım ağlayan bebeğimdi. Çünkü bu kadarını

kendime yediremiyordum. İç çekerek boş yumurtalığa bakarken belime dolanan kollarla hıçkırarak ağlamaya başladım. Deli miyim neyim?

"Destan?" Bulut'un şaşkın seslenişiyle gözyaşlarımı silmeye çalışıp kocama baktım. Anlayış dolu bakışları beni daha çok ağlattı. Son zamanlarda sık sık kendimden nefret ediyordum. Bulut dolabın kapağını kapatıp yüzümü avuçladı şefkatle. Kızarmış burnuma küçücük bir öpücük kondurup, "Ne oldu?" diye sordu.

"Valla ağlamak istemiyorum!" dedim hala gözyaşlarım akarken. "Ama senin bu bebeğin çok sulu göz Bulut! İçerde ağlayıp duruyor ben de ondan etkileniyorum." Kocam gülerek sarıldı bana. Kocaman karnım ona yeterince sokulmama izin vermiyordu. Ben her gün biraz daha kilo alırken onun böyle fit ve yakışıklı oluşuna sinir oluyordum!

"Bebeğimle annesi ne istiyormuş yine?"

"Yine ne demek? Hep bir şey mi istiyoruz biz?"

"Hayır..." derken kollarının arasından çıkıp burnumu çektim. "Yatağa gitsene sen!" dedim bin bir tafrayla. Sonra tekrar buzdolabına döndüm ama yumurtanın bittiğini hatırlayınca yine bir içlendim... Allah'ım şu çocuk bir doğsun bir daha tövbe edeceğim çocuğa. Resmen kendimi tanıyamıyorum saçma sapan bir insan olup çıktım.

"Sensiz uyuyamam ki ben." dedi kocam şirin şirin bakarak. Bu adamın anlayışı da beni öldürüyordu. Arada bir şikâyet etseydi keşke. O zaman üste çıkar suçluluk da duymazdım. "Hadi söyle, niye ayaktasın?"

"Yumurta istiyorum." dedim surat asarak. "Ama bitmiş."

Bir elini belime atıp burnumu sıktı. "Ben gider alırım şimdi." Gecenin köründe kocamı yumurta almaya

yollayacak kadar vicdansız olmadığım için kollarına yapıştım sıkı sıkı. "Ben de geleyim!"

"Saçmalama Destan. Bu saatte çıkarsan üşütürsün. Hemen dönerim ben." dedi ama kollarına daha sıkı yapıştım. "Ya beraber gideriz ya da gitmezsin. Aşermekten kim ölmüş canım? Seni yollayıp evde suçlu suçlu beklemeyeceğim."

"Hayatım," dediği an ikna çabalarını durdurdum. "Sabaha kadar ağlarım Bulut. Zaten yer arıyorum ağlamaya."

Kocam pes etmiş olacak iç çekerek başını salladı. "Tamam... Ne yapalım?" Kocaman gülümsememle yanağını öpüp odama koşturdum. Ayağıma kalın çoraplar giyerken Bulut da şortunu siyah bir eşofmanla değiştirip kalın hırkasını giymişti.

Ben de hırkayla çıkacaktım ama Bulut parmağını sallayarak çocuk gibi beni azarladıktan sonra montumu ve beremi giydirdi. Sabaha karşı her yer zifiri karanlıkken el ele arabamıza koşturup açık market aradık. Bu arada ben iyice acıkmış, sabırsızlıkla bekliyordum.

Sonunda benzinliğin yanında açık bir market bulunca çığlık atarak ellerimi birbirine vurdum. Bulut bu halime inanamıyor gibi güldü. Ben de inanamıyordum ki! Bir gün yumurta yemek için sabahın dördünde dışarı çıkacaksın beseler kahkahalarla gülerdim. Ama şimdi buradaydım işte. Büyük konuşmamak lazımmış...

Kocamın elini tutup markete çekiştirdim aceleyle. İçeriye girdiğimde biraz gözüm dönmüştü sanırım. Kendime geldiğimde market arabasını abur cuburla doldurmuş, elimdeki gofreti kemiriyordum. Bulut da sessiz sessiz yarımda bolaşıyordu, yazık.

"Yer misin aşkım?" dedim tatlı tatlı çikolatamı ona uzatırken. Gülümseyerek başını salladı. Omuz silktim.

"Zaten nezaketen sormuştum." Market arabasına en son yumurta koyduk ama benim yumurta isteğim çoktan azalmıştı. Tek düşünebildiğim aldığım abur cuburları götürmekti. Eve gidince ne biçim bir insana dönüştüğümü fark edip ağlayacaktım muhtemelen ama şu an pek umurumda değildi. Yeminle biktım kendimden!

Eve gidene kadar aldıklarını yiyip sonunda huzurla yatağıma girdim. Bulut yol boyunca bana takılıp sinirlendirmişti, ama evimize gittiğimizde gönlümü öyle güzel almıştı ki böyle olacaksa beni her zaman sinirlendirmesini istiyordum.

❧ ❧

Son pastayı da sıvayıp dolaba attıktan sonra saatime bakıp önlüğümü çıkardım. Komşumuz Suzan ablaya sarılıp, "İşleri sana bırakıp kaçıyorum ama kızmıyorsun değil mi?" diye sordum. Suzan abla ara ara pastanede bana yardım ediyordu. Aynı zamanda son kursuma da katılmış işleri yetiştirme telaşı olmadan figür çalışmak istemişti.

"Hiç kızmıyorum. Hem sen yokken dilediğim gibi dağıtabiliyorum buraları. Sen etrafta pire gibi çalışırken beni geriyorsun."

"Aşk olsun Suzan abla. Sen benim iyilik meleğimsin, nasıl kızarım sana?" dediğimde Suzan abla gülerek, "Hadi hadi" dedi. "Bırak yalakalığı. Bak kocan geldi." Pastanenin önünde duran arabayı görünce Suzan ablaya el sallayıp çantamı alarak dışarı çıktım. Yolcu koltuğuna oturup Bulut'un yanağını öptükten sonra ellerimi birbirine sürterek ısıtmaya çalıştım. Hava ne ara bu kadar soğumuştu yahu?

"Niye üstüne bir şey giymiyorsun?" dedi kocam çatık kaşlarıyla. "Bebeğimi hasta edeceksin."

"Ben hasta olsam sorun değil öyle mi?" dedim kemerimi takarken. Bulut arabayı çalıştırıp radyoyu açtı. Sırıta sırıta arabayı sürüşünü kısık gözlerle izliyordum. "Bir şey desene!"

"Şu an söylediğim her şeyi tersten anlayacaksın. Konuşmayı reddediyorum." dedi sakince. Haklı adam. O kadar hassaslaşmıştın ki her şeye alınıyor, yanlış anlıyordum.

"Çekilmez biri oldum değil mi?" dedim burnumu çekerek. Işıklarda durduğumuzda Bulut elini yanağıma koyup, "Sadece biraz mızmız." dedi. "Ama ben seni böyle de seviyorum. "

"Sağ ol ya!" dediğimde uzanıp alnımı öptü ve yola devam ettik. Bugün bebeğimizin cinsiyetini öğreneceğiz. Tek duamız sağlıklı olmasından yanaydı elbette ama Bulut kız bebek konusunda daha heveliydi.

Ultrasona girdiğimizde Bulut'un elini sımsıkı tutup doktorun söyleyeceklerini bekledik. Gülçin Hanım bebeğimizin gelişimiyle ilgili güzel haberleri verdikten sonra başını ekranda ayırıp bize baktı.

"Kızımız çok sağlıklı."

Önce ikimiz de idrak edemedik, kızımın haberini sindirebildiğimdeyse kocama baktım. Bulut gözleri dolmuş, hayranlıkla bakıyordu ekrana. Benim gözyaşlarım çoktan akmaya başlamıştı. Gülçin Hanım dışarı çıkıp bizi yalnız bırakınca Ali Bulut'un elini sıktım. Bana döndüğünde parmaklarını gözlerine bastırıp yanıma oturduğunda doğrulup sıkıca sarıldım bebeğimin babasına. "Kızımız olacak," deyince gözünden bir damla yaş düştü. Alnını alnıma dayayıp başını salladı usulca.

Her erkek gibi, kolay kolay ağlamazdı Ali Bulut. Şimdi karşımda kızına olan sevgisinin büyüklüğünden akıyordu ya gözyaşları. Gördüğüm en güzel şeydi.

Mutlu Pesikcan 40 275 sk.

Ali Bulut

"Muz koyalım mı baba?" diyen minik kızıma gülümseyip uzattığı muzları aldım. "Muzsuz olur mu hiç kızım?" dediğimde kıkır kıkır gülerek diğer meyvelere uzandı.

"Şilek de olsun. Anne şilek sevey." deyip koca çileği ağzına tıkınca yüzünün her yanı kırmızıya boyandı. Çenesinden akan pembe damlaları peçeteye silip küçük burnunu sıktım. "Ama sen böyle yemeye devam edersen pastaya meyve kalmayacak Peri'ciğim."

"Meyme çok vay, Peyi yesin." deyip dolu ağzıyla bir çilek daha aldı elime. Obur. Gülerek kızımı kucakladım. Ellerini ve yüzünü gömleğime değdirmemeye özen gösterip musluğa eğildim. "Hadi yüzünü yıkayalım babacığım."

Kızım minicik bedeninden beklenmeyecek bir güçle kucağımda çırpınmaya başladı, her zamanki gibi. "İstemem ben su! İstemem!" Onu zapt etmeye çalışırken avucuma su doldurup yüzüne götürdüm. Yine her yeri batırmıştık. "Peyi su sevmez ki ama su pis!" dedi ağlayarak.

"Hayır bebeğim. Su temiz. Peri pis."

"Peyi cici" dedi burnunu çekerek. Ellerinin ve yüzünün temizlendiğinden emin olup suyu kapattım. Kızımın tombul yanaklarını öpücüklere boğarken beni itiyordu. Peri sudan korkardı. Banyo günlerinde tek başımıza altından kalkamadığımız için büyükannelerden destek alıyorduk.

"Suyu severse Peri de cici olacak." dediğimde karşılık olarak hırsla "Baba pis!" diye bağırdı. Kollarını göğsüne atıp başını çevirince kahkahalara boğuldum. Kızım hep hayal ettiğim gibi, annesinin küçük bir kopyasıydı. Bir karış boyuna rağmen ipek gibi sarı saçları, omuzlarına dökülüyordu. Eylül, kızımı sürekli kaçırıp alışverişe götürdüğünden kokuşun önde gideniydi. Babaannesiyle garip garip programlar izleyip eve geldiğinde kıyafetlerimizi eleştirmesinden bahsetmiyorum bile. Üç yaşındaki tombul kızım şimdiden tam bir baş belasıydı. En tatlı bela. Bir bebeğimiz olacağını öğrendiğimde annesine benzeyen minik bir perim olsun istemiştim. Olmuştu da, dünyanın en güzel kadınından sonra en güzel kızına sahip olmuştum.

Peri, annesine çok benziyordu ama sadece görünüş olarak. Huy olarak da tam bir Eylül ve Zeynep karmasıydı! Karımı hamileliğinde o iki cadıdan uzak tutmalıydım. Kızımı daha anne karnındayken saatlerce konuşarak ele geçirmişlerdi. Yoksa üç yaşındaki çocuk trip atmayı nereden bilecek?

"Tamam, hadi barışalım." deyip gıdıklamaya başladığımda kendini tutmaya çalışsa da birkaç saniye sonra dünyanın en tatlı kahkahası mutfağı sardı.

"Baba yayamaz," deyip küçük parmağını bana doğru salladığında parmaklarını öpüp mutfak tezgâhına oturttum.

"Babalar yaramaz olmaz. Şimdi çenemiz değil elimiz çalışıyor küçük hanım. Anne gelmeden pastayı bitirelim."

Peri ellerini birbirine sürterek, "Anne gelmeden pastayı yiyelim." dedi. Parmağını kremaya daldırmaya yeltendiğinde tahta kaşıkla elini ittirdim.

"Doğum günü pastaları parmaklanmaz kızım." Bana dil çıkarıp tezgâhtan uzaklaştı. Küstüğünü anlamam için abartılı omuz silkmelerle saçlarını savuruyordu, ama bir süre idare edeceğinden emindim. Bu arada ben de pastanın üzerine dizdiğimiz muz ve çileklerin üstüne bitaray jöle sürüp dolaba attım. Mesleği pastacılık olan bir karınız olduğunda ve pastanede sabahlaması gereken zamanlarda ona yardıma gittiğinizde ister istemez bir şeyler öğreniyordunuz. Hâlâ çok iyi değildim, ama yıllar içinde en azından kendi başıma yenilebilir pastalar yapmayı öğrenebilmiştim. Tezgâhı temizleyip toparladıktan sonra Peri'yi kucakladım. Çoktan küslüğünü unutmuş, kendi kendine şarkı söylüyordu.

"Ne giyeceksin tatlım?" diye sorduğumda ellerini yanaklarına bastırıp heyecanla düşündü. "Piyenses elbisemi giyeyim mi babiş?" dedi beklentiyle yüzüme bakarken. Sanki her gün onu giymiyormuş gibi bir de izin istiyordu. Hayır dersem bütün gün ağlayacağını biliyordum.

"Bence harika olur." dediğimde ellerini çırpıp kucağımdan atlayarak odasına gitti. Kızımın giyinmesine yardımcı olduktan sonra salondaki masayı hazırladım. Destan'ın doğum günü için Peri'yi annemden alıp eve erken gelmiştim. Kızımla pasta hazırlayıp evi süslemiştik. Peri'nin fantastik fikirlerini balonlarla geçiştirdiğim için bana kızgın olsa da tüm gün annesine hazırladığı doğum günü kartlarını hediye paketlerine koyup gönlünü almayı başarabilmiştim.

"Giyay da gelecek mi baba?" Peri bozuk konuşmasıyla prenses elbisesinin içinde salına salına Giray'dan bahsederken kaşlarım çatıldı. Kızımın Giray'a bu kadar hayran olmasını sevmiyordum. Kızların ilk aşkları babaları olmalıdır, amcaları değil!

"Hayır tatlım. Bu, aileye özel bir kutlama."

"Ama Giyay da aile. Di mi? Hı?"

"Kızım biraz susamaz mısın?" diye bıkkınca söylendiğimde Peri ellerini beline atıp savunma moduna geçti. Bunu da Eylül'den öğrenmişti. Onun hareketlerini bire bir taklit ederdi her zaman. Acaba zamanında çok mu kınadım Eylül'ü? Ondan mı böyle oldu bu çocuk?

"Ama soyu soydum, soymıyım mı? Soymassam nasıl öyencem küçüküm ben daha. Hem Giyay geysin özledim ben Giyayı," Hızlı cümlelerinin arasından seçebildiğim kelimeleri birleştirerek ne dediğini anlamaya çalışırken geveze kızım hala konuşuyordu. "Söylesene babaaa," dediğinde ben ağzım açık ona bakıyordum.

"Ne söyleyeyim?"

"Diyoyum ki ben Giyay'la evlencem ya geliniyiğim pembe olsa olmaz mı ben beyaz sevmiyoyum ya hani?"

"Giray Eylül'le evli Peri'cğim ve sen evlilik hayallerinden vazgeçsen iyi olur çünkü baba seni kimselere vermeyecek."

"Baba o zaman sen yasıl dede olcan? Babaanne dedi ki Peyi anne olunca baba da dede olcakmış yaaaa." Annemi ilk fırsatta böyle şeyleri öğretmemesi için uyarmayı aklıma not edip kızımla ayrı hizaya geçmek için dizlerimin üstüne çöktüm. Ellerini tutup konuşmak için ağzımı açmıştım ki kapı çaldı. "Hihhhh Giyay geldi." diye koşarak kapıya giden kızımın arkasından bakakaldım. Kime ne anlatıyorum? Kapıyı açamadığı için önünde durmuş heyecanla zıplayarak beni bekliyordu. Ona ters bir bakış atıp açtı-

ğımda Peri vakit kaybetmeden Giray'ın kucağına zıpladı.

"Ne işiniz var sizin burada?" dediğimde Eylül elindeki koca paketle içeriye daldı.

"Hoş bulduk Ali Bulut! Ne kadar naziksin bugün!" Eylül'ü umursamadan kapıya yaslanıp kuzenime baktım ama o çoktan kızımı kucaklamış, öpücüklere boğuyordu. Bu sahne her seferinde sinirlerimi bozuyor.

"Giyay, nasıl olmuşum?"

Gördüğüm en güzel prenses sensin bir tanem." deyip kızımı öpen Giray'ın enseside vurdum.

"Kızımla cilveleşme."

"Kıskandın mı güzelim?" diyerek gevşek tavırlarla yanağımı sıkmak için uzanınca kızımı kucağından aldım.

"Cidden kim söyledi size?"

"Ben söylediiim, babanınmele ayadık." diyen hain kızıma incinmiş bakışlarla baktım. "Niye her seferine babanı satıyorsun?"

"Babacım ben satmadım ki seni, valla satmadım! Hem benim payam vay dedem veydi bugün üç tane paya niye satayım ben seni? Küsme babiş lütfen." İfadem değişmeyince, sesi çatallaşmaya başladı. Ağlamak üzere olduğunu fark edince daha fazla rol yapamadım. Gülerek kızımın tombul yanaklarını, gıdısını öptüğümde cadı kırkırdayarak boynuma sarıldı.

"Şimdi siz gidiyorsunuz," deyip Eylül'le Giray'a bakttığımda Eylül kocasına sokulup somurttu.

"Bizi kovuyor musun?"

"Evet."

"Ya aşkım bu adam beni kovuyor! Karının kovulmasına göz mü yumacaksın?"

"Güzelim sen kaşındın ama. Belli ki adam karısıyla baş başa olmak istiyor." diyerek bana destek çıkan kuzenimin sesi acı bir çimdikle kesildi.

"Yahu ne kızıyorsun? Bak adamın ne güzel karısı çocuğu var, tabii onlarla geçirmek isteyecek özel günlerini. Diyorum sana biz de yapalım bir çocuk."

"Öyle mi Giray Bey? Sen bu hainlikle zor baba olursun! Ben sabahtan beri güzel haberi nasıl vereceğimi düşüneyim, sen karına karşı kuzeninin tarafını tut." deyip bana döndü. "Hediyemi de Destan'a verirsin artık. Sana da fena kırıldım haberin olsun!"

Elindeki kutuyu aşağı, "Güzel haber ne ki?" dediğimde, "Hamileyim!" dedi. "Ve şimdi bebeğimi de alıp gidiyorum. Hoşça kalın!" deyip dramatik bir tavırla evden çıkan Eylül'ün arkasından bakakaldık.

"Ne dedi lan o?" diyen kuzenime dönüp şaşkın bakışlarını görünce güldüm. "Sanırım baba oluyorsun kardeşim, tebrikler." dediğimde Giray'ın ağzı açık kaldı.

"İstersen peşinden git?"

"Doğru..." deyip güldü kendi kendine. "Kadın bir şeyi de usule göre yap be!" diye söylenerek peşinden gittiğinde kapıyı kapattım gülerek.

"Eylül kızdı mı babiş?"

"Deli o bebeğim, boş ver sen onu. Anne gelmek üzeredir pastayı çıkaralım mı?" Başını sallayıp hevesle atıldı, "Işıkları da kapatalım."

"Ama o zaman düşersin meleğim." dediğimde kafasını kaşıyıp mutfağa gitti. Pastayı kendisi tutmak istiyordu, bu bile yeterince riskliyken ışığı kapatamazdım. Zil bir kez daha çaldığında Peri çığlık atarak anne geldi diye bağırmaya başladı. Gülerek pastayı çıkarıp salonda kızının eline verdim.

"Dikkatli ol tamam mı babacığım? Ağırsa söyle."

"Ben çok güççüyüm babiş meyak etme sen." dedi başını sallayarak. Pastayı tutan küçük ellerini öpüp kapıyı açmaya gittim.

Güzel karım gülümseyen yüzüyle karşımda belirdiğinde onu ilk gördüğüm günden bu yana eksilmeyen, aksine gün geçti büyüyen aşkımın heyecanıyla kalbim tekledi. Dağınık bir şekilde topladığı saçları ve yorgunluktan çökmüş omuzlarıyla bile ışıldıyordu bu kadın.

"Erkencisiniz?" Kollarıma girip bir öpücük verdiğinde gülümseyerek yüzünü okşadım. Montunu çıkarıp askılığa doğru attıktan sonra sabırsız adımlarla karının omuzlarını tutarak içeriye yürüdüm.

"Evet çünkü..." demeyle Peri koca bir çığlık atıp alkış tutarak "İyi ki doğdun anneeee!" diye bağırmaya başladı. Destan şaşırmıştı evet ama benim kadar değil. Kızımızın coşkusu çok sevimli olabilirdi, tüm gün uğraştığım pastayı yere atmasaydı eğer!

Peri, tepkisiz bir şekilde susarak baktığımız yere çevirdi bakışlarını. Yüzüne yaramazlık yaptığında takındığı kedi yavrusu bakışları yerleşirken şaşkın sesiyle konuştu.

"Ayyy Peyi pastayı unuttu." diyerek ellerini yanağına koyduğunda Destan kahkaha attı. Kollarını açıp Peri'yi kucakladıktan sonra benim; kızımış, şaşkın yüzüme bakıp daha çok gülmeye başladığında dişlerimi sıktım. Ama Peri bana böyle bakarken kızgın kalmam imkânsızdı. Hem olan olmuştu artık.

"Seni küçük hain." diyerek kızımı gıdıklarken Peri kahkahalarla annesine dolandı. Destan elini yanağıma koyup yükselerek beni öptüğünde biraz gevşedim. Tamam, biraz fazla gevşedim!

Yapacak bir şey yok diyerek kendimi teskin etmeye çalışıp kollarımı karım ve kızıma dolayıp sımsıkı sarıldım. Destan'ın kulağına, "İyi ki doğdun aşkım, iyi ki varsın, iyi ki benimsin." deyip karımı bir kez daha uzun uzun öperken Peri'nin kıskanç sesi araya girdi.

"Peyiyi de öpsün baba!" Gülerek geri çekilip kızımın burnunu sıktım.

"Peri yere attığı pastanın pisliğini temizlerse baba onu öpmeyi düşünebilir." dediğimde kızım elini alnına vurup annesinin boynuna gömüldü. "Pasta yer misin karıcığım?" diyerek yerdeki pastaya parmağımı daldırıp Destan'ın yanağına sürdüğümde Peri savaş çığlığı eşliğinde annesinin kucağından atlayıp ellerini kremaya daldırarak pantolonumu zevkle pastaya buladı. Sonrası, üçümüz arasında geçen kirli yapış yapış bir pasta savaşıydı. Kızım annesiyle bir olup yüzümü gözümü kremaya bularken ben de aynısını onlara yapmaktan çekinmedim. En zevkli kısmıysa muzlu pastaya bulanmış karımı öpmekti. Tabi şüphesiz en zor yanı da çığlık çığlığa banyoya sokup yıkamaya çalıştığımız Peri'mizle baş etmek...

Hayat benim için çok güzeldi. Mükemmel değildik. Her ilişkide olduğu gibi bizim de kusurlarımız vardı. Bazen bizi zorlayan sorunlarımız, kavgalarımız oluyordu ama biz birbirimize sahip oldukça üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yoktu.

Muzlu Pasta

Pandispanya için,

4 Yumurta
1 Bardak şeker
1 su bardağı un
1 paket kabartma tozu
Vanilya

Yapılışı,

Yumurtaların aklarını ve sarılarını ayrı kaplara alın, yumurta aklarını kar beyazı haline gelene kadar çırpın. Diğer kaba ayırdığınız şeker ve yumurta sarılarını rengi açık sarı olunceya kadar çırpıp akları ekleyin. Unu ve kabartma tozunu eleyerek ilave edip tahta kaşıkla ağır ağır karıştırın. Önceden yağladığınız tepsiye karışımı dökip 200 derecelik soğuk fırına sürün. Kenarları kabarınca dereceyi 150 ye düşürün ve üstü pembeleşinceye dek pişirin. (Yaklaşık 18-20 dk)

Pastacı Kreması İçin,

3 yumurta sarısı
1,5 su bardağı süt
2 yemek kaşığı un
2 yemek kaşığı nişasta
5 yemek kaşığı toz şeker
100 gr. Beyaz çikolata
1 yemek kaşığı tereyağı (isteğe göre)

[Çikolatalı krema isterseniz, aynı tarife 3 yemek kaşığı kakao ekleyip beyaz çikolata yerine bitter çikolata kullanabilirsiniz. ☺]

Yapılışı,

Sütün içine yumurta sarısı, nişasta ve unu ekleyip kısık ateşte karıştırarak pişirin. Kaymama noktasına geldiğinde şekeri ekleyip ocaktan alın ve tereyağıyla çikolatayı ekleyin. Soğumasını beklerken üzerinin kabuk tutmaması için ara ara karıştırmayı unutmayın. ☺

Muzları isteğe göre kremanın içine rendeleyebilir ya da patlanın arasına dilimleyebilirsiniz.

Afiyet olsun!

Teşekkür

Bir kurgunun kafamda belirdiği ilk an, o kitaba en inandığım andır. Harika olacağını düşünürüm, belki de yazdığım en iyi şey olacağını. Genelde öyle olmaz. Bir noktadan sonra mutlaka düşündüğüm bu olur. "Neden yazıyorum? Kim neden okumak isteyecek ki bunu?" diye düşünüp kendimi anlamsız sıkıntılara da sokarım, doğruya doğru...

En büyük şanslım böyle anlarda beni silkeleyip kendime getiren, kendime ve kitabıma inanmamı sağlayan arkadaşlarım olmuştur her zaman.

Muzlu Pastam'ı kendi kitabı gibi benimseyen, güler yüzü ve kocaman desteğiyle hep yanımda olan Zeynep Değirmenci'ye,

Her zaman iyimser düşünceleriyle daha güzel bir şekilde bakmamı sağlayan Kübra Nur'a,

Yorumlarına her daim güvendiğim Feyza Hisar'a,

Sevdi mi deli seven Beyzanur Kulaksız'a,

Samimiyeti ve güzel fikirleriyle sunduğu desteğini esirgemeyen Büşra Yılmaz'a,

Ve saat kaç olursa olsun, kafama bir şey takıldığında fikrini almak için kapısını çaldığım ve dostluğu benim için çok kıymetli olan Ümran Baş'a,

Bu kitabı daha da güzelleştirdikleri için çok teşekkürler.

Desteklerini esirgemeyen aileme, kuzenim Seda'ya ve en çok da ablam Merve'ye teşekkür ederim.

Teşekkür edilecekler o kadar çok ki, İkisi de birbirinden deli olan canım Merve'lerim, Burcu Ablam, Berrenur, Filiz, Tolga, Şeyma, Şevval, Berna ve yazım aşamasında iyi dilekleriyle yanımda olan tüm arkadaşlarım; iyi ki varsınız.

Muzlu Pastam'ın daha iyi olması için çok emek sarf eden yayın yönetmenim Can Kara'ya kocaman teşekkürler.

Ve okurlarım. Hep yanımda olup yazdıklarımı okuduğunuz vegüzel yorumlarınızla beni ceasretlendirdiğiniz için minnettarım. Hepinize sonsuz teşekkürler.